

Cemal Nar, 07.01.1955 yılında Kahramanmaraş / Hartlap'ta doğdu. 1973 de Diyarbakır İmam Hatip Lisesini, 1977 de Kayseri Yüksek İslam Enstitüsü'nü bitirdi. Kahramanmaraş'ta Arapça ve İslamî ilimlerde özel dersler aldı ve uzun yıllar İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretim, değişik yerlerde de irşad ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003 yılında emekli oldu. Halen bir yandan okuma yazma işini sürdürürken, bir yandan da irşad ve tebliğ çalışmalarını devam ettirmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır. Daha geniş bilgileri www.cemalnar.com adlı internet sitesinde bulabilirsiniz.

Yayınlanmış eserleri:

- 1-Anılar ve İbretler
- 2-Bu Sistemden İslama
- 3-İslamlaşma Bilinci
- 4-İslam Sancısı
- 5-Arş Gölgesi
- 6-Tasavvufun Anahtarı
- 7-Alimin Önderliği
- 8-İslamda Devlet Ve Siyaset
- 9-İlim ve İktidar.

Toprak Kitap

3

İlim ve Özgürlük

dizgi ve sayfa düzeni

Hasan Demir (520 34 19)

baskı ve cilt

Karmat

kapak düzeni

BEY

baskı tarihi

Istanbul, Mayıs 2007

ISBN 978-975-473-408-9

Ankara Cad. 49 • 34112 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: +90.212. 512 76 97 - Tel-Faks: 526 50 10
www.beyanyayinlari.com
bilgi@beyanyayinlari.com

Cemal Nar

İlim ve Özgürlük
Bizim Maceramız

İthaf:

Bütün bir İmam Hatip nesline... İmam Hatip Liselerine okuyarak, okutarak, açarak, yaparak, tamir ederek, talebe bularak, bakarak, destekleyerek, dua ederek maddi manevi bir şekilde yardım ve hizmeti geçen herkese... bir minnet ve şükran ifadesi olarak ithaf olunur.

Cemal Nar

Önsöz, 7

Birinci Bölüm: Zor Zamanlarda İlim, 11

- Dünya Sınavı, 11
Sonsuz Aydınlik, 12
Son Fetret Dönemi, 14
Kitaplar Tabutlarla Gömülüyor, 16
Mağaralarda Kur'an Okutmak, 17
Ağlayan Derral, 19
Sistem Neden Cehalet İstiyor? 20
Takiyeciler, 22
Tıpkı Hayvanlar Gibi, 23
Bir Zamanlar Yokluk Vardı, 24
Ahmet Muhtar Büyükçınar, 27
Okuma Aşkı, 30
Okutmanın Şartları, 32
Alim Bulmak Kolay mı? 36
Bana Yön Veren Kitap, 37
Yeni Bir Yola Girerken, 41
Tehlikelerin İlk İşareti, 43
Kendimi Dinime Adamalıyım, 44
"Seni Okutabilecek Bir Hoca Var", 46
"Çocuk Sen Şaşırdın mı?", 48
"Allah'a Şükür İmtihani Kazandım, 52
Büyük Bir Alim Olacaksın, 53
Benzer Yaşananlar, 56
Hayrettin Karaman, 57
Kıymetini Bilelim, 61
İkinci Bölüm: Bizim Maceramız, 63
Neden Öğretmenlik, 63
İmam Hatipler Böyleydi, 65
Neler Oluyor Bize? 67
Ne Yapmalı? 68
Hey Gidi İdealler Hey!... 73
Kıyametin Sebebi, 73
Adalet ve Takva, 76
Şefkat Sillesi, 80
Tembellik, 81
İslam Coğrafyası Cayır Cayır, 84
Başarmamız Gerekir, 86
Bilgi Güçtür, 88
Okumak Okumak Okumak, 91
"Büyük Düşün.", 94
Bir Kıyaslama, 95

Artan Kitaplar,	98
İmam Hatiplerin Amacı,	99
İmam Hatipler Devrini Tamamladı mı? 102	
Dersler ve Kitaplar,	105
Ağlayan Hocam,	106
İmam Hatiplere Darbe,	108
“Bilimsel Yobazlık”,	109
İslam’ı Az Bilecekler,	110
Buna Rağmen Başarı,	112
Muhasebe,	112
Yola Devam,	114
Sen de İnsan Evladısın,	117
Pişman Olacaklar,	118
Allah’a Giden Yollar,	120
İmam Hatiplerin Bereketi,	122
İmam Hatiplerin Mücadelesi,	124
<i>Üçüncü Bölüm: Eğitim Sancısı,</i>	129
Eğitimin İflası,	129
YÖK Kanburu,	131
Derin İlişkilerle Gündeme Gelmişti,	132
YÖK’ü Kaygıyla İzliyoruz,	134
Herkes Yargıya Güvenmeli,	135
“Akademisyen Mafyalar”,	137
Yavrularımız Yem mi?	149
“Bizim Hanımlarımız Kıymetlidir.”	153
Özel İlahiyat Fakülteleri,	155
İmam Hatip Liselerinin Bazı Sorunları,	156
<i>Dördüncü Bölüm: Özgürlük,</i>	162
Çocuklarımıza Ağlıyorum,	162
“Size Neler Yapmışlar?”,	163
Kılık Kıyafet Derdi,	167
Sordular mı millete?	170
Ölü Doğan Yasalar,	173

Sonsöz,

175

Önsöz

Bismillah diyerek başlar, Yüce Allah'a hamd, şükür ve övgülerimizi sunar, Sevgili Peygamberimize, diğer Peygamber Efendilerimize, ailelerine ve arkadaşlarına selam, teşekkür ve dualar ederiz.

Bu kitap “İlim Serisi”nin dördüncü halkasıdır. Birinci kitap olan “Alimin Önderliği”nde ilmin kıymetini, alimin değerini ve görevini, yani sorumluluğunu işlemiştik. İkinci kitap olan “İslamda Devlet ve Siyaset”de alimin yönetimdeki yeri ve görevi, sorumluluğu, İslam’da yönetim biçimi, devlet, siyaset ve hilafet anlatılmıştı. Üçüncüsü olan “İlim ve İktidar”da ise alimin toplumu eğitmesi ve devleti denetlemesi konu edinilmişti.

Bu kitapda ise çağdaş dünyada özellikle Türkiye’de alim ve İslamî ilimlerin durumu, değeri ve edinilmesi söz konusu edilmektedir. Çağımız zor bir zamandır bu açıdan. Zor ve yaman bir zaman dilimi. Belkide İslam, uzun serüveni boyunca böylesine zorlu ve çetrefilli bir dönem görmedi. Ümmet bu kadar yaman bir maddi ve manevi işgale uğramadı. Böylesine sömürülmedi. Emeği ve alın teri, tıpkı inancı gibi bu zalim çağdaki kadar aşağılanmadı. Haçlı saldırıları, hatta Moğol ve Tatar istilasları dahi bu kadar sarsmadı onu herhalde. Bu kadar kendinden, kendi benliğinden uzaklaştırmadı. Bu kadar irtidatlara sebep olmadı...

Bu çağda siyaseten mağlup olmuştu İslam. Çağ başına çullandı. Afakını çelik zırhlı duvarlarla sarıp sarmalamış tek dışlı

canavar batıdan tutun da, onların ayarttığı “kimi Hindu, kimi yamyam, kimi bilmem ne bela” olan yedi düvel, İslam ümmetine çullandı ve elini ayağını bağladı. Öyle tedbirler alıyorlardı ki, şeytanın aklına gelmez. Amacı, İslam bir daha ayağa kalkmasını ve kendisine baş kaldırmasını...

Bu sefer iyi hazırlanmıştı batı. Silah kadar ilimle de vurdu İslam’ı. Hem de İslamî ilimlerle. Önceden keşif kolları çıkardı ülkelerimize. Bu öncü birlikler, ilim kisvesiyle geldiler içimize. Bizi ve bizi biz yapan bütün değerlerimizi araştırdılar. Amaçları arkadan gelen emperyalist ordulara akıl vermek ve yol göstermekti. Oryantalizmin amacı buydu ve bunda da başarılı oldular. Batı, kalıcı bir zafer istiyordu. Bütün raporlar ise bunun temini için, Kur’an’ın hayattan kaldırılmasını salık veriyordu.

Kur’an bütün İslamî ilimlerin kaynağıdır ve hayatı düzenleyen kitaptır. O Müslümanların ellerinde olduğu sürece onlar aziz olarak daima yükselecekler, O ellerinden düştüğü zaman da daima sürüneceklerdir. Bunu anlamıştı müsteşrikler ve böyle rapor vermişlerdi.

19. yüzyıl böyle bir zaman dilimiydi Müslümanlar için. İlimlerin gerilediği, askerin mağlubiyet içinde sarsıldığı, idarecilerin düzenin temel esaslarından şüpheye düştüğü, batı taklitçiliğinin kurtuluş sanıldığı günler. Ve batının son hamlesiyle İslam coğrafyasını düşürdüğü yıllar. Yaşanan şimdi açıktan işgal idi. Görünen, fiilî işgal yani. Her yerde düşman ordusu kol geziyordu.

İşgalciler bunun ilanihaye gitmeyeceğini biliyorlardı. Varlıkları yerli halkı tedirgin ediyor ve kendilerinden kurtuluş için örgütleniyorlardı. Yaban illerde bu kadar askeri ziyan etmeğe gerek yoktu. Yapılacak iş, işgali manen el altından devam ettirecek yerli elemanlar bulup işleri onlara havale etmektir. Ama sömürünün devamı için de olmazsa olmaz bir şey gerekiyordu: İslam dinini hayattan silmek ve unutturmak. Bunun

için Kur'an okullardan kaldırılmalı, İslam öğretilmemeli idi. Bunun gereği de İslam'ın hayattan her şeyiyle sürülmesi, af buyurun bir çöpmüş gibi silinip süpürülmesi idi. Yoksa bütün emekler boşa gidebilirdi.

Bunun pazarlığını yaman yaptılar ve kabul ettirdiler ikbal peşinde koşan emanetçilerine. Meclislerinde bunu ilan ettikleri gün, aslında kalıcı zaferlerini ilan ettikleri gündü. Tabi denetime de açık tutarak.

İslam dünyasındaki "irtica" fırtınaları hep batıdan kopup geliyor dikkat ederseniz. Sanırım bunun birkaç garantör devleti de var. Ve sanırım ülkeyi savaşa sokmamak adına bazıları gönülsüz olsa da katılmakta bu yaygaralara... Sanırım bazılarının arada bir çıkıp "Dünyayla savaşamazsınız" demelerinin altında da bunlar yatmakta. "Dünyayla", yani batıyla... Çare göremiyorlar teslim olmaktan başka...

Ama bir gerçek var ki hakkıyla bilinmemekte batılılarca ve emanetçilerince. O da Müslümanlar, neye mal olursa olsun, dinlerinden asla vazgeçmezler. Diri diri ateş çukurunda yanarlar, ama İslam'dan sonra inkara kanmazlar. Onun için hakla batıl arasındaki kavga sona ermez asla. Zaman zaman batıl galip gelse de bu kalıcı değil, geçici bir durumdur. Hak, batılla sınılanmaktadır o zamanlarda. "Hak Batıl Mücadelesi" kitabımızda bunu anlattık enine boyuna. İşte peygamberler tarihi ortada. İslam tarihi de ortada.

Allah (azze ve celle)'ın insanlar arasında dönderip dolaştırdığı "zafer günleri"nin sırası bize gelmiştir. Müslümanlar şimdi bu büyük zafer için cihada hazırlanmakta....

Bu cihad önce ilimle olacaktır. İlim ve kültürle. İlim ve ikna ile. İlim ve hikmete dayalı irşat ve tebliğle. Engellenmez inşallah bu hayırlı çabalar. Eğer engellenirse, savaş kaçınılmaz olur biz istemesek de.

İslam bir dindir. Bize göre Allah (azze ve celle) katında tek geçerli dindir hem de. Onun öğrenilmesini, yaşanmasını ve başkalarına öğretmek yayılmasını engellemek çağın anlayışına tersdir. İnsan haklarına aykırıdır. Din ve vicdan özgürlüğü her din için bunu gerekli görmüştür. Bu bizim ülkemizde de anayasal bir haktır ve laikliğin de temel gerekçesidir. Yani ister azınlık olsun ister çoğunluk, hiç kimse dinini öğrenmekten ve öğretmekten, yaşamaktan ve yaşatmaktan engellenemez. Biz dahi gerekli görürüz bunu hem kendimiz, hem de başkaları için. Bu haklarımıza engel olan kişi ve kurumlar, yasa dışıdırlar ve suç işlemektedirler.

Ancak malesef her şey kitaplarda, ya da yasalarda yazıldığı gibi değildir. Bazen en büyük zulümler yasa kılıfında yapılmaktadır. Asıl sorun da burada değil midir zaten?. Birisi,

Beşerin türlü dalaletleri var,

Putunu kendi yapar kendi tapar

Demiş. Bu, yasaları yaparken de, uygularken ve yargılarken de sık sık yaşanmaktadır maalesef.

İşte çağımızı, özellikle de içinden geçtiğimizi zaman dilimini bir de bu açıdan sözkonusu ettik bu kitapta. İlme ve İslam'a davet için bir hamle daha diyerek.

Rabbim başarılar versin ümmete. Onların eliyle insanlığı bir kere daha erdirsin selamete, düşmanlarını uğratarak hezimetete. Ne kadar muhtacız o aziz hidayete.

Başta, müsveddelerden bilgisayara geçen sevgili oğlum Abduh Ensar Nar'a ve tekrar okuyarak düzeltmeler yapan Serdar Yakar kardeşime olmak üzere kitaba emeği geçen herkese teşekkürlerimi sunarım. Allah (azze ve celle) onların emeğini kutsasın ve bu kitabı hayırlara vesile eylesin.

Sözümüzün başı da sonu da alemlerin Rabbi olan Yüce Allah (azze ve celle)'a hamdetmektir.

Cemal Nar
Kahramanmaraş, Şubat 2007

Zor Zamanlarda İlim

Dünya Sınavı

İnsanları imtihan için dünyada kısa bir müddet yaşatan Allah (azze ve celle), bilindiği gibi onları bu yaşamları boyunca cehalet ve şaşkınlık içinde başıboş bırakmamıştır. Bütün iyilik ve kötülükleri bu kısa hayat içinde yaşayarak ve deneyerek öğrenmeye çalışmak, buna mecbur ve mahkum olmak, aziz ömrün en azından büyük bir kısmını başını taştan taşa vururcasına acı tecrübelerle geçirmek demektir. Her yıkılıştaki bir yürüyüş öğrenme, ömür içinde gerçekten çok pahalıya mal olurdu. Yazık olurdu insana öyle olsaydı...

Oysa çok şefkatli ve merhametli olan Allah (azze ve celle) insanlara hem kendisini, hem de kendilerini tanıtmıştır. Karanlıklardan aydınlığa çıkarmıştır onları ellerinde aydınlık ve mutluluk saçan parlak sayfeler ve nurlu kitaplarla gelen peygamberlerle. Yani bizzat kendisinin seçerek gönderdiği, akılda ve ahlakta zirve şahsiyetler aracılığıyla. Böylece hayatlarına bir tarz, bir biçim, bir nizam vermiştir mutlu yaşamaları için. İnsanlar yürekten inanarak ve inandıkları gibi insanca yaşayarak bu mutluluğu yakalamışlar ve yaşamışlar zaman zaman.

Ama hem imtihan amaçlı, hem de hayatına bir tad ve lezzet katmak için aynı zamanda bir nefis taşıyan, yani bir kısım arzu,

istek, güdü, duyu ve duygular taşıyan insan şeytanın, kötü eğitim ve çevrenin de ayartmasıyla zaman zaman uzaklaşmış Allah (azze ve celle)'tan, elçilerinden, aydınlık yaşama biçiminden. Küfrün karanlıklarına sapsmış, hayvanlar gibi kayıtsız, güdülerini yaşamayı özgürlük sanmış. Daha doğrusu gücüne kanmış, ezilen hemcinslerinin feryadına kulak tıkamış..

Derken bir başkası güçlenmiş ve bir punduna getirerek üste çıkmış, bu sefer o ezmeye başlamış dünkü ezenleri. Zaman zaman yer değiştirirse de ezen ve ezilen, dinsiz toplumlarda bu zulüm kat kat karanlıklar olarak sürüp gitmiş. İnsanlığın amansız fetret dönemleri olmuş bu acı ve kayıp dönemler.

Ve o dünyanın insanı ister istemez tarihe “ezenlerin ve ezilenlerin macerası” diye bakmış...Aldığı ders de bakışının feri kadar olmuştur haliyle. Hiçbir zaman hak ve batıl mücadelesini görememiştir.

Sonsuz Aydınlık

Asırlar sonra insanlık, rehbersiz kaldığı uzun bir karanlık, bir fetret döneminden sonra gönderilen Resulullah (sallallahu aleyhi vesellem) ve Kur'an'la yepyeni bir aydınlık döneme bırakmış kendini. Bu sefer sonsuza kadar sürecek, zayıflasa da asla ortadan kalkmayacak, ebediyen var olacak bir aydınlık ve esenlik demek olan İslam'a. Akif'in dediği gibi:

*Kapkaranlıktan bütün afaki insaniyyetin,
Nur olup fıskırmışız ta sinesinden zulmetin.*

Yirmi küsur yıl gibi kısa bir dönem içinde dünyanın bir benzerini görmediği bir devrimle insanlık yirmibin yılda alamayacağı bir bereketli medeniyete ermiştir ki tarihler, bu ani

ve olağanüstü gelişim ve değişimin hala şaşkınlığını yaşamaktadır. Bu müthiş değişim ve gelişimin, ilerleme ve aydınlığa ermenin bir benzerini insanlığın görmesi mümkün de değil... Çünkü O insanı getirmek mümkün değil.. Mutluluk, ona yaklaşılabildiği ölçüde gerçekleşecektir artık milletler için.

Bu müthiş İslam Devrimi ilimle, ahlakla, kültürle aklı başında insanları iknaya çalışırken, diğer taraftan karanlıklardan çıkar uman ve onun devamı için savaşan muhafazakarlara da kılıçla adalet ve düzen sağlamış, güç ile irfanın izdivacından doğan yeni bir uygarlık bütün kavimleri şefkat, merhamet ve adaletle kucaklamış, hep beraber bir saadet ırmağının coşkun suları arasında engin okyanuslara doğru akmışlar aşkla ve iştiyakla...

Bu mutluluk medeniyetinin temelinde her şeyden evvel Kur'an vardır. Sonra onun canlı bir açıklayıcısı, yorumlayıcısı ve ilk uygulayıcısı sayılan sünnet vardır. Daha sonra temel ilkelerini bu iki kaynaktan aldığı kurullarla beşerin aklını ve ihtiyacını izdivaç ettiren müctehitlerin ortaya koyduğu kanunlar manzumesi olarak hukuk vardır. Bundan sonra da, hukukun ağırlığını alarak onu zevke dönüştüren, hatta hukuku müsbet manada devre dışı bırakacak kadar toplumu sınımsız ilişkiler ağıyla sarıp sarmalayan ve düzenleyen ahlak vardır, erdem vardır, fazilet vardır. İyilik, ikram, lütuf daima hukukun önünde unutulmayacak, ihmalî ayıp sayılacak bir olgudur.

Hepsinin üstünde de bütün bunları yaşatmak için koruyup kollayarak gözetken bir devlet vardır. Çünkü orada bütün bunları bilinçli olarak benimseyen bir halk vardır, yani Müslümanlar vardır.

Kısacası bu mutluluk medeniyetinin temelinde ümmetin sahiplendiği din ve devlet vardır.

Orada ilim en büyük paye idi. Alim, en hürmet gören insandı. Çünkü en faydalı insandı. Beşikten mezara bir ilim seferberliği vardı. Eğitim hem ücretsizdi, hem de halkın içindeydi. Yani mabetteydi, camideydi... Derken medrese ve tekkelerdeydi. Hayatın ta içindeydi yani.. Hayatla iç içeydi.

Bu bereketli çalışmalar sonucunda binlerce alim, milyonlarca kitaplar yazmış, din, siyaset, hukuk, eğitim, kültür, sanat, tarih, tıp, mühendislik, matematik, astronomi, fizik, kimya, dil ve edebiyat dallarında milyonlarca insana eğitim ve öğretim imkanları alabildiğine seferber edilmiştir.

Sınırlarının bütün inananlara açık olduğu İslam dünyası, kervan kervan alim, öğrenci, kitap ve kağıt taşımıştır bir uçtan bir uca. Elle yazılan kitaplar, çarşılarda okuyucusunun aşk ve hasretle yollarını gözlediği sevgililer olmuştur adeta. Okunmuşlar, eleştirilmişler, şerhedilmişler, ihtisar edilmişler, (özetlenmişler)... Kütüphaneler açılmış, kiraathaneler oluşmuş, meclisler akdedilmiş, her yeni yazılanlardan anında haberdar olunmuştur.

Hudutlarından kılıçlarla girilse bile yeni ülkelere, kitaplarla adalet ve barış sağlanmış, insanlar yeni dini tanıdıkça yürekten benimsemişler. İslam yayılmış ama, halklarla savaşarak değil, halkları yerli zalim ve zorbalardan kurtararak. Hakkı, emeği, ilmi, barışı, huzuru, sevgiyi paylaşarak...

Son Fetret Dönemi

Sonra bir uğursuz dönem gelmiş... İnsanlar içlerindeki aşk ve iştiyakı yitirmişler. Ülfet belası onları da yakalamış, kalpler katılaşmış, imanlar zayıflamış, vicdanlar donmuş, muamele bozulmuş, adalet zayıflamış, ahlak ve erdem yitirilmiş, cihad gayreti gitmiş... Dünyevileşmiş yeryüzünün yüz akı insanları,

madde ve şehvete esir olmuşlar, hırslarına mağlup olmuşlar, malı, makamı, gücü kuvveti ilim gibi şeref bahşedici sanmışlar, aldanmışlar ve kaybetmişler yüz aklığını. Kararmış yüzleri de kalpleri gibi... Olmadık kavgalara, münazara ve münakaşalara girişmiş, fikir ayrılıklarına düşmüş, birliklerini, dirliklerini kaybetmiş, düşmanlarının karşısında za'fa uğramışlar. Havaları bitmiş, heybetleri gitmiş yüreklerden, korkuları silinmiş. Derken günün birinde beklenen akıbet gelmiş; din ve devlet de elden gitmiş. Her şey tepetaklak. Galipler mağlup, azizler zelil, hürler esir, ülkeler işgalde, mallar yağmada, talanda...

Ve en başta kitaplar yağma...

Düşman, düşmanını biliyordu. Onun için önce dine ve dinin öğretmenine, yani ülemaya yöneldi. Elinden bütün yetkileri aldıktan sonra vurdu, kırdı, korkuttu, sindirdi. İşsiz bıraktı. İtibarsız bıraktı. Yapacağını yaptı İslam ülkelerinde. Maddi işgalden sonra, manevi işgali de bitirdi. İslam tamamen hayattan silindi. Sonra yeni yapılanmayı kendi kafasındaki yerlilerine binbir anlaşma ve tehdit ile teslim etti ve defolup gitti.

Gitti ama sanki gitmedi. Yani habis cismi gitti ama kapkara ruhu orada kaldı. Medeniyet olarak, hukuk olarak, kültür olarak, örf ve adet olarak, yapı olarak kaldı orada. Bilenler bildi, bilmeyenler de kurtulduk diye bayram etti.. Neyin bayramıydı oysa, azıcık düşünseydi ya!...

*Kustu bin murdar ağız şer'in bütün ahkamına;
Ah, bir ses bari yükselseydi nefret namına!..
Altiyüzbin can gider; milyonla iman eksilir;
Kimseler görmez! Gören sersem de Allah'tan bilir!..*

Evet, "altiyüzbin can" gitmiş. Ölmüşler, öldürülmüşler... Ekserisi ülema. Demiştik ya, darbenin büyüğü onlara.

Niçin? “Şer’in ahkamı” belini bir daha doğrultamasın diye...

Niçin? Çünkü milleti uyandıracak onlar...

Niçin? Çünkü bir kutsal cihatla kaybedilenleri yeniden kazandırabilecek olanlar onlar...

Alimleri bitirmenin bir yolu mevcudu öldürmek veya atıl bırakmaksız, diğer ve daha esaslı yolu da, fabrikasını yakmak, ocağını kurutmaktır. Onun için İslam dünyasındaki bütün medreseler kapatılmış, hocalarının işine son verilmiş, özel hayatlarında eğitim faaliyetlerini sürdürmeleri yasaklanmıştır. Nisyana gömülmüş hocalar diri diri... O hale gelmiş ki ülke, adam ölse, cenazesi nasıl kaldırılacak bilinmez olmuş...

Dahası da var. İslam medeniyetini terk ederek batı medeniyetini kabullenmek için bir sürü yeni devrimler yapılmış. “Medeniyet bir bütündür” demişler, “İslam’dan çıkmış isek, O’nu hatırlatan her şeyi de hayatımızdan dışlamalıyız” demişler ve kılık kıyafetten tutun da, siyasî, idarî, hukukî, iktisadî ve terbiyevî sosyal hayatın her alanındaki her yapılanmayı batıya göre yeniden şekillendirmişler.

Amma bir harf devrimi var ki, akıllara durgunluk veriyor. Bin yıllık yazılan bütün kitaplar bir çırpıda işe yaramaz oluyor ülkede. Okunmaz ve anlaşılmaz oluyor. Bin yıldır yazan ve ölseler de eserleriyle yaşayan o muhteşem yazarlar ebediyen öldürülmek isteniyor. Bir gecede bütün ülkede okur yazar sayısı sıfıra indiriliyor... Bir gecede millet, devlet eliyle kara cahil ediliyor... Bir gecede ellerinden meşaleler alınarak sonsuza kadar karanlıklara terk edilmek isteniyor. Kör kuyulara atılıyor halkımız bir gecede. İnanılacak gibi değil...

Kitaplar Tabutlarla Gömülüyor

Artık bir çok alim, kitaplarına tabut yaparak temiz bir toprağa gömer. Çünkü o ekmek gibi aziz bilinen, göbekten aşağıda taşınmasına gönlün izin vermediği mukaddes kitaplar, aynı zamanda bir özel mülk olan o kitaplar, evlerden bedeli bile ödenmeden saygısızca toplanıyor ve salgın hastalık yayan sağlığa zararlı mikroplu maddeler gibi sokak ortasında ateşe verilip yakılıyor... Evet, inanılır gibi değil... Bunu bu ülkenin adamı yapıyor. Kim adına ve ne hakla?

Sormak yasak.¹ Soruşturmak, araştırmak yasak.² İrtica damgasıyla damgalanan mürteci, Mehmet Akif Ersoy gibi İstiklal Marşımızı yazmış bir kahraman da olsa, vız gelir, fişlenir ve dışlanır. Devletten ne maaş alabilir o adam artık bir memur olarak, ne de bir iş. Ama sakıncalı bir adam olarak sürekli takip edilir, psikolojik baskı altında tutulur. Her olumsuz işte yakasına yapışılacak ilk maznun, ilk sanıktır, ilk şüphelidir. Anasından emdiği süt burnundan getirilmeli ki, başkalarına da ibret olmalı.

Bu sayılanların üstünden daha bir ömür geçmedi. O acıları biz yaşamadık, sadece “candarma geliyor” diye “okuma”dan dağıtıldığımızı hatırlıyorum. Ama yaşayanları gördük ve dinledik. Üzerlerinde nasıl bir baskı, acı, kahr ve üzüntü bıraktığını müşahede ettik.

Mağaralarda Kur’an Okutmak

Andırın’ın dağları arasında kalmış o ıssız Darıovası köyünde bir gün ziyaret ettiğimiz Mustuk Hoca, köyünün karşı yamaçlarındaki bir mağarayı gösterdi bize ve “oralarda okuttuk çocuklara Kur’an’ı” dedi...

O devrin ilim aşığı hocaları, elleri öpülesi O mübarek insanlar, köylerde ve kentlerde iyi insan, bilgili ve ahlaklı Müslüman yetiştirmek için hiç olmazsa bir ilmihal ile Kur’an

okumasını öğretebilmek için onca çabalara giriştiler. Bunun için hakareti, işkenceyi ve hapsi göze aldılar. Peygamber Efendimiz (Aleyhi's Salatu ve's Selam): “Sizin en hayırlınız Kur'an'ı öğrenen ve öğreteninizdir” diyordu.¹

Oysa Müslümanlar öyle acı günler yaşıyorlardı ki, o en hayırlı insanlar, o en hayırlı işi, yani Kur'an'ı öğrettiler diye elleri kelepçelenerek sokaklarda zaptiyeler eşliğinde teşhir ile götürülüyorlardı karakollara, mahkemelere... Bir cani gibi... Yani Kur'an'ı okuyan ve okutanlar, yeni düzen karşısında insanların en şerlisi olmuşlardı... Öyle kabul ediliyor, öyle muamele görüyorlardı.

Hele de saçlarının ve sakallarının kesilmesi, sarıklarının çiğnenmesi, işgalci ecnebilerin bile yapmadığı bir hakaretti, işkenceydi... Yakışmıyordu bin yıl İslam'a hizmet etmiş bu milletin evlatlarına. Ama bu yakışsız işler, en yakışsız biçimde yapılıyor, vur deyince öldür anlayan kaba saba dalkavuk görevliler için cılkını çıkarıyorlardı.

Ey “Abartı var” diyenler veya zannedenler; dedelerinizi dinleyiniz. Daha ölmediler. Kur'an'ı nasıl bir macera ile okumuşlar, dedelerinizi dinleyiniz.

Bir millet, zulümlerle anılan bir partiyi toptan niye sandığa gömmüş, iyi araştırınız.

Ezanlar yeniden İslamca okununca, millet minarelerin dibinde nasıl ağladı, nasıl kurbanlar kesti, öğreniniz. Türkiye’de “ezan delileri” neden ve nasıl çıktı? Ezanı aslına uygun okutmak kimilerince nasıl bir “yobazlık” ve “karşı devrim” diye takdim edildi, hala da ediliyor, iyi görünüz.

Halkın en masum dinî talepleri nasıl “irtica” olarak yaftalanıyor, anlayınız. Hala önemli bir yere bir kişi atansa, nasıl namaz kılıp kılmadığı, hanımının başının örtülü olup olmadığı

araştırılıyor, iyi değerlendiriniz. Evet şu günde bile. Din ve vicdan hürriyetinin anayasal hak olduğu, hatta beynelmilel kanunlarla anayasanın da üzerinde geçerli olduğu şu günlerde bile, bunlar ülkede nasıl ve niçin oluyor... Abartı var diyenler; lütfen araştırınız.

Ağlayan Dellal

Hayrettin Karaman, Altınoluk dergisinin kendisiyle yaptığı bir röportajda¹ mealen diyor ki: “Ve bir gün çarşıda dellal Hacı Hüseyin Efendi, davuluna vuruyor, başına toplananlara:

“Duyduk duymadık demeyin, İmam Hatip Okulları açılıyoooooor. Artık serbestçe Kur’an okunacak” diye ilan ediyor, sözünü bitirince sevincinden oturup ağlıyordu. Millet de ağlıyordu. Dellal kalkıp biraz ilerliyor ve bir daha bağırıyor, oturup ağlıyordu. Millet de arkasında ağlıyordu. Ben sevinçle eve koştum ve müjdeyi verdim. Ailemin bütçesi uygun olmamakla beraber beni Konya İmam Hatip Okuluna gönderdiler.”

Bir dellal neden ağlar? Bir millet neden ağlar? Biz bu röportajı okurken neden ağlarız? Bunu düşünüp değerlendirmek gerekmez mi?

Bu günün gençleri, hatta imam hatiplileri bile bu duyguları hakkıyla anlayamıyor. O günleri yaşamayanlar elbette ki şanslılar. Ama bu bir eksikliğe sebep oluyor. Ama önemli bir eksiklik. Nedir O? Nimetin kıymetini takdir edemeyişimiz... O heyecana, o coşkuya, o vecde, o bilince tam eremeyişimiz...

O günlerin İmam Hatip Liselerinde okuyanlar, nasıl da cevvaldi. Öğretmenleri nasıl da faaldi... Yeni binalar yaptırmak, üç kişi daha fazla okutmak için ne fedakarlıklara katlanırlardı. Köy köy dolaşarak yardım toplayanlar mı dersiniz, şehirde esnafı defalarca ziyaret edenler, kurbanda evlerinde oturmayarak deri toplayanlar mı

dersiniz. Özel ders veren hocalar mı, camilerde va'z eden öğretmenler mi dersiniz.. Her hafta şehir ve köylere irşad ekipleri çıkarmalar mı dersiniz. Üniversiteye almıyorlar diye ikinci bir lise bitirmeler mi dersiniz...

Ama imam hatipler bu çalışmalarının semeresini alıyorlar, buldukları her yerde bilgileriyle birinci oluyor, daima arkadaşlarına lider oluyorlardı...

Sadece onlar değil tabi. Kur'an Kursları da mahalle mahalle, köy köy kaneviçe gibi dokuyordu ülkeyi. Nur talebeleri medreseler açarak damar damar iman hakikatlerini işlerken, tarikat ehli müridan ise evleri tekkeleştiriyordu. İslam acıyla ve hasretle gizli gizli yayılıyordu. Bir yerde Müslümanlar faaliyetlerinden dolayı tutuklansalar, bütün inanmış kalpler onlarla çarpar, şehirden şehre mahkemeler izlenirdi.

Binlerce isimsiz genç veya yaşlı hatun küçük yavrulara “elif cüzü”nden Kur'an ve ilmihal okutuyordu... Mahalleye baskın olsa yavrular evden eve taşınarak başka mahalleden çıkarılır ve evlerine kaçırlırdı.

Bir gün geldi, barajlarda biriken sular ırmak olmuş gürül gürül akıyordu.

Sistem Neden Cehalet İstiyor?

İyi de, bu sistem neden ağlatıyor milleti?

Ey mazlum milletim, hiç düşündünüz mü, bu sistem neden cahil bırakmak istiyor sizleri? Neden İslam'ı, İslam tarihini, yerli düşünceyi, kendi medeniyetimizi öğretmek istemiyor? Neden “tek tip insan” diyerek robotlaşmış kafalar istiyor? Neden herkes nato kafa, nato mermer olsun istiyor acaba?

Çünkü sizler okursanız gerçekleri görürsünüz. Dünyada tanınan hakları, hürriyetleri öğrenirsiniz. O zaman ülkenizdeki

haksızlığa, hukuksuzluğa isyan edersiniz. Dünyanın ekonomisini değerlendirir, neden geri kalmışlığımızı sorgularsınız. Yeraltı ve yerüstü kaynaklarımızın kimlere nasıl peşkeş çekildiğini anlar, menfaat çarklarının kimler için döndüğünü görür de baş kaldırırınız. Ülkenin kimler tarafından “al gülüm ver gülüm” ile, “al takke ver külah” ile paylaşıldığını görür, dayanamazsınız. İslam’ı öğrenirseniz adaleti, hukuku, paylaşımı, eşitliği, özgürlüğü, cihadı, haksızlığa başkaldırıyı öğrenirsiniz.

Tarihinizi öğrenirseniz döner onlara haklı olarak sorarsınız: “Siz kimsiniz yahu? Ey başımızın püsküllü belaları, siz nerden çıktınız?”

Neden mi cehalet istiyorlar?

Öğrenirseniz, yaşamak istersiniz. Yaşamak isteyince karşınızda zalim sistemlerin koyduğu haksız hukuksuz yasak duvarlarına toslarsınız. O zaman yasakları sorgular, özgürlük ararsınız. İte ite duvarları özgürlük alanları açarsınız kendinize. Talepleriniz olur haklı olarak.

Bu ise sistemle çatışma demektir. İster mi bunu?

Şu ara ara gelen “irtica” nöbetleri nedendir dersiniz? Haklar ve hürriyetlerimizi bizim için değil de AB için, batı istiyor diye istemeye istemeye veren sistemin halkına saygısızlığını, halkına sevgisizliğini, halkına güvensizliğini, hatta halkına düşmanlığını halkının anlamasını ister mi dersiniz?

Büyük bir medeniyetin seçkin evlatları olan bizleri, Afrika ülkelerinin gerisine iten bu sistemi halk anlarsa, neler olur dersiniz? Sistem ister mi bunu?

Bunu bilecek ve halkına anlatacak aydınları olsun ister mi sistem? Tilkiye tavuk göttürülmezmiş. Tilki kim, tavuk kim? Halk bunu bir kavırsa neler olur değil mi?

Sevgili gençler, değerli halkım, aziz insanlık, Allah (azze ve celle)'ın bize bahşettiği en büyük armağanı lütfen anlamaya gayret edelim. Tutunacağımız son dalımızdır O. O bizim istikbalimizdir. Bir umuttur O biz insanlık için. O'nu iyi anlayalım, kavrayalım. Canavarlara yem etmeyelim O'nu.

O'nu değil aslında kendimizi yem etmeyelim onlara...

Takiyeciler

Bazı insanların İslam kelimesini görünce arenada kırmızı görmüş boğa gibi olduklarını hep görmüşüzdür. Onlar İslam'a inanmadıkları halde O'na inanmış gibi görünme mecburiyetinde kalmış olmalarına kahrolmaktadırlar. Bir başka ifade ile, şu hep kendilerinin başkalarını küçümsemek ve aşağılamak için kullandıkları "takiyye" kelimesinin içeriğine kendilerinin mahkum olmalarına oldum olası katlanamamışlardır.

Bunun ayıbı ve ezikliği, içlerindeki barış ve olgunluk duygularını katletmekte, sürekli bir savaş psikolojisine sürüklemekte onları.

İslam literatüründe "münafıklık" diye belirlenen bu durumdaki insanlar, içlerindeki bu derin uçurum yüzünden rahat, huzur, barış, esenlik gibi kavramları kaybetmiş, sürekli kavga, bunalım, üstün gelme ve ezme, yok etmeye ayarlanmış bir saldırgan içgüdüye mahkum olmuşlardır. Bu onlara dünyada peşin çektilen bir azaptır. Ahirette ise çok daha büyükleri beklemektedir onları.

Bizim burada onlar için diyebileceğimiz ise, yakın geçmişte bir büyüğümüzün dediği olacaktır: "Zalimler için yaşasın cehennem!"

Tıpkı Hayvanlar Gibi

Katlanamadıkları Őu; İslam yaŐamamalı, yok olmalı. Bu hayattan silinip sűpűrűlmeli. İnsanlar “ilahi bir kaderle” deĐil, kendilerinin yarattığı bir kaderle, ilahi iradeyle deĐil, kendi űzgűr iradeleriyle yaŐamalı.

Daha aŐıkcası insanlar sadece yemeli, iŐmeli, gűlmeli, eğlenmeli, yaŐamdan alabildiğine zevk almalı. Tıpkı hayvanlar gibi olabildiğince Őehvetlerini gidermeli ve bu noktada bir sınırlama ile karŐılaŐmamalı. HiŐbir kanun ve kayıt bağlamamalı onları.

Ne diyordu Orhan Veli “Bűcekler” Őiirinde:

DűŐünme,

Arzu et sade,

Bak,

Bűcekler de űyle yapıyor. 1

Hayatı akılla mantıkla, hakla hukukla deĐil, sadece arzularla, Őehvetlerle, heves ve gűdűlerle yaŐamak... Tıpkı hayvan ve haŐerele gibi...

Peki, ya altta kalanlar?

Cevap hazır: “Altta kalanın canı çıksın.”

Adam zina edecekse etmeli. Őnce kimse buna “zina” diyerek aŐaĐılamamalı. Kimse bunu suŐ saymamalı, ayıp saymamalı. Slogan basit; kimse kimseyi űzel hayatından dolayı yargılamamalı. Hakkı yok buna(!)

Evet, adam zina edecekse etmeli. Bunu, acıkan bir insanın yemesi gibi, susayan bir insanın iŐmesi gibi gayet doğal bir davranıŐ olarak bilmeli. Bunu bűyle bilmeyen ve bildirmeyenin baŐında gelen İslam, iŐte bunun iŐin ezilmeli, yok edilmeli.

Peki, hadi diyelim onu yok ettik. Gűnűn birinde adamın keyfi bir baŐkasının zina istemeyen karısına, kızına kalktı, Őimdi ne olacak?... Soruyu, “bırakın baŐkasını da” diyerek bir adım

daha beriye getirmek istemiyorum nezaketen. Orda dursun soru ve cevabı gelsin. Gelir mi? Ya da lafı değiştirerek soralım, altta kalanın canı çıksın mı?

Mücadele “evet” diyenlerle “hayır” diyenler arasında kıyamete kadar sürecektir. Yaratılış kanunu böyle. Çünkü burası imtihan alanı. İnsanlarla insanlığı yok etmek isteyenlerin mücadele alanı. “Hak Batıl Mücadelesi” kitabımızda geniş olarak anlattık bunları.

Bir Zamanlar Yokluk Vardı

Bu bizim maceramızdır. Bizim başarımızdır da denilebilir. Sistemin istememesine rağmen, olmaması için onca çabasına rağmen bu gün ülkemizde çok değerli alimlerimiz var. Her yerde bulabilir ve kendilerinden özel dersler alabilir, istifade edebilirsiniz. Her bilginin bir fiata malolduğu şu zamanda hem de ücretsiz. Hamdolsun altın gibi kıymetli bol bol alimlerimiz var. Bu demektir ki gerçekten elimizin altında altın gibi fırsatlar ve imkanlar var.

Bu nasıl oldu?

Bu da ilahî bir sırdır. Güzel Allah (azze ve celle)’ımız güzel dini için özel ve güzel adamlar yaratıyor. Onlar da olağanüstü çabalar sarfederek kendilerine dayatılan bütün olumsuz şartları yırtıp atıyorlar. İnsanüstü bir sabır ve gayretle kendilerini yetiştiriyor ve ümmeti eğitiyorlar.

Bir zamanlar bunlar yoktu. şehir şehir yolculuk yaparlardı istekli olanlar. Ararlar, yorulurlar da bulamazlardı. Bulsalar olumlu tepki alamazlardı şartların gereği. Bu konuda sizleri biraz gayrete getirmek ve nereden nereye geldiğimizi göstermek için bir iki örnek hikaye anlatacağım.

Okullarda hocalarımız zaman zaman başlarından gečen ilginç olayları anlatırlardı ve biz öğrenciler bunları zevkle

dinlerdik. Tabi bunlar sadece ilginç bir olay olarak değerlendirilemezler. Yani işin macera kısmı değildir sadece önemli olan. Tecrübe, kendine güven, canlı eğitimden başka, hocalarla talebe arasına bir sıcaklık da getirirdi. Ağır bir havayı alır, sevgi dolu bir atmosferle değiştiriverirdi bu tür anıların anlatımı. Daha yakın ilgi ve ilişkilere sebep olurlardı. Bu da bilinçlenmenin demlenmesiydi...

Sonra bir ömür unutulmaz bu anılar. Aynı dönem aynı yerde öğrencilik yapmış olanlar, bir araya geldikçe bu anıları tazeleyerek mutlu olurlar. Ben arkadaşlarımdan ayrı başka bir şehirde okuduğum için zaman zaman onların bu tür neşelerine ortak olamaz ve üzülürüm.

Mesela Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinden mezun olanlar, Ali Haydar Kireççi Hocanın derslerde anlattığı “hayat hikayelerini” ikinci bir ders sayarlardı. Hatta zaman zaman bu ders, gerçek dersin de önüne geçerdi derlerdi. Başka ülkelerde okuyanların başından geçenler biraz daha maceralı oluyorlar galiba ki, daha bir ilgi ile dinleniyordu.

Zaman zaman bazı hocalardan bahsedilir, onlarda okumanın bir şans, bir nimet olduğu söylenir. Mesela bizim okulumuzda Hüseyin Bahar Hocam için duymuşumdur böyle mutluluk duyurucu sözleri. Onun da dersleri nükteli ve ders dışı derslerle dolu dolu geçtiği söylenir. Öğrencisi olma şansım olmadı ama, meslekdaş olarak bol bol sohbetimiz oldu kendisiyle. Bu sohbetleri şahit tutarak denilenlere katılırim elbette.

Alimlerimizin bu anlattıklarından istifadenin artması için, yani sadece derse katılanların değil, bütün bir insanlığın yararlanması için, hayatlarını yazmalarında büyük yararlar var. Acizane bunu bütün hocalarıma tavsiye ediyorum. Lütfen hayat ve hatıralarınızı yazınız. Sizden sonra gelenler yaşadıklarınızdan, tecrübelerinizden,

birikimlerinizden faydalansınlar. Sizinle beraber toprağa gömmeyin o güzellikleri. Yazık etmeyin binbir hikmete, güzel öğüde. Diri diri toprağa gömülenlere acıyoruz. Esas acınacak olan, alimlerin beyninde toprağa gömülen bilgiler, hikmetlerdir.

Organ bağıışı ne kadar önemliyse, bilgi bağıışı da en az o kadar önemlidir. Hani organ bağıışı için, bir başka bedende yaşamak derler ya, bilgi bağıışı da ruhen yaşamaktır. Yaşatmaktır aynı zamanda. İmam Gazalî'ye kim ölü diyebilir? Benim için o, nice yakınımından daha yakın yaşamıştır bana. Yanıbaşımında hissederim onu çoğu zaman.

Hayırla yadedilmek, dualara sebep olmak, amel defterini müsbet manada kapatmamak, ahiret için ne güzel azıktır değil mi?

Akınoluk dergisi ilk yıllarında ülke çapında yaşayan alimleri bulur ve onlarla hayatları ve hizmetleri hakkında çok güzel, çok faydalı sohbetler yapardı. Keşke o güzelliklerini devam ettirselerdi... Keşke bu konuda klasikleşselerdi. Keşke onları kitaplaştırsalardı...

Bu yüzden eslafımız dediğimiz geçmiş alimlerimizin, velilerimizin hayat hikayelerini anlatan bütün tabakat, teracim ve biyografi kitapları da benzer faydaları sağlamıyorlar mı? Boşuna mı bu tür eserleri okuma tavsiyeleri?1

Nitekim biz, kendileriyle röportaj yapanlara hayatlarını anlattıklarında, Hayrettin Karaman ve M. Fethullah Gülen hocaların anlattıklarından istifade ettik ve burada az çok alıntılar yaptık. Ama en fazla da Ahmet Muhtar Büyükçınar Hocaefendiden alıntılar yaptık.

Ahmet Muhtar Büyükçınar

Ahmet Muhtar Büyükçınar Hocaefendi de zaman zaman öğrencilerine ilginç hayatından örnekler anlatırmış. Onlar da

dinledikleri bu yaman hayata doyamaz, hocalarından istirham ederlermiş “lütfen bu yaman yaşanmış hayatınızı yazınız” diye. Sağolsun O da kırmamış ve kısa bir hayat hikayesi yazmaya başlamış.

Başlamış ama, kalemine gücü yetmemiş, hatıralar bileğini bükmüş, yeniden yaşadığı o hayatı enine boyuna anlatmış. Çok da iyi etmiş. Bir ilim aşığının, bir hizmet kahramanının olağanüstü zor ve zahmetli yıllarını okuyoruz “Hayatım İbret Aynası” kitabında.¹ Dört küçük cilt acıların, sevinçlerin, hizmetlerin arasında su gibi akıyor ve bir içim su lezzetinde bitiyor.

Ben Ahmet Muhtar Büyükçınar Hocaefendiyi tanımazdım. Ama O’nun başında olduğu ekipten “Hayatu’s Sahabe” tercümesi olan beş ciltlik “Hadislerle Müslümanlık” kitabını daha öğrenciyken almış ve hayran kalmıştım. Tabi bu kitabın gerçek kıymetini bilmeden almıştım ve hayatımın kitabını aldığımı sonradan farkına varmıştım. Yusuf Kandehevi’yi de tanımazdım. O muhteşem ve muazzam eseri yirmi yılda yazdığını da bilmezdim.

Ama Allah (azze ve celle)’ın lütfu işte. 1977 nin bir yaz gününde Faruk Ercan Beyin hem matbaa hem de kitapçı dükkanında görmüş, içini açmış, içindekileri şöyle bir okuyunca beğenmişim. Almıştım ama yaz tatili bitmişti ben onu bitiremeden. Okula götürmedim. Çünkü Kayseri Yüksek İslam Enstitüsü’nün kütüphanesi, benimkinden daha büyüktü. (!)

Tekrar tatil olduğunda geldim ki ne göreyim; Kitap sararmış solmuş. Sayfalar kaymış, ipler sarkmış, cilt yerinden oynamış. Savaşan çıkmış gibi.

Babama baktım. Rahmetli:

-Oğlum bu ne güzel kitap böyle! dedi. Hayretle:

-Hepsini okudun mu?

-Evet. Amma muhteşem bir kitap.

-Öyle sanarak almıştım ama, demek isabet etmişim.

-Evet, evet. Bu kitap sana çok yarar.

-Neden?

-Sen va'z ediyorsun ya. İşte bu tam bir vaiz kitabı...

-Sevindim.

Rahmetli babam ne kadar isabet etmiş. Sonra kitabı okuyunca ülkenin en büyük vaizi, dinde olduğu kadar dil ve üslupta da mahir, aynı zamanda duygu yoğun yaptığı va'zlarında M. Fethullah Gülen Hocaefendi'nin bu kitaptan çok yaralandığını anladım.

Yeri gelmişken belirtiyim, bence bir vaizin elinde beş kitap olursa yeter: Kur'an, Hadisten Nevevî'nin "Riyazu's Salihin"i, Gazalî'den "İhya" ve bu "Hayatu's Sahabe". Hani beşincisi diyeceksiniz. Ben de onun ismi de var ama, sizlere saygımdan, onu da size bıraktım.

Neyse, işte bu Ahmet Muhtar Büyükçınar'ın hayatını görünce hemen aldım. hatırat okumasını severim. Bir de böyle alimlerin hayatı olursa daha da severim.

Bu kitabı okuyunca hayran kaldım. O sırada okullarda rehberlik dersi bizzat ders olarak vardı. Haftada üç saat. Hemen sınıfıma bu kitabı anlattım ve bir teklif ortaya attım. "Herkes elini cebine atsın, ne çıkarsa ortaya koysun. Üstü de bana ait. Bu kitabı sınıf olarak alalım. Önce biz burada okuyalım. Sonra da kütüphaneye koyalım, okul okusun."

Derhal paralar toplandı. Bir öğrenci atladı dolmuşa ve kitapları getirdi. Baştan biraz okuduk o gün ve sonraları sınıf kütüphaneden alarak hep okudu. Evet, ilim yolcularına hararetle tavsiye edeceğimiz bir kitaptır bu...

Ahmet Muhtar Büyükçınar Hocaefendi Gaziantep'lidir. Onyediy yaşına kadar çok acı bir çocukluk yaşar. Sonra ilme yönelir. Şehrinde "Ahmet Çelebi" camiinde imam Mehmet Ali Temüroğlu

Hocadan ders alır. Sonra “Hacı Nasır camii” imamı Hafız Tefvik Efendiden Kur’an’la beraber Arapçaya da başlar. Bir yandan da kendisi talebe okutmaktadır. Büyük bir alim olmak hep hayalini süslemektedir ama, ilmi yetersizliğinin de farkındadır.

Aslında hocası Mehmet Ali Temüroğlu ona bu sevdadan vazgeçmesini tavsiye eder. Zira memleketin hali buyken, bu yolun sonu yoktur. “Oğlum, senin için en iyisi mesleğin dokumacılıkta ilerle, evlen, çoluğun çocuğunla mutlu bir hayat yaşa. Ömrünü boşa geçirme...”

Bir hoca bunları söylüyorsa belki bu gün siz O’nu ayıplayabilirsiniz. Ama o günün şartlarına göre düşünürseniz hak verebilirsiniz. Ama dahiler, şartları yırtar atarlar, dayatmalara asla pes etmez, zorluklardan korkmaz, baskılarla sinmezler. Başkalarının şartlarını değil, kendi şart ve imkanlarını esas alırlar.

Buradan itibaren o hayattan bazı alıntılar yapacağız. Bu alıntılar bize ilim sevgisi yanında inşallah ilim yolunda azim, sebat ve kararlılık dersleri de verecektir. Bunlar insanı bir mucizeye götürür. Nedir o mucize? “Küllün müyesserün lima hulika leh.”

-Yahu bu Arapça, biz bunu anlamadık, bunun manası ne? diyenlere derim ki:

-O kadar da ucuz değil. Kıymetini daha iyi takdir etmen için söylemeyeceğim. Sen git de bir bilene sor.

Okuma Aşk

Ahmet Muhtar Hoca “Hayatım İbret Aynası” kitabında başından geçenleri anlatırken, o dünyayı az çok tanımış biri olarak içim burkuluyor, göz yaşlarımı tutamıyorum zaman zaman...

Diyor ki: “Dayımdan müsaade alarak teyzemlerin evlerinin altındaki mağaraya dokuma tezgahını kurdum ve çalışmaya başladım. Bu arada zaman geçmiş Temiroğlu Mehmed Ali Hocamız, Kur’ân’ı doğru okuyabilmemiz için bizi tecvid dersine başlattı.

Ders arkadaşlarım tecvid dersi zor diye teker teker bıraktılar. Bir aya kadar benden başka tecvid okuyan kalmadı, kitap da ancak yarıya ulaşmıştı.

Okuduklarım bana yetmiyordu. Bu yüzden hocamın da tavsiyesi ile bir gün öğle namazını Hacı Nasır Camii’ne giderek, Hafız Tevfik Efendiden bana Kur’ân okutmasını rica ettim. Bazı sebeplerden dolayı, daha doğrusu Kur’ân okutmanın yasak olduğunu öne sürerek okutmak istemediyse de, ısrarla rica edince son sözünü söyledi:

-Peki evladım! Her türlü tehlikeyi göze alarak seni okutacağım. Kur’an-ı Kerim’in yanı sıra sana başka ilimler de okutacağım. Üç şartım var. Bunları kabul eder, yerine getirmeye söz verirsen seni okuturum; yoksa boşuna ısrar etme. Bir de benden ders aldığın ikimizin arasında kalacak.

-Hocam şartların nedir?

-Şartlarımın birincisi, ben seni ücret almadan, karşılık beklemeden Allah rızası için okutacağım. Sen de, senden okumak isteyenlere hiçbir karşılık beklemeden, muhtaç dahi olsan ücret almadan okutacaksın; çünkü Kur’ân’ı okumak ibadet olduğu gibi, okutmak da ibadettir. İbadet ise, para ile alınmaz, satılmaz. Allah rızası için, karşılık beklemeden yapılır.

İkincisi, okuyup anladıklarını mutlaka uygulayacaksın. Okuduklarını sadece öğrenmek için değil, uygulamak ve yaşamak için okuyacaksın. Yaşanmayan kuru bilgi, çürük ceviz

gibi ya da sofraya koyup da yemediğın yemek gibidir. Hiçbir yararı olmaz.

Üçüncü şartım, ömrünün sonuna kadar namahremden (yabancı kadınlardan) sakınacaksın. Hiçbir kadına ve kıza kem (kötü) gözle bakmayacaksın. Bunları düşünüp kesin kararı vermen için sana yirmi dört saat müsaade ediyorum. Yarın bu vakitler gel, kararımı bildir.”

Hafız Tevfik Hocaefendinin yanından öyle neşeli ayrıldım ki, sanki dünyalar benim olmuştu. Sevincimden uçacak gibiydim. O gece heyecanımdan sabaha kadar gözümeye uyku girmede. Ertesi gün gidip üç şartını da ömrümün sonuna kadar uygulamayı kabul ettiğimi söyleyince, beni derse başlattı. Hocam bir iken iki oldu. Birinden öğleden sonra, diğlerinden ikindiden sonra derslere devan ederken, eski mahallemizden teyzemlerin bitişiğinde tek odalı küçük bahçesi olan evi kiraladım.”¹

Hocanın şartları dikkatinizi çekti mi? Hele birinci şartı? “Şartlarımın birincisi, ben seni ücret almadan, karşılık beklemeden Allah rızası için okutacağım. Sen de, senden okumak isteyenlere hiçbir karşılık beklemeden, muhtaç dahi olsan ücret almadan okutacaksın; çünkü Kur’ân’ı okumak ibadet olduğu gibi, okutmak da ibadettir. İbadet ise, para ile alınmaz, satılmaz. Allah rızası için, karşılık beklemeden yapılır.”

Allah Allah!... Osmanlının ölü zamanındaki yetiştirdiği hocalardır bunlar... Diri zamanlarındakiler nasıllardı kim bilir?...

Okutmanın Şartları

Kur’an peygamber efendilerimizin davetlerini anlatırken ısrarla bir şeyin üzerinde durduklarını hatırlatır: İnsanlardan ücret istememe.¹ En’am suresi 90. ayeti bir örnek olarak yazalım:

“İşte o peygamberler Allah’ın hidayet ettiği kimselerdir. Sen de onların yoluna uy. De ki: Ben buna (peygamberlik görevime) karşılık sizden bir ücret istemiyorum. Bu (Kur’an) âlemler için ancak bir öğüttür.”

Peygamber Efendimiz (Aleyhi’s Salatu ve’s Selam)’in hayatı boyunca bu kurala nasıl titizlikle uyduğunu biliriz. Hatta ashabını da böyle eğitmiş, onları sürekli tebliğe yönlendirirken, bu işi ihlasla, sadece Allah (azze ve celle) rızası için yapmaya teşvik etmiştir.

Ubade İbnu’s-Samit (radiyallahu anh) anlatıyor: “Ben ehli suffadan bir kısım insanlara yazı ve Kur’an’ı öğretmiştim. Onlardan bir adam bana bir yay hediye etti. Ben de: “(Bu yay) benim için (büyük) bir mal değil, onunla Allah yolunda atış yaparım, gidip Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm)’a soracağım” dedim. Gidip sordum:

-“Ey Allah’ın Resülü! dedim. Kendilerine yazı ve Kur’an öğrettiğim kimselerden biri bana bir yay hediye etti. Bu benim için bir mal da değil. Ben onunla Allah yolunda atış yaparım!” dedim. Aleyhissalâtu vesselâm bana:

-“Eğer ateşten bir takı takınmayı seversen kabul et!” diye cevap verdi.”²

Hadis hakkında yapılan açıklamaları derleyen İbrahim Canan bey, şunları kaydeder:

“Resulullah kitabet ve Kur’an öğretimine karşı ücret almaya karşı çıkıyor. Ulema bu hadisin yorumunda ihtilaf etmiştir: Dinî öğretim mukabili ücret alınmamalı mı? diye. Bu takdirde din öğretimi aksayabilecektir. Neticede bazı kayıtlarla ücret alınabileceğine hükmedilmiştir. İslam’ın kuruluş döneminde hiç kimse verdiği hizmete mukabil ücret almazdı, bir hizmet ehline ücret verilmesi değişik problemler hasıl edebilirdi.

Ancak, zaman zaman, her bir içtimâî meselede dinî kokudan şiddetle kaçınan zümreler, tatbikatı dinin aleyhine neticeler verebilecek bir kısım meselelerde dinî fetvadan kaçınmayıp hatta 1950'den öncesine kadar din adamlarına yeri geldikçe “din hizmetine karşı ücret almak günahdır” bahanesini ileri sürerek -devlet bütçesinden maaş vermeyenler-yarım yamalak ayet ve hadislerden delil getirenler bu meseleyi de gündeme getirdikleri için, hadis hakkındaki bazı açıklamaları kaydedeceğiz:

Hattâbî der ki: “Ulemadan bir kısmı, bu hadisin manası hakkında ihtilaf etti:

Bazıları: Hadisin zahirini esas aldı ve “Kur’an öğretimine karşı ücret almanın mübah olmadığına hükmetti. Zührî, Ebu Hanife, İshak İbnu Rahuye bu görüştedir.

Bir kısmı: Bidayette ücret şart koşmadıkça verilen ücreti almada bir beis yok dedi. Hasan Basrî, İbnu Sîrin, Şa’bî bu görüştedir.

Bir kısmı ise (herhangi bir şart ve kayıt koymadan) bunu mübah addetti. Atâ, Malik, Şafii, Ebu Sevr bu görüştedir.

Bu üçüncü grup, Sehl İbnu Sa’d’ın şu rivayetiyle amel ettiler: “Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm), bir kadına evlenme teklif ettiği halde mehir olarak verecek hiçbir şeyi olmayan bir kimseye: “Onu sana, Kur’an’dan bildiğin kısımları ona öğretmen mukabilinde nikahlıyorum” buyurdu.” Bunlar, Ubade hadisini şöyle te’vil ederler: “O, teberru olarak öğretmişti, o işte Allah rızasına niyet etmişti, öğretme sırasında, karşılığında bir ücret, bir menfaat almayı hiç düşünmemişti. Bu sebeple Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) uhrevî ücretini iptal etmeyi ona yasakladı ve hatta vaidde (korkutmada) bulundu. Ubade’nin bu meseledeki durumu, bulduğunu sahibine geri veren veya denize batan malını teberru olarak hasbeten çıkarıveren kimsenin

durumuna benzer, böyle bir kimse yaptığı hizmete mukabil bir ücret alamaz. Eğer o bunu hasbi olarak yapmazdan önce bir ücret talep edecek olsa, o zaman onun ücret alması caiz olurdu. Suffa ehli, halkın sadakasıyla yaşayan fakir kimselerdi. Onlardan mal almak mekruhtu, onlara mal vermek müstehabtı.”

Bazı alimler de şöyle demiştir: “Kur’an öğretimine karşı ücret almanın farklı durumları var:

Müslümanlar arasında bu işi yapan başkaları da varsa, Kur’an öğretimine karşı ücret almak helaldir. Çünkü bu farz, onun üzerine taayyün etmez.

Ama Müslümanlara Kur’an’ı öğretecek bir başkasının yokluğu halinde veya böyle bir yerde bu işi yapabilecek kimseye hizmetine mukabil ücret almak helal olmaz.

Haberle ilgili ihtilaf bu esas üzerine te’vil edilmelidir.”

Tabii burada şöyle bir soru hatıra gelir: “Öğretebilecek kimsenin geçimini sağlayacak geliri yoksa?”

Şu halde Kur’an’ın öğretimini, dinin talimini aksatmayacak, kolaylaştıracak, esnek yorumlar ümmetin maslahatına daha uygundur. Bu işte niyet esastır. İktisad, kanaat, mütevazî hayat standardı gibi, asgarî bir hayat seviyesiyle yetinip hasbeten lillah Kur’an’ımızın ve dinimizin talimine bezl-i hayat, en doğru, en isabetli, rızayı İlahî’ye en uygun yoldur. Öyleyse aza kanaatle, Bediüzzaman’ın dediği gibi, “ehl-i ilmi, ilmi, vasıta-i cer etmekle itham edip “ilmi ve dini kendilerine medar-ı maişet yapıyorlar!” diyen insafsızları fiilen tekzip etmelidir. Esasen dine hizmet yolunu, Resulullah, Kur’an diliyle mükerrer ayetlerle “Ben ücretimi insanlardan değil, Allah’tan isterim” düsturunu vazederek göstermiştir. Yasin suresinde de ücret istemeyenlere, insanların daha çok itimat kesbedip alâka

göstereceğine işaret buyrulmuştur: “Doğru yolda olan ve sizden bir ücret de istemeyen kimselere uyun” (21. ayet).¹

Memleketimizde de eskiden medreselerde öğrenciden ücret alınmaz, hatta onların masrafını medreseler karşılardı. Bu gün dahi doğuda az da olsa yaşamaya devam eden medreselerde durum aynen böyledir. Bir çok arkadaşın bu konuda yaşadıklarını acıyla, içim burkularak dinlemişimdir. Bazen medrese fakir olur, köyden her ev bir öğrencinin yemeğini üstlenirdi. Evde pişenden saati gelince öğrenci gider alırdı. Bu o köylüler için iftihar edilecek çok onurlu bir davranıştı ama, öğrenciler için öyle olduğu pek de söylenemezdi.

Banyo yok. Sıcak su yok. Yıkanmak gerekirse, kış da olsa dere suları veya cami tuvaletleri, çimecekleri yerdir... Karınlar doymaz, gerekli gıdalar alınmaz ama idare ederler işte... Ne yapılabilir ki, o günün ülke şartları ancak bu kadar.

Fakat o medrese hocaları yıllarca ücret almadan talebelerini okutmuşlar. Eğer ellerine bir imamlık geçmişse kendilerini bahtiyar saymışlar.

Bütün bunları yaparken, aslında yaptıklarının kanunlar nezdinde suç olduğunu da aklınızdan çıkarmayın. İşin en zor yanı da bu zaten.

Allah (azze ve celle)’ın en büyük emrini yasalar suç saymış, ama hocalar Allah (azze ve celle)’ın emirlerine ters düşen emirleri tanımayarak, bu uğurda gerekirse hakaret, hapis gibi çileleri göze alarak İslamî ilimleri okutmaya devam etmişlerdir. Bu da işin hem hoş, hem de acı tarafı...

Bizim şehrimizin hocaları da bir zamanlar hep ücretsiz okutmuşlar ama, sonra talebe bulunmaz olmuş. Şehrimize doğu medreselerinden yetişen bazı hocalar hicret etmiş ve

okutmuşlardır. Onlar da bu işlerden ücret almıyorlardı. Bu, bizim seleften halefe bir geleneğimizdi.

Yıllar önce sormuş, “Alimin Önderliği” kitabımızda da yazmıştık; başka hangi meslek erbabında görülmüştür bu? Hele bu gün özel ders vermelerin ne kadar pahalı olduğunu, değişik okullar ve üniversite sınavlarına hazırlık için nasıl dersane ve özel hocalara ücret ödeyenler çok iyi bilirler...

Alim Bulmak Kolay mı?

İyi de sevgili Ahmet Muhtar Büyükçınar Hocaefendi, biraz ilerleyince bakalım ileri seviyede sana dini ilimleri okutacak alim bulabilecek misin?

Cumhuriyetin ilk yılları İslamî ilimler açısından korkunç bir fetret dönemidir. Fetret ve zulüm dönemi. Alimler karakollara çekilerek gözdağı verilmiş, açıkça tehdit edilmişlerdir. Dinlemeyenlerin akibeti ya idam, ya sürgün veya kayboluştur. Belki Kur’an okuma ve ilmihal gibi ilk dersleri verenler olmuştusa da halk arasında, hatta kadınlar arasında, ama âlî ilimleri veren nitelikli alimler maalesef bulunamaz olmuştur. Bir çok alim kitaplarını bile gömmüştür. Çoklarından duydum, halktan bir çoğu babalarının kitaplarını “evde yakalanmasın” diye türbelere atmıştır.

Andırın Lisesinde dindersi öğretmeni iken Sivaslı bir tarih öğretmeni olan arkadaşım Faruk Aburşu bana satmak istediği bazı Arapça kitaplarının olduğunu söyledi. İlgilendim. Evine gittiğimde önüme en büyük boy “Mecmau’l Enhur” ve “Muvafakat”ı koydu. Hayretle:

-Bunları nerden buldun? dedim.

-Sivasa gel, sana araba yükü beleş vereyim, dedi.

-Bu nasıl olur yahu? dedim.

-Harf devriminin ilk yıllarında herkes bizim oradaki bir türbeye kitapları atmış kaçmış. Türbe atık kitaplarla dolu...

Tabi aradan yıllar geçti bu konuşmanın üstünden. Şimdi sanmam kimse kaptırmaz onları. O devirler geçti şükür. Artık Arapça kitap satanlar bile ekmek yiyor ülkede. Ama bir zamanlar durum böyle vahimdi.

Bu şartlarda okutacak alim bulmak mesele... Aslında önce okuyacak var mı ki diye sormak lazım ya, neyse.

İşte böyle bir zamanda Ahmet Muhtar Büyükçınar Hocaefendi için yukarıda andığım mucize gerçekleşir. Şimdi tekrar O'na kulak verelim:

Bana Yön Veren Kitap

“Yeni evimde derslerime çalışırken, bir yandan da ikinci hocam Hafız Tefvik Efendiden aldığım derslerden, arkadaşlarıma bir şeyler anlatmaya çalışıyordum. Her bakımdan mutluydum.

Beni derinlemesine düşündüren bir durum vardı. Canım gibi sevdiğim, gece gündüz elimden bırakmak istemediğim Kur'an'ı okuyor; fakat anlamıyordum. Sanki âşık olduğum dilberi kapattıkları odanın etrafını dolaşmakla gönlümü eğliyordum.

Bir defa Hafız Tefvik Hocama, bana okuttuğu Kur'ân'ın manasını da anlatmasını isteyince “Evladım, Kur'ân'a mana bizim işimiz değil.” dedi. Aldığım cevap beni daha çok düşündürdü. Kendi kendime “Kur'ân'a mânâ vermek bize dini öğreten din âliminin işi değilse, kimin işidir?” dedim. Nedense üzerinde fazla durup düşünmedim.

Bir gün ikinci dersimizde Hocaefendimiz Mehmed Ali Efendinin elinde gördüğüm bir kitap hayatımın akışını değiştiren ve bana saadetler bahşeden güzel bir rastlantı oldu:

-Hocaefendi o ne kitabı?

-Kur'ân-ı Kerim'in tercümesi; yani mânâsı.

-Hafız Tefvik hocama bir âyetin manasını sordum. “Ayete mana veremem,” dedi. Bu kitabın yazarı Kur'ân'a nasıl mânâ vermiş?

-Evladım, Kur'ân'a mânâ verilirse, İslamiyet anlaşılır mı? İslam dininin hükümleri, prensipleri, ibadetler, ahlak kuralları, hulasa dinimizin her şeyi Kur'ân'dan alınmıştır. Allah, Kur'ân'ı -papağanın konuşması gibi- anlamadan okunsun diye göndermemiş, anlaşılın ve içindekiler uygulansın diye göndermiştir. Bütün dinî kitapların, din adına verilen fetvaların kaynağı Kur'ân'dır. Hafız Tefvik Hocanın dediği de doğrudur. Onu bizim gibi yarım hocalar değil, büyük âlimler anlar. Onlar Kur'ân'ı tefsir veya tercüme eder, biz de onların kitaplarını okuyarak biraz olsun Kur'ân'ı anlarız.

- Yani hocam, onlar Kur'ân'la sizin aranızda aracı mı olurlar?

- Öyle de diyebiliriz.

- Hocam! Neden siz büyük âlim olmuyorsunuz?

-Evladım söyletme benî, derdim büyüktür. Âlim olmak için ben de çalışıyordum. Benim gibi niceleri çalışıyordu. Ne yazık ki hevesimiz kursağımızda kaldı. Hedefimize ulaşamadık, arzularımıza kavuşamadık.

- Ne oldu? Niçin tahsilinizi yarıda bıraktınız?

-Peki kestirmeden konuşayım. Neden yarım kaldığımızı soruyorsun. Bunu sormada haklısın. Biz böyle kalmaya mecbur bırakıldık. Bu da bizim için bir yıkım, acı bir kayıp oldu.

Memleketimiz Gaziantep'te iki büyük medrese (dinî ilimleri ve Arapça'yı öğreten okul) vardı. Başlarında da eşleri az bulunan, Bülbülzade, Mersinli Hacı Ali Efendi ve Tahtânî Camii'nin imamı Câbizâde Hafız Abdullah Efendi gibi büyük müderrisler (âlimler) vardı. Medreseler kapatılınca talebeler dağıldı. Mersinli hocamız da kahrından öldü. Dünyada eşi az bulunan Hocaefendi Bülbülzadeyi beş kurşunla şehit ettiler. Diğer Hocaefendilerimizin kimi öldü, kimi Arabistana göçtü, kimi de zaviyesine (evinin köşesine) çekildi, daha neler olacak diye beklemektedirler. Biz de böyle yarım yamalak kaldık. Kimimiz imam olduk, kimimiz de kendine bir geçim yolu bulup çalışmakta. Tahsilim yarım kalmasın diye defalarca hocam Abdullah Efendiye baş vurdum, medrese hocam olduğu halde beni okutmadı. Daha doğrusu okutmaya çekindi. Zira Arapça, Osmanlıca ve din dersleri okutmak yasaklandı. Benim de caminin köşesinde size Kur'ân okutmam yasaktır ve suçtur. Böyle giderse yakında bu dersimizi engeller, beni de cezalandırırlar. Zaten gaziler yurdu Gaziantep'te benden başka okutan kalmadı. Yüzlerce din âlimi yetişen bir şehirde, Allah'ın evi ve mabedi olan camide Allah'ın kelamı Kur'ân-ı Kerim'i okutmak yasaklanmışsa memleketimizin ne hale geldiğini düşün.

- Medreseleri niçin kapattılar, oralarda zararlı ilimler mi okutuluyor ki? Medresede hocan olduğu halde seni neden okutamadı?

- Hayır ilmin zararlısı olmaz. Hele dinle ilgili ilimler. Bütün Müslümanlar dinlerini medresede okutulan ilimlerden öğrenirler. Cumhuriyet hükümeti "tevhid-i tedrisat" yaptı; yani devlet okulları ayrı, din okulları ayrı olmasın diye iki okulu birleştirdi. Mustafa Kemal'in "Din, mekteplerde okutulur." sözünü belki duymuşsundur; yani dinle ilgili bütün ilimler, devletin okullarında okutulur. Ayrıca medreselere lüzum yoktur

demektir. Böylece medreseler kapatıldı. Okulların dışında Arapça ve din derslerini okutmayı yasakladılar. Bu yüzden hocalarımız bizi okutamadılar. Şimdi anladın mı neden yarım kaldığımızı?

- Hocam! Bu dediklerinizi duymuştum; ama bu gibi şeylerle ilgilenmediğim için bir şey anlamamıştım. Şimdi biraz anladım. Bunları anlayınca da zihnim daha çok karıştı.

-Neden zihnin karıştı evladım?

-Hocam! Bu dediklerini duyarken Mustafa Kemal'in "Din, devlete karışmaz, devlet de dine karışmaz." dediğini de duymuştum. Burada bir terslik ve aykırılık var gibime geliyor. Din, devletten ayrı olunca, dinle ilgili ilimlerin, devlet ve idare ilimleri ile kültür ve sanat ilimlerinden ayrı okutulması gerekmez miydi? Üstelik duyduğuma göre bir din âlimi olmak için, en az on beş yirmi sene Arapça ve din tahsili görmek gerekliymiş. İyi bir ilim adamı ve öğretmen olmak için de bir o kadar okumak lazımmış. Böyle olunca tahsil süresi otuz kırk sene olmalı ki din ilimleri ile diğer ilimler bir arada okunabilsin. Yoksa ikisi de eksik kalır. Büyük âlimler yetişmezse Müslümanlara Kur'ân'ı kim anlatacak, dinlerini kim öğretecek? Bunların olmayışı dini unutturmak ve memleketimizde İslam dinini yok etmek olmaz mı? Hocam, Cumhuriyet kurulalı on beş sene olmuş. Şimdiye kadar okullarda din dersleri okutuldu mu? Kur'ân öğretiyorlar mı? "Arapça tahsil olmadan Kur'ân anlaşılmaz." diyorsun, peki okullarda Arapça okutuluyor mu? İlmihal kitabında okumuştum Peygamberimiz (sav) "Çocuklarınıza yedi yaşında namaz kıldırın" demiş. Namaz, Kur'ân bilmeden kılınmaz. Okulların dışında okutulması yasak olunca, bütün mekteplerde Kur'ân ve ilmihal okunmalı ki çocuklar namaz kılabilirler. Halbuki değil mekteplerde din dersleri okutmak, bazı mekteplerde dini inkar bile ettiriyorlarmış.

-Evladım, galiba bize düşmeyen sözleri konuşmaya başladık. Boşuna zaman kaybetmeyelim. Biz ne kadar konuşsak, hiçbir yararı olmaz. Tavşanın dağa küsüp, dağın haberi olmadığı gibi biz de bu sözlerimizi kimseye duyuramayız. Duyursak da tesiri olmaz. Cezalanır da zararlı çıkarız. Şimdilik biz dersimize devam edelim.

Yeni Bir Yola Girerken

“Hafız Tefik hocamdan Kuranla ilgili tecvid ve meharic ilimlerini okuduktan sonra, bana karşı güveni artarken özlemime kavuşmam için yolunu açtı:

-Muhtar, seni çok zeki ve kabiliyetli görüyorum. Okumaya devam edersen büyük bir âlim olursun. Seni okutacak büyük âlim bulabilir ve engelleyenlerin şerrinden korunabilirsen. Ne yazık ki, gün günden kötü geliyor.

-Hocam! Dediğin doğru ise, bu bana Allah’ın büyük bir lütfü ve ihsanıdır. İnşallah sen beni okutur, âlim yaparsın.

-Yok evladım, gerçekçi olmalıyız. Seni iyi bir hoca yapacak kadar ilmimiz yok. İstersen seni hafız yapayım. Kur’ân’ın tamamını ezberler, iyi bir hafız olursun. Sana önce biraz Arapça okutayım, sonra da vücuh okuturum. Daha sonra da hafızlığa çalıştırırım. O zaman iyi bir hafız’olursun. Hem de memleketimizde benden başka vücuh ilmi bilen yok. Ölersem, o da benimle birlikte yok olur. Hiç olmazsa bu mukaddes emaneti sana öğretir, emanet eder, bu ilmin memleketimizde yok olmasını önlemiş olurum.

-Hocam, vücuh ilmi nedir? Ben bu kelimedden bir şey anlayamadım.

-Evladım, Kur’ân-ı Kerim, Allah tarafından yedi harf üzerine; yani çeşitli kabilelerinin lehçeleri üzerine, başka türlü

okunabilecek şekilde inmiştir. Memleketimizde okunan, bunlardan sadece biridir. Böylece, önce biraz Arapça okuyacaksın, bu ilmin kitapları da Arapça olduğu için, Kur'ân-ı Kerim'i biraz olsun anlayarak okursun. Sana şunu da hatırlatayım ki, bu ilmi öğrenmen için bütün dikkatini vererek, azimle ve gayretle en az iki üç sene çalışman gerekir. Bilmem bunu göze alabilir misin?

-Hocam! Arapçayı öğrenmem ve biraz olsun Kur'ân'ı anlayarak okuyabilmem için değil iki üç senemi, bütün ömrümü, canımı vermeyi bile göze alırım. Bugüne kadar öğrenmek isteyip de öğrenemediğim bir iş ve bir sanat olmamıştır. Ne kadar zor olursa olsun, Allah'ın yardımı ile üstesinden gelirim. Zaten ben yıllardan beri Arapça öğrenmek için can atıyordum. Böyle bir fırsat kaçırılır mı? Yeter ki, sen bu zahmete katlanarak beni okut.

- Evet evladım, sana güveniyorum. Ben de şartlar ve olaylar ne olursa olsun, seni okutacağıma söz veriyorum. Bu uğurda hapse girsem bile. Şunu da itiraf edeyim ki, demin de dediğim gibi, sana Arapça'yı derinlemesine ve Kur'ân'ı bilmek için gereken ilimleri okutacak kadar âlim değilim. “Karınca kararınca” denildiği gibi, sana okutacağım vücut ilmini anlayacağın kadar okutabilirim.

1937 senesinin sonlarında, on yedi yaşında Hafız Tefik hocamdan yıllardan beri özlediğim Arapça'ya başlamakla, gittikçe derinleşen çetin bir işe başlamış, dönüşü ve bitişi olmayan bir yola girmiştım. Bu yol çok uzak, uzak olduğu kadar karanlık, karanlık olduğu kadar da çileli ve cefalı görünüyordu.

Bir hocadan Arapça ders alırken, Mehmed Ali Hoca ile de aldığım Arapça dersimi müzakere ediyor, birlikte çalışıyorduk. Bu hususta ikisi de beni doyuramıyor, sanki aradığımı bulamıyordum. Çok çalışıyordum; ama gittikçe zorlaşan dersler

bilmece gibi geliyor, bu garip bilmeceleri çözecek yeni hocalar arıyordum.

Kitabımı alıp bana bir şeyler öğretmeleri için gittiğim hocaefendiler, yardımcı olacakları yerde, beni bu sevdadan vazgeçirmeye çalışıyorlar, yanlış veya tehlikeli bir işe başlamış gibi boşuna vakit geçirmeden ve geleceğini düşündükleri tehlikeyle karşılaşmadan bu işi bırakmamı söylüyorlardı. Daha doğrusu çok ağır, tehlikeli olan bu yükü kaldıracığıma bir türlü inanamıyorlardı.

Onlar bana: “Kaldıramayacağın yükün altına girme. Yol yakinken bu işten vazgeç” dedikçe benim Arapça’ya ve dinî ilimlere karşı istek ve iştiyakım artıyordu. Kur’ân’ı anlamak için can atıyordum. “Yeter ki, aramızda aracı olmadan, Allah’ın kelamını Kur’ân’dan anlayayım.” diyordum. Bu mukaddes hedefime ulaşacağıma, Allah’ın bana yardım edeceğine inanıyordum.

Tehlikelerin İlk İşareti

Bana Arapça’yı derinlemesine okutacak bir hoca ararken okuduğumdan da olmayayım mı?

O gün önemli bir işim çıkmış, Mehmed Ali Hocaya derse gidememiştim. Ders okuturken polisler camii basarak hocaefendimizi - kendilerine göre - suçüstü yakalarlar. Suçu neymiş biliyor musunuz? Beş gence Kur’ân okutuyormuş. Aman Allah’ım! Ne büyük suç! Ayda on lira maaşla imamlık yaptığı camiine namaza gelen gençlere, namazda okuyacakları Kur’an’ı öğretiyormuş...

Polislerin hocaefendimize ne yapacaklarını sanırsınız? Elleriindeki Kur’an’ı kerimleri alır, olmayacak hakaretleri ederek öğrencileriyle birlikte karakola götürürler. Komiser de hakaret

üstüne hakaret ettikten sonra, bir daha böyle bir iş işlerse hapsi boylayacağını, hem de imamlıktan atılacağını söyler, zavallı hocamızı ve gençleri salıverir.

Olay günü akşam üzeri ders arkadaşlarım acı haberi getirdiklerinde, çağrışım yoluyla çocukken ninemin komünist Rusya'nın müslümanlara yaptıklarını ve Kur'ân okutanları hapse attıklarını anlattığını hatırlayınca yüreğim sızladı. O zaman ninem demişti ki:

“Yavrum! Üç büyük düşmanımızdan biri de komünist Rusya'dır. Müslümanlara akla hayale gelmeyen eziyetler ediyorlarmış, ibadetlerini engelliyor, Kur'ân okutmayı bile yasaklıyorlarmış. Memleketimizde öyle acıklı günlerin yaşanmasından korkuyorum. Müslümanları Allah korusun!”

Kendi kendime “Tehlikelerin ilk sinyali mi çalıyor? Ninemin korktuğu günler mi geliyor?” diyordum. Öyle ya, o günler gelmişti bile. Cami imamının cemaatine Kur'ân okutması suç sayılır, engellenirse, bu yüzden ak sakallı yaşlı hocafendiye hakaret edilirse, buna ne mana verilir.

Kendimi Dinime Adamalıyım

Bir köşesinde dokuma tezgahı, yerde hasır serili tek odalı evimde o akşam yemeğini ders arkadaşlarımla birlikte yedik, çaylarımızı yudumlarken uzun uzadıya konuşup tartıştıktan sonra, şartlar ne olursa olsun, ömrümün sonuna kadar bağlı kalacağım kesin kararımı verdim.

Yaşadığım sürece hiçbir karşılık beklemeden ve şahsi menfaat gözetmeden kendimi dinime ve insanlığa adıyorum. Taassuptan, anlamsız saplantıdan ve siyasetten uzak kalarak, insanlar arasında ayırım yapmadan ve hiçbir fark gözetmeden dine ve insanlığa hizmet ederken, hocama vaad ettiğim gibi dine

ve dinî kurallara bağlı kalacağım. Duygularıma da saygı göstererek aklıma kullanacağım. Allah'a dayanarak hizmetimi ömür boyu sürdüreceğim.

Dinimi ve Kur'an'ı layıkıyla anlayıncaya ve din adına bilinmesi gerekenleri iyice öğreninceye kadar okuyacağım. Bunun için süre koymayacağım, yer belirlemeyeceğim. Ömrümün sonuna kadar da sürse, dünyayı dolaşmak pahasına özlemime kavuşuncaya kadar çalışacağım.

Bu mukaddes yolculuğumda ayağıma bağ olmaması için evlenmeyeceğim. Bu uğurda karşılaşacağım bütün engellere göğüs gereceğim. Zorluklara katlanarak sabredeceğim, korkmadan, sarsılmadan ve yılmadan yoluma devam edeceğim. Terazinin bir kefesine ilmi, öbür kefesine ölümü koydum. "Ya ilim, ya ölüm."

Hocama verdiğim söz üzere, hiçbir karşılık beklemeden ve hiçbir ayırım yapmadan, bugünden başlayarak, okumak isteyen herkesi okutacağım. Okutmak için tahsilimin bitmesini beklemeden bir taraftan okuyacağım, bir taraftan okutacağım. Bir yandan da kimseye yük olmamak için çalışıp geçimimi kazanacağım.

Ders arkadaşlarımla huzurunda bu kararlarımı verdikten sonra onlara dönerek

-Arkadaşlar! Hocaefendimiz okutmayı bıraktı diye üzölmeyin. İsterseniz bu geceden başlayarak sizi okutabilirim. Hocam Hafız Tevfik'ten ders aldığım için Allah'ın yardımı ile sizi okutacak durumdayım. Beni okutacak daha büyük hocalar bulacağıma da inanıyorum. Mehmed Ali Hocanın yerine ders alacağım başka hocalar bulacağım." deyince arkadaşlarımla çok memnun oldular. Hemen derse başladık. İlk okuttuğum talebem de kendisini kıskandığım ve okumama sebep olan baklavacı Vahap Dinçerler oldu.

İlk okutmaya başladığım o günlerde, on yedi yaşımı bitirmiş, on sekizine girmiştim. O geceki sevincim görülmeliydi. Hayatımın en neşeli günlerinden birini yaşıyordum.”¹

Bakalım hocaefendi aradığımı bulacak mı? Arapça’da güzel bir söz vardır. Hatta “Hadistir” denmiş ise de ben hadis olarak bulamadım: “Men talebe ve cedde, fekad vecede.” Yani: “Kim cidden isterse, muhakkak bulur.” Atalarımız da: “Arayan bulur” demişler. Hatta “Arayan Mevla’sını da bulur, belasını da” demişler. Bir de yukarıda bir hazine değerinde bir söz yazmıştık ya, Ahmet Muhtar Büyükçınar Hocaefendi de cidden talep ediyor. Arada bazı sayfaları atlayarak bulduğu O hocayla karşılaşmasını aktaralım ve ders alalım o yokluktan, bu bolluktan...

“Seni Okutabilecek Bir Hoca Var”

“Bu arada Arapça dersim -derya misali- gittikçe derinleşiyor, derinleştikçe zorlaşıyor, zorlaştıkça gözümde değeri artıyor, gönlümde taht kuruyordu. Bu derin deryaya dalabilirsem, Kur’ân’ın derin mânâlarına dalacaktım. Değmez mi bu uğurda bin canım da olsa feda etmeye?

Gönlüm şen, işlerim yolundaydı. Hafız Tefvik Hocamdan Arapça ders alıyor, aldığım dersi Mehmed Ali Hocamla müzakere ediyordum.

İki durum beni düşündürüyordu: Günde bir saat Arapça ders almakla ne kadar okusam, ne doğru dürüst Arapça’yı öğrenebilirdim, ne de Kur’an’ı anlayabilirdim. Üstelik derslerin çoğunu anlamadan geçiyordum. Nasıl oluyorsa Hoca derslerimi derinlemesine anlatamıyor, zaten zor olan Arapça derslerim daha da zorlaşıyordu.

İkinci sıkıntım, gün be gün çoğalan talebelerime okutacak sermayem bitiyordu. Hocamdan dört beş derste aldığımı

talebeme bir saatte okutuyordum. Bir gün müzakere (yardımcı) hocam Mehmed Ali Efendi'ye durumu anlatınca beni aydınlattı:

-Doğrusun evladım Muhtar. Yalnız Hafız Tevfik'ten ders almanla ve benim yardımcı olmamla istediğin hedefe ulaşamazsın. Bugüne kadar, bu işten usanır bırakırsın diye bekliyordum. Bakıyorum, okuduklarından bir şey anlayamadığın halde -okumayı bırakman şöyle dursun- gün be gün hevesin ve okuma sevgin artıyor. Seni anlıyorum, büyük bir din âlimi olmak istiyorsun. Bu iş sadece istekle sevgiyle olmaz. Âlim olman için seni okutacak âlim hocan, hatta hocaların olması lazım. Hocan Hafız Tevfik Efendiyi severim, muhterem bir zattır. Kur'ân okutmakta ve Kur'ân'la ilgili kıraat ilminde memleketimizde eşi yoktur. Arabi ilimlerde o da benim gibi yarım kaldı. Medreseler kapanınca tahsilini bitiremedi. Mısır'a gitti. Ezher'de âlim olmak için değil, kurrâ; yani Kur'ân okumada uzman olmak için vücut okumuş. Sen ise, büyük bir âlim olmak istiyorsun. Bana kalırsa bu iş burada bitsin. Okumayı bırak, kendine göre daha uygun bir işe bak. Ömrünü boşuna tüketme, hayatının en güzel ve verimli çağı olan gençliğini boşuna geçirme. Çalış, kazan, evlen, kendine bir yuva kur. Geçen gençlik bir daha dönmez. Yaşlanınca da istediklerin olmaz. Gençken tuttuğunu koparırsın, benim gibi ihtiyarlayınca hantallaşır, yerinden kalkamaz, yapmak istediklerini yapamazsın.

- Hocam, ben kendimi İslâm dinine adadım. Ömrümün sonuna kadar dinime hizmet edeceğim. Okuyacağım, okutacağım, dinimi öğreneceğim, insanlara da öğreteceğim. Elimden gelirse dinimi bütün dünyaya tanıtacağım. Dünya işlerinde sadece yaşayabileceğim kadar çalışacağım. Hocam, hiçbir şey anlamasam da ömrümüm sonuna kadar okuyup bu yolda öleceğim. Beni daha çok düşündüren talebelerimin durumu. Herhalde duymuşsundur. Sen okutmayı bırakınca

talebelerini ben okutmaya başladım. Günler geçtikçe çoğaldılar, sayıları otuzu aştı. Bunlardan Kur'ân, ilmihal ve tecvid okuyanları olduğu gibi, Arapça okuyanları da var. Okutmaya okumaktan daha çok hevesleniyorum. Hem de okurken anlamadıklarımı okuturken anlıyorum. Ne var ki okutacak sermayem kalmadı. Hocamdan birkaç günde aldığım dersi ben bir günde okutuyorum. Senden çok rica ediyorum, derdime bir çare düşün. Derslerimde bana yardımcı olduğun gibi beni daha iyi okutacak ve derse doyurucu bir hoca bulmama da yardımcı ol.

-Evladım, memleketimizde seni okutup âlim yapacak bir hoca var. Gönlünü yapabilmen yıldızdan uzak.

- Kimdir bu mübarek hoca?

-Tahtâni Camii'nin imamı Câbizâde Hafız Abdullah Efendi. Sana daha önce de söylediğim gibi medresede hocam olduğu halde, medreseler kapatılınca tahsilimi bitirmesi için aylarca, yıllarca yalvardım, beni okutmadı. Şimdi daha da yaşlandı, bilmem seni okutur mu? Sana son sözüm, ya bu davadan vaz geç, ya da Hafız Abdullah Efendinin gönlünü yapmaya çalış. Yoksa beyhude yere ömrünü zayi etme. Gerçekçi ol, hayal peşinde koşma. Ömür su gibi akıp gidiyor. Onu hiç boşuna akıtma.”

“Çocuk Sen Şaşırdın mı?”

“Mehmed Ali Hocanın manâlı sözlerini dinledikten sonra eve döndüm, uzun uzadıya düşündüm, kesin kararımı verdim. Ne pahasına olursa olsun, Hafız Abdullah Hocadan mutlaka ders almayı sağlayacağım. Yaşadığım sürece yalvarma pahasına da olsa.

Ertesi gün talebelerimden Vahap'ı da alarak ikinci namazına Tahtâni Camii'ne gittik. İmamı; uzun boylu, büyük sarıklı, ak sakallı, nur yüzlü, ilim yüklü pîr ihtiyar Hafız Abdullah Efendiyi görünce, henüz hocam olmadan sevgisi kalbime düştü.

Namazdan sonra odasına girerken ben de peşinden girdim. Selam verdim, selamımı aldıktan sonra bize döndü, kaşlarını çatarak tok sesle:

-Ne istiyorsunuz? deyince, tartışmamız başladı.

- Hocaefendi! Senden okumak istiyorum.

- Ne okuyacakmışsın?

- Arapça okuyacağım.

- Çocuk sen şaşırıdın mı? Arapça tarihe gömüleli on beş sene oldu. Bu zamana kadar biri gelip de Arapça okuyacağım demedi. Sen nereden çıktın? Arapça'nın ne denli zor olduğunu, başlangıcı olup sonu olmadığını biliyor musun? Ömrünü verip okusan bile ne yapacaksın, okuduğunu nerede uygulayacaksın? Biz ömrümüzün çoğunu vererek okuduk; ama neye yaradı? Beyhude yere ömrümüzü çürüttük. Güya okuduk, âlim olduk, müderris olduk, dersiam olduk. Neye yaradı? Yasaklar zinciriyle elimizi kolumuzu bağladılar. Allah'ın hükümlerini, emir ve yasaklarını okutarak yazarak dinimizi halkımıza tanıtamadık. Dilimizi bağladılar, okuduklarımızı cemaatimize söyleyemez olduk. Allah'ın haram kıldığı, insanın aklını alıp, insanlıktan çıkaran, kardeşi kardeşe, ahababı ahababa öldürten, insan dışkısından daha kötü kokan, bir çok hastalıklara yol açıp ölüm saçan içki hakkında konuşamayız. Neymiş? Kanunun serbest kıldıklarının haram olduğunu söyleyemez, zararlarından söz edemezmişiz. Geçenlerde bir vaizimiz "Törene genç kızlarınızı bacakları açık göndermeyin. Günaha girer, Allah'ın lanetine

uğrarsınız” demiş, vaaz vesikasını alarak hocayı mahkemeye vermişler. Daha geçenlerde - medresede talebem olan – Ahmet Çelebi camiin imamı Mehmet Ali Temiroğlu, cemaatinden beş altı gence Kur’an okuturken polisler camiye basarak hocayı suçüstü yakalamışlar, zavallı hocayı ve talebelerini karakola götürmüşler, olmaz hakareti etmişler. O da bir daha kimseyi okutmamış. Bak ne hale düştük. Dinine bağlı gaziler ve şehidler yurdu olan koca Gaziantep’te kimse kimseye dinini okutamaz oldu. Sen de gelmiş “Hocaefendi, bana Arapça okut.” diyorsun. Bunu diyorsun da, Hocaefendinin hakarete uğrayacağını, hapse atılacağını ve öğreneceğin Arapça ve dinî ilimlerin bir işe yarayıp yaramayacağını düşünmüyorsun. Bu kuru sevdadan vazgeç de git kendine uygun bir iş bul. Beyhude yere ömrünü tüketme.

-Hocaefendi, bütün bu dediklerin, daha da kötüsü olsa beni hedefimden caydıramaz, emelimden vazgeçiremez. Ne pahasına olursa olsun, mutlaka okuyacağım. Sen de her tehlikeyi göze alıp beni okutacaksın.

-Şuna bak hele, konuştuklarımdan ders ve ibret alacağı yerde, ille de okuyacağım diye direniyor. Bir de bana emir veriyor. Ayıya kaval çalar gibi, bir saattir boşuna konuşmuşum. Çocuk sen delirdin mi? Çekil git işine. Bana daha kötüsünü söyletme. Bir daha da karşıma gelme.

-.....

-Duymuyor musun? Yoksa aklından olduğun gibi kulağın da mı sağır oldu? Gitsene! Ne duruyorsun?.

- Peki hocam gidiyorum; ama gene geleceğim. Haydi Vahap gidelim.

Hoca Efendinin yanından çıkınca, sabrı taşan Vahap’ın ağzı açıldı:

-Muhtar! Kardeşim, bu ne biçim hocaymış? Okutmadığı gibi bizi kovmadan da kötü etti..

-Yok Vahap, öyle söyleme. Hocanın sözlerine ne kırıldım, ne de gücendim. Yarın bu saatte yine geleceğim. Sen de benimle geleceksin.

-Aşk olsun Muhtar! Bunca hakareten sonra mı?

-Evet. Daha çok hakarete uğrasam da yine geleceğim. Belki de Allah, hocanın lisanıyla sabrımı ve ilme olan aşkımla sınıyor. Allah'ın yardımıyla mutlaka bu imtihanı kazanacağım ve bu hocadan okuyacağım.

Eve giderken hocanın söylediklerini düşündükçe, çok zor, zor olduğu kadar karanlık ve çileli günlerin beni beklediğini görür gibi oluyordum. Ertesi gün ikindiye kadar geçen yirmi dört saat, yıl kadar uzadı. Bu arada ne okurken, ne okuturken, ne de dokuma tezgahında çalışırken kendimde değildim, ne yaptığımın farkında olmuyordum. Düşündüğüm tek şey, acaba hocanın nasıl yapar da beni okutmasını sağlarım, düşüncesiydi. Ertesi gün talebelerin dersini verdikten sonra, hocaya kırıldığı için benimle gitmek istemeyen Vahab'ı ikna ederek ikindi namazına yine Tahtâni Camii'ne gittik. Hocanın göremediği bir köşede namazı kıldıktan sonra, peşinden hücrelerine girdik. Selamımı aldıktan sonra, yine yalvarmalar ve azarlamalar birbirini izledi.

- Sen şu dünkü gelen değil misin?

- Evet hocam.

- Bugün niye geldin? Dünkü dediklerimi anlamadın mı? Yoksa sopayla kovulmak mı istiyorsun?

- Hocam beni okutmanı istiyorum. Kovsan da dövsen de gene geleceğim.

- Çocuk sabrımı taşıрма. Tek kelime söylemeden çekil karşımdan. Gözüme bir daha görünme.

- Peki hocam gidiyorum; ama gene geleceğim.

Hocanın yanından ayrılınca, arkadaşım ve talebem Vahap, Hocaefendiye öyle kızdı ki, bir küfretmediği kaldı. Frenlemesem belki onu da yapardı. Hocaya kızarak benimle gelmek istemediği halde onu zorla yanımda götürmem, sırf ilim yolunda zorluklara nasıl katlanılacağını, hedefine ulaşması için insanın gururunu kırması gerektiğini ve direnerek sebat etmenin mutlu sonucunu göstermek içindi. Bu da aynen tasarladığım gibi sonuçlandı.

Allah'a Şükür, İmtihanı Kazandım

Üçüncü gün de Vahap'la ikindi namazını Tahtânî Camii'nde kıldıktan sonra yine hocanın peşinde hücre sine girince birden barut gibi patladı, ağzına geleni söyledi.

-Çocuk! Sen ne yüz­süz insansın. Yara sineği gibi yapıştın. Sürerim, kovarım gene gelirsin. Senin aklında kaçıklık mı var? Yoksa sen gizli polis teşkilatındansın da, beni tuzağa mı düşüreceksin?

-Hocam! Aklım başımda. Deli olsam okuyamam. Bugüne kadar benden kimseye zarar gelmedi. Bundan sonra da Allah'ın yardımı ile kimseye zararım olmaz. Ben senden sadece okutmanı istiyorum. Ben de önüme geleni Allah rızası için okutacağım. Okutmaya başladım bile. Polisler Kur'ân okutuyor diye Temiroğlu Mehmed Ali Hocayı bastığında, ben de onun talebesiydim. O okutmayı bırakınca talebelerini ben okutmaya başladım. Şimdi otuz talebem var. Bunların sayısı artacak, yüz olacak, bin olacak. Korkmadan, çekinmeden okutacağım. Bunun gerçekleşmesi, senin beni okutmana bağlıdır. Mehmed Ali Hocam beni ancak senin okutabileceğini, şayet okutmazsan bu işi bırakmamı söyledi. Benim ise, bırakmama imkan yok. Kendimi din uğruna feda ettim. Ömrümün sonuna kadar hizmet

ederek bu yolda, din yolunda, ilim yolunda öleceğim. Beni bu yoldan ancak ölüm ayırır. Ya ilim, ya ölüm. Halimi ve ilme olan aşkıma göz önüne al, cevabını ona göre ver. Beni okutmanı istiyorum.

-Ya okutmazsam?

-Hocaefendi! Allah'a yemin ederek, kesin konuşuyorum. Beni okutsan da, okutmasan da, sen sağ oldukça, ben de sağ oldukça, her gün bu saatte gelip, beni okutmanı isteyeceğim. Beni kovsan da bunu mutlaka yapacağım. Bugüne kadar her istediğimi yaptım. Bunu da yapmaya kararlıyım. Kararımdan beni ancak ölüm ayırır.

-La havle ve la kuvvete illa billahi'l-aliyyil azim. La havle ve la kuvvete il-labillahi'l-aliyyil azim. Evladım! Sen başına bir sürü dert açmışsın. Benim de başımı derde sokacaksın. Gel bu sevdadan vazgeç.

- Hocam! Bunlar dert değil. Her kuluna nasib olmayan, Allah'ın bana lütfu ihsanıdır. Beni bu yoldan asla ayırmasın.

-Beni her yönden bağladın. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Allah hakkımızda hayırlısını versin. Sen şimdi git, yarın gel. Bu gece bir istihare edeyim, bakalım Allah ne gösterir...

Hocaefendinin yanından çıkınca Vahap,

-Muhtar, sende Eyyüb Peygamberin sabrı varmış. Okutsa bile bu hocanın okuttuğunun ne hayrı olacak? derken ben:

-Vahap, Allah'a şükür, imtihanı kazandım. Hocaefendi beni okutacak, ben de okuyup âlim olacağım, diyordum.

O gece hocanın kalbini yumuşatması ve istiharesini arzuma uygun tarzda kılması için durmadan Allah'a yalvarıyordum. Sabah uykudan kalktığımda ümidimin güneşi doğmuş, gönlüm neşeyle dolmuştu. Sevincimden uçacak gibiydim.

Büyük Bir Alim Olacaksın

O gün öyle uzuyor, öyle uzuyordu ki sabırsızlanıyor, telaşlanıyor, korku tereddüt karışımı heyecanla Tahtânî Camii'ne gideceğim saati iple çekiyordum. Nihayet beklediğim saat geldi. Vahap'a - azim, sabır ve sebat hususunda - göstereceğimi göstermiş, vereceğim dersi vermiştim. Benimle gelmesine lüzum kalmamıştı. Yalnız başıma Tahtânî Camii'ne giderken yürümüyor, sanki uçuyordum Camiye varınca ne göreyim? Hayret! İkinci ezanı okunmuş, cemaat camiye girerken, Hocafendi girmiyor, gözü geleceğim tarafta, odasının önünde bekliyordu. Ona yaklaşıncı beni öyle bir karşıladı, sanki uzun yıllardan sonra gurbetten dönen biricik evladını karşılar gibi beni öyle bir kucakladı ki gülümseyen nurlu yüzü, sevimli ve manâlı bakışları, boynuma dolanan yumuşak kolları, bir anda beni başka bir âleme geçirdi. İlim deryasında mıyım, Cennet bahçesinde miyim bilmiyordum; çünkü kendimde değildim. Hele dudaklarından dökülerek kalbime nakşolan unutulmaz şu kelimeler, canıma can kattı:

- Neye mal olursa olsun, Allah'ın yardımıyla seni okutacağım. Sen de okuyup büyük bir âlim olacaksın.

Neydi hocamı bu denli değiştiren, ona yüz seksen derece dönüş yaptıran! Beni okutmasını ona Allah mı ilham etmişti, rüyasında Peygamber mi söylemişti; yoksa aklıma hayalime gelmeyen başka bir sebep mi vardı? Bunları değil sormaya, düşünmeye bile lüzum yoktu; çünkü maksadıma ermiş, amacıma ulaşmıştım. O beni okutacak, ben de okuyup âlim olacaktım. Allah'ım! Bu ne büyük lütuf. Hocam beni okutacağına söz vermekle yetinmiyor, âlim olacağımı da müjdeliyordu.

Yeni hocamdan derslere başlayınca derin uykudan uyanır gibi oldum. Meğer o güne kadar Arapça okumuyor, oyalanıyordum. Hafız Abdullah Hocam, iki hocadan birkaç

aydır okuduklarımı birkaç derste özetledi, özetlerken de bana bilmediğim, duymadığım ve okuduğum kitaplarda olmayan birçok kaideler, formüller öğretti ve bana yeni yeni bilgiler verdi.

1938 senesinin ilkbaharında tabiat canlanırken, ben de aradığımı bulmamın sevincini yaşıyor, yeniden canlanıyordum. Her gün sabah saat sekizde derse başlıyoruz, ara vermeden, teneffüs yapmadan iki üç saat okuyoruz. Hoca elimizdeki kitaba dahi bakmadan dersi anlatıyor, anlattıkça açılıyor, açıldıkça coşuyor, coştukça anlattıklarını derinleştiriyordu. Ne o anlatmaktan usanıyor, ne de ben dinlemekten yoruluyordum. Bütün anlattıkları hafızama geçiyor, ilim yüklü feyizli ve bereketli saatlerin nasıl geçtiğinin farkında olmuyordum. Dersten dönüp eve giderken aldığım dersleri hayalimden bir kez geçirmek, hocamın bütün anlattıklarının hafızama yerleşmesine yetiyor, ayrıca çalışmama lüzum kalmıyordu. Çalışmak istesem de çalışamazdım; çünkü anlattıklarının yüzde doksanı kitapta olmayan bilgilerdi. Zaten uzun uzadıya çalışmaya zamanım da yoktu.

Dersten çıkınca Hafız Tevfik hocama gidiyor, bir saat de ondan ders alıyorum, öğle namazından sonra eve dönünce talebelerimden bir grup geliyordu. Kısa bir sohbetten sonra derslerini okutuyor, sonra da bir şeyler atıştırıp hemen dokuma tezgahına giriyordum. Hem çalışıyor, hem de yanibaşıma koyduğum kitaplardan, okuduğum ve okuttuğum derslerle ilgili ezberleyeceğim şeyleri ezberliyordum.

İkindiden sonra semaveri kaynatıyor, çay demleninceye kadar o akşam yapacağım yemekleri hazırlıyordum. O zamana kadar ikinci grup talebelerim geliyor, çaylarımızı içip dersi yapıyoruz. Akşam üzeri çiçekleri evde suluyor, bakımını yapıyor, bir yandan da evde temizlik yapıyordum.

Akşamları, daha yetişkin talebelerimle ders yaptıktan sonra çeşitli konularda yararlı olduğuna inandığım kitapları okuyor ve yarın hocalarımdan alacağım derslere çalışıyordum. Bazen de dokuma tezgahında çalışıyordum.

Seherleri erken uyanıyor, teheccüd namazını kılıp, bildiğim ve yapabildiğim kadarıyla ruhumun gıdasını vermeye gayret ediyor, sabah namazından sonra önceki aldığım ve o gün alacağım derslere çalışıyordum. Kahvaltımı hazırlarken evi temizliyor, kahvaltıdan sonra yirmi dakika uyuyor, saat sekize on kala kalkıp abdest aldıktan sonra iki rekat namaz kılıp derse hareket ediyordum. Derse gidip gelirken yolda öyle hızlı yürüyordum ki, bir kilometreye yakın yolu beş dakikada kat ediyordum. Günler geçtikçe derslerim ağırlaşıyor, dost, ahbap ve misafirlerim çoğalıyor, zamanım daralıyordu. Günün yirmi dört saatini planlarken dakikaları bile hesaplıyor, saniyeleri boş geçirmek istemiyordum. Çalışmalarımınla zamanım ters orantılı gidiyor, işlerim çoğaldıkça zamanım azalıyordu. Arapçam geliştikçe yeni ilimler ilave ediyor, yeni kitaplara başlıyorduk. Hocamdan aldığım dersler çoğalırken, talebem de çoğalıyordu. Böylece çalışma saatlerim artıyordu. Buna karşılık günümün saatlerini artıramayınca uyku saatlerini azaltmayı düşündüm. Bunun için, bir yandan uyku kaçırıcı çayı ve kahveyi artırırken, bir yandan da az yemeye başladım. Böylece uykum azaldı, zamanım çoğaldı. Azla yetinebilmem için, üç yönlü formülü uyguladım.

Yatarken, sıkıntı ve üzüntüyü atıp, şen ve neşeli olmak.

Başımı yastığa koyunca uykudan başka her şeyi hafızamdan silip, hemen uykuya dalmak.

Az uyku ile yetinebileceğime kendimi inandırmak.”¹

Benzer Yaşananlar

Ne kadar acı ve sevincin iç içe geçtiği olaylar değil mi?.. Ahmet Muhtar Büyükçınar Hocaefendinin yaşadıklarını benzer bütün alimlerimiz yaşamıştır. Ey bu günün rahat ortamında ilim arayanlar ve ey her türlü ilim araçları gereçleri ve sebepleri ayaklarına kadar geldiği halde oyun ve eğlenceden kendini alamayanlar! Ders ve ibret almaz mısınız? Alıp da biraz daha gayrete gelmez misiniz?...

İsterseniz Gaziantep yerine Kahramanmaraş'a, Diyarbakır'a, Erzurum'a, Çorum'a, İstanbul'a gidiniz. Manzara aynı...

Size maruf simalardan, bilinen isimlerden bir iki misal daha vereyim mi?

Hayrettin Karaman

İşte Hayrettin Karaman Hocaefendi. Kendisiyle yapılan bir röportajda tahsile başlama ve devam ettirmede çok enteresan şeyler anlatıyor. Konumuzla ilgili bir parça alalım oradan isterseniz:

“Bilme merakı! Bu oldukça küçük yaşımdan itibaren vardı bende. Hattâ çocukça bildiğim şeyleri bile bilmeyenlere anlatmaktan büyük zevk alıyordum. Bunu iyi hatırlıyorum.

Meselâ, ben bir şey öğrendiğimde... Nasıl öğrendiğimde? Bizim ailemizde biraz daha yarı molla insanlar vardı. Tam ailemizin içinde bir dedem vardı. Onun eşi dostu, akrabası, zaman zaman toplanırlar; ben de o sohbethanenin bir kenarında onları dinlerim. Ve bana göre hepsi yeni ve ilgi çekici olan şeyler öğrenirdim. Çoğunu idrak etmem de mümkün değil. Çünkü metafizik konular, dini konular filan... Ama onları bir teyp gibi zaptetmeye çalışırım.

Ertesi gün mahalle arkadaşlarımı toplarım, bir şekilde onların ilgisini çekerim, çünkü mahalle arkadaşlarıyla çelik

çomak oynanır; oturup da böyle şeyler anlatıp da onlara dinletmek kolay değildir. Onun da bir yolunu bulup onlara anlatmaya bayılırdım. Onların böyle hayretle bakışları benim hoşuma giderdi. Yani, demek ki imtiyazlı duruma geçmiş oluyordum; bu da var. Bir kere benim tabiatımda bilmeye merak vardı; meçhulden, bilmemekten rahatsız olmak vardı. Bir de bir şey öğrenip anlatmak ve öğretmekten zevk aldım. Bunu erken zamanda almış oldum. Bu iki şey beni ilim yoluna sevk etti.

Çoğu insanı bilgiye, maişet kaygısı itiyor. Bu önemli bir noktadır. Bir şeyi niçin öğreniyor insanlar? Önce maişeti mi ön plana alıyor yani? Hattâ Türkiye’de adam olmak da, bir baltaya sap olmak da bu manaya geliyor biraz. Türkiye’de “adam olmak” denildiği zaman; öğrenmek, bilgili olmak, ahlâk sahibi olmak, erdemli olmaktan öte, bir işi olmak, bir zanaati olmak, bir marifeti olmak, bir kazancı olmak anlaşılıyor. O halde, demek ki, maişet ön planda. Maişet ön planda olunca o maişeti en iyi sağlayan bilgi hangisi ise o da ön plana geçiyor. O halde burada bir nevi marksist bir görüşün uygulaması var.

Bende ilme yönelmenin alt yapısını, ilim adamının konumu oluşturmadı. O macera ayrı bir maceradır. Ama benim orada da belki şöyle bir şansım oldu: -onu da buraya ekleyeyim- bu çocukluktaki mizacıma ve merakımı izah ettim. Okumaya başladığımda mektebe gittim. Mektep benim meçhullerime cevap veren bir yer olarak gözükmedi. Onun için doktor olmaya karar verdim ortaokula gittiğimde. Çünkü hem ilkokul, hem ortaokul benim meçhullerime cevap veren bir bilim yuvası değildi. O mektepler biraz önce söylediğim anlamda adam olmaya yönelik, ona ayarlanmış yerlerdi. Belki de bu ön planda olduğu için tatmin olmadım. Orta mektepte bir yıl okuduktan sonra mektebi terk ettim.

Ondan sonra birtakım meslek öğrenme tecrübelerim oldu. Onlar da başarısız oldu. Ondan sonra ana babama haber vermeden terk ettim ülkeyi. Yani buna ‘fırar ettim’ derler. Ondan sonra Ankara’ya gittim. Ankara’da üç ay işportacılık yaptım. Tesadüfler beni oraya sevk etti ve o zaman ticaret öğrendim. Bu üç ay Ankara’da Anafartalar-Ulus arasında önümde tezgâhımla işportacılık yaptım. Eğer o yolda yürüseydim muhtemelen namılı bir tacir olabilirdim. Çok zevkli bir şey, iyi para kazanıyor insan. Fazla öyle stresi yok; kafanızı yormuyorsunuz, alıyorsunuz ve satıyorsunuz. Yeter ki satılacak malın, nerede satılacağını bilin. Ben onları o zaman öğrendim. Bunun da benim ilmî hayatımda önemli bir yeri oldu. Neden? Hiç maişet kaygısı çekmedim. Sonraları ben ticaret yapmadım fakat yapabilirim inancı ve ümidi hep benim yanımda durdu.

Deminki bıraktığım yerden devam edeyim: O tecrübeler olmadı, sonunda benim meçhullerimi giderecek anlamda okumaya karar verdiğimde önce bir Kur’an Kursuna gittim. Meselâ, meçhulüm Kur’an okumaktı, onu öğrendim. Fakat dediler ki, bunun daha güzeli Kur’an Kursunda olur. Gittim oraya, onun güzelini de öğrendim.

Bu sefer beni başka bir şey celbetmeye başladı. Çünkü beni okutan hoca, ara sıra beni dinlerken bir ayete de mana veriyordu, onu da biliyordu, âlimdi. Kur’an Kursu hocası Süleyman Hoca’nın ve Ahmet Lütü Kazancı’nın kayınpederi idi. O bazı ayetleri tercüme ediyordu. Bu sefer o beni sarmaya başladı. Yani dışını yalıyoruz; bu Pinti Hamit’in kavanozun dışını yalmasına benziyor. Peynir içinde! Onun tadı yok. Anladım ki ben, biz hep cam yalıyoruz.

O zaman hocama dedim ki:

-Sizin gibi okuduğumu anlamak istiyorum. Onun tavrı çok önemli. “Kolay olmaz” manasında

-Ööö! dedi.

Benim mizacımlı bilmediği için, beni tahrik etmek için - böyle demek gerekiyor- o zat onu bilmiyor, o beni caydırmak için bunu söyledi. Halbuki bana bundan iyi bir doping olamazdı. Bu meydan okuma anlamına geliyor. Yine benim mizacımlı devrede:

-Bu neden zormuş?

-Senelerce Arabiyyat okumak lazım, dedi. Ondan sonra benim hiç adını bilmediğim şeyleri yani sarf, nahiv, mantık vb. demiş olmalı. Benim bilmediğim bir şeyler saydı; bunları okumak lazım, bunlar zor, seneler sürer, sen askere gideceksin.

Dedim ki,

-Başlayalım, sen gerisine bakma.

-Ben okutamam, yasak! Burda ben Kur'an Kursu hocasıyım, Arapça olmaz. dedi.

-Olsun, evinde okut.

-Evde de olmaz, beni gözetlerler, görürler. Bir başkasını söyleyeyim; o okutuyor, sen git orda oku, ama bir daha düşün. Okuyup da dilenci mi olacaksın?

Hep bu maişetle öğrenme zevki! Konjoktürel olarak haklıydı. Çünkü etrafındaki âlimler, medrese mezunları, medresede müderrislik yapmış insanlar iskat, zekât, sadaka-i fitırla geçiniyorlardı. Onları bildiği için o anlamda söyledi. Bir kısmı da Ramazanlarda cerre gider gelirdi, bir yıl onunla geçinirdi. İlim sahiplerinin boyunları büküktü. İnsanların ellerine baktıkları için emr-i bi'l-ma'ruf nehy-i ani'l-münker de yapamazlardı. İşte bunu gördüğünden dolayı:

-Okuyup da dilenci mi olacaksın? Ben sana bir manufakturacı tavsiye edeyim; git orda bir tezgâhtarlık öğren, indir kaldır, mal al sat. Gelince de aynı işe devam eder, sonra da

kendin manifaturacı olursun, tüccar olursun, itibarlı bir insan olursun, dedi. Bakın yine orada ön plana geçen şey, maişet! Halbuki benim önceliğim bu olmadığından bu beni etkilemedi. Ben dedim ki:

-Maişet hiç önemli değil. Hocam, ben dilenci olmadan geçinirim. Fakat ben bilmek istiyorum. Bilmek ayrı bir şey. Ben bunu istiyorum.

Sonra o bana birilerini tavsiye etti. Gittim ben, okumaya başladım. Benim ilimle temasımın psikolojik, belki de sosyal psikolojik arka planı bu.”¹

Yıllar önce M. Fethullah Gülen Hocanın “Küçük Dünyam” adıyla hayatına dair uzun bir röportajı yayınlanmıştı Zaman gazetesinde. Orada okumuştum. Babası O’nu gece yarısı uyandırır ve Kur’an okuturmuş. Babası imamdır ve kendi çocuğuna Kur’an’ı gece yarısı okutuyor. Devrin şartları işte böyle..

Kıymetini Bilelim

Ey bu devirde yaşayan kardeşlerim. Özellikle de siz ey öğrenci kardeşlerim! Kendinizin kıymetini, zamanınızın kıymetini, hocalarınızın kıymetini, kitaplarınızın kıymetini, hatta bilgisayar ve internetin kıymetini biliniz!...

Eğer bu imkanlar İmam-ı A’zam Ebu Hanifelerin, Muhammed b. İdris eş- Şafiilerin, Ahmet b. Hanbellerin, Malik b. Eneslerin, Buharilerin, Taberilerin, Suyutilerin, İbn Kayyimlerin, el-Cevzîlerin, İbn Kemallerin elinde olsaydı, acaba dünya nasıl şaheserlerle karşılaşırdı...

Bu gün aradığınız hocaları bulabilir, kitaplara erişebilir, kısmen özgür bir ortamda en azından sivil bir eğitim alabilirsiniz.

Hoş, o devirlerin de kendine göre güzellikleri vardı. İlme destek veren ortam ve imkanları vardı. Bu gün o ortam ve imkanlardan bir kısmı yoksa da, bu günkü var olan ortam ve imkanların bir kısmı da o zaman yoktu.

Öyleyse boş temennilerle zaman kaybetmeğe gerek yoktur. “Keşke” kelimesi ancak zamanı israf eder. Kader inancı da “keşke” sözünü pek tasvip etmez. Eskiler “la te’sef ala ma fate” derlerdi. Yani “geçene üzülme”. Esefle, üzüntüyle meşgul olarak şimdiki zamanını da kaybetme. Vaktini değerlendir. İmkanlarını iyi kullan. Özellikle de vakit bilincini iyi kuşan ve çalış.

Fahrettin Razî, evinden medreseye giderken bile merkebi üstünde ders verirmiş. Ne akıllı öğrencileri varmış ki hocalarından öylesine ve ölesiye istifade etmeye çalışmışlar. Hocaları da yaman tabi. Yemekte geçen zamana acıdığını söylemiş. Müthiş değil mi? Yemek için yaşayanların kulakları çınlasın!.

İkinci Bölüm
Bizim Maceramız

Neden Öğretmenlik?

Gençlik hep ümit olmuştur bizim için. Özellikle de öğrencilerimiz sanki bizim istikbalimizdir. Onların iyi yetişmesi, edilmeleri gereken ilimlerin yanında İslam'ın esaslarına uygun olarak düşüncelerini geliştirmeleri, duygu ve davranışlarını İslam'ın ölçülerine göre düzenlemeleri, dünya ve ahiret saadetine götüren doğru yolda yürüyen iyi bir insan, iyi bir müslüman olmaları, eğitimdeki amacımızdır, mutluluğumuzdur, gözlerimizin aydınlığıdır.

Her çocuk ilkokulda öğretmenlerine öykünerek ileride öğretmen olmak istemiştir. Bende de bu tür duygular varmıştır herhalde. Ama benim öğretmenliğe karar verişimin altında yatan sebepler daha sonra benliğimde belirmeye başladı.

Yukarıda “ümidimiz ve istikbalimiz” diye bahsettiğim gençliğin İslamî eğitim ve terbiyeyi edinmesinde katkımın olması, Yüksek İslâm Enstitüsünden beri emelim ve hülyamdır. Bu hülyalar bile zaman zaman Alaaddin'in sihirli halısı gibi alıp beni mutluluklar ülkesine götürmüş ve ruhuma bin bir baharı birden yaşatmıştır.

Bana dostlarım, daha öğrencilik yıllarımda yapmağa başladığım va'zlardan dolayı vaiz olmamı tavsiye etmişlerdi.

Oysa Diyanet'ten görev almak benim aklımın köşesinden bile geçmiyordu. Israr edenleri şöyle ikna ediyordum:

“Vaiz olursam mektebe sokmazlar. Oysa öğretmen olursam, diplomam sayesinde yasal olarak va'z etme yetkim de olur. Müftüler de seve seve bana va'z edecek izin ve imkanı verirler. Böylece öğretmen olmam, hizmet adına bir taşla iki kuş vurmam demektir. Hem yüzlerce gence her gün va'zetmek nerde, haftada bir iki kere, o da sadece camiye gelenlere va'z etmek nerde?”

Gerçekten de öyle olmuştu. Genç bir öğretmen olarak atandığım lisede arzu ettiğim, hayalini kurduğum öğretmenliği yaşıyordum. Öğrencilerle öyle kaynaşmış ve bütünleşmiştik ki, birbirimize iltifatlar ve hediyeler yağırdırıldık. O zamanlar ihtiyari (isteğe bağlı) olmasına rağmen okulumuzun bütün öğrencileri din dersine mecburmuş gibi girerdi.

Anlatırdım İslâm'ı onlara. Susuzun suya hasreti gibi bir şeydi bu. Hem ben hasret, hem onlar hasret. Heyecanlanırdık derslerde, çoşardık. Ağlaşırdık bazen sınıfta. Ya da iş o raddeye gelince susar, gözlerimizi birbirimizden kaçırmak için pencereden dışarılara bakar, dalar giderdik dağlara doğru, ufuklara doğru...

Ortaokul ve liselerde dindersi öğretmenliği çok ama çok tatlı, çok zevkli ve heyecanlıdır. Saf ve masum çocuklar daha bir yakın, sıcak ve ilgili olurlar dindersi öğretmenlerine. Anlattığımız hemen her şey ilk defa duyuluyordur ve çok yoğun bir ilgi ile dinlenirsiniz. Size kendilerini sevdirmek isteyen öğrencilerinizin akla hayale gelmeyen davranışlarına bayılır, çoşarsınız.

Mesela bir gün anlattıklarınızdan etkilenerken namaza başlayan öğrenciyi ilk defa camide gördüğünüz an.

Mesela rengarenk başörtüsü altında sevinçten fıldır fıldır dönen bir çift göz.

Mesela “şunu okuyorum” diye size sevgili peygamberimizin hayatını yazan bir kitabı gösterdikleri an.

Mesela elinde tesbihi göstererek “neyi ne kadar çeksek?” diye soran bir dil.

Mesela pazar günü kapınızı çalan bir grup öğrencinin “Bize Kur’an okutur musunuz?” sorusu.

Mesela yine pazar günü kapınızı çalan bir gurup kız öğrencinin “Hocam siz bekarsınız. Evinizi şöyle bir temizleyelim dedik” demeleri...

Ey sevgili gençler, sizler ne kadar iyi, ne kadar güzelsiniz!...

İmam Hatipler Böyleydi

Sonra bir 12 Eylül yaşadık ve ben ilimizin İmam-Hatip Lisesine geldim. Yine hem öğretmenlik, hem de vaizlik yan yana gidiyordu. Öğretmenlikten büyük zevk alıyordum. İdealim buydu ve onu bulmuştum. Görevimi yapmanın huzur ve mutluluğu içindeydim. Allah’a, dinimi öğreterek ekmek yememe vesile olan bir meslek ihsan ettiği için sonsuz hamd ve senalar ediyor, şükürler ediyordum.

Öğrencilerimi çok ama çok seviyordum. Onlar yarının mürşitleri, mübelliğleri, mücahitleri olacaklardı. Biraz daha iyi yetişmeleri gerekiyordu. Bizim gençliğimiz gibi geçmemeliydi günleri. Bizim fakültede duyup okuduklarımızı, onlar burada, daha şimdiden duymalı ve okumalıydılar..

Onlar sınıflarına girip çıkarken, okul koridorlarında ve bahçelerinde dolaşırken benim İçin, tıpkı kalbimden damarlarıma dağılan ve toplanan kanım gibiydiler.

Onlar, ayaklarının altında ve başlarının üstünde meleklerin kanatlarının bulunduğu habersiz masumlardı. Kendilerini bilmez veliydiler. Onlar İmam-Hatipliydiler.

Davaları İslâm'dı. İslam'ın ülkelerinde yeniden hakimiyeti, kayıp ülkelerin yeniden Dar'ül İslam oluşuydu. Ümmetin, ipi kopmuş tesbih taneleri gibi dağılan ve perişan olan ümmetin birliğinin müjdecisiydi onlar. Devletimizin diriliş işçileri, Allah erleriydi onlar.

Kimi Mus'ab gibi, kimi Cafer gibi, kimisi de Halid gibi iş yapacaktı. Yeniden Bedirlerin, Uhudların, Hendeklerin, Hudeybiyelerin, Mekke fetihlerinin olması kaçınılmazdı. Öyle bakar, öyle görür, öyle ümid ederdim. Hayallerim hakikatın bir adım ötesinde ağılatırdı beni. Heyacanlanır ve ürperirdim..

Onların sağlam ve donanımlı yetişmesi için her türlü koruyucu hekimliğin tedbirleri alınmalıydı.. Kanımız sağlıklı olmalıydı.. Ta ki onlar sağlıklı olsunlar ve ümmet bedenine sağlık ve saadet taşısunlar.

“Onlardan uzak olan zenginlik olmaz olsun” diyerek, bazı iş tekliflerini seve seve geri çevirdim.

Yalnız bir ara içime derin bir ilim sevgisi düşmüştü. “Acaba resmen bir vaiz veya imam olsam da, gece gündüz okusam mı?”

Eksikliğimin farkındaydım. “Acaba özel eğitim alarak tamamlasam mı bunu?” diye düşünmeye başladım.

Teşebbüs etmedim de değil. Hatta Ankara'ya, Diyanet'e müftülük - vaizlik imtihanına kadar gittim ve kazandım. Şehrimizin O günkü müftüsü Ali Rıza Kırboğa: “Çor çocukla imtihana giriyor ve kazandım diye övünüyor musun?” diye latife yapmıştı...

“Gel” dediler Diyanetten. Dediler ama ne istiharem izin veriyordu, ne de istişarem.. Bütün danıştıklarım “hayır” dediği gibi, istiharem de okulda eksikliğimi tamamlamamı istiyordu. Rüyamda kendimi okulumun bir sınıfında talebe olarak buldum. Öğretmenimizi bekliyoruz. Birden sınıfa koltuğunda dosyalarıyla, çok sevdiğim bir üstadım girmez mi?

Anlaşılmıştı, biz okulda kalmıştığık.

Neler Oluyor Bize?

Ama neler oluyordu bizlere? Gün geçtikçe altımızdan bir dünya kayıyordu. Hayallerimizin balonları patlıyor, ümit gülşenimiz soluyor, içimizi bir sam yeli kasıp kavuruyordu. Kerpiç kerpiç dökölüyorduk.

Eskiden kendi mesleğimizle, Cibril (a.s.) ve peygamberler (a.s.) arasında bir irtibat kurarken, şimdi git gide dünyevileşiyorduk. Kökümüze kurt mu girmişti?

Kendimi yokluyorum. İşimiz bitti mi bizim? Biz görevi tamamladık mı?

Ne münasebet.

İktisadi durum mu etkiledi?

Hayır, fakirliğe razıydık, kaldı ki orta halliydik.

Peki, neden meslek sevgisi gidiyordu?

Sevgimiz, şefkatimiz, merhametimiz, takvamız, vakarımız, tevazumuza ne olmuştu ki, sabırsızlaşıyor, huysuzlaşıyor, kızıyor, kırıcı oluyorduk? Kibir mi, öfke mi, istihza ve istihkar mı kapladı ki kalbimizi, öğrencilerimizle aramız git gide açılıyordu? Yaklaşmak istedikçe uzaklaşıyorduk birbirimizden. Uzaklaştığıca soğuyorduk. Neden bakışımız bulanmıştı birbirimize?..

Eksik olan neydi? Genel kültür mü? Özel branş bilgisi mi? Öğretmenlik vasfımız mı? Yenileyemeyişimiz mi kendimizi, geri kalış mı günümüzden, güncelimizden? Ne oluyordu da aşık olduğumuz mesleğimizden soğuyorduk? Öğretme davamız niye gün geçtikçe soluyor, pörsüyordu?

Niye çalışmıyordu talebelerimiz? Niye ilgi uyandıramıyorduk? Seviye mi tutturamadık? Muhabbeti mi ayarlayamadık? Samimiyetimizi mi anlatamadık?

Yoksa şu soğuk resmî binalardan mı? Sistemden mi yoksa? Ama bunlar daha önce de vardı.

Sık sık değişen eğitim sistemlerinden mi? Bakanlığın “herkes sınıfını geçecek. Başarısız öğrenci yoktur. Başarıyı arayıp bulacak, kimseyi sınıfta bırakmayacaksınız” gibi bilenle bilmeyeni bir tutan saçma sapan anlayışından mı?

Verdiğimiz bilgilerle cari sistemin aykırılığınan mı? Uygulama alanı olmayışından, üniversitede bir işe yaramayıştan mı? Neden öğrencimiz kitap almıyor, deftere not tutmuyor, hatta öğretmeni bile dinlemiyordu?..

Niye o güzel ahlâkın kaybı Allahım? Neden kaynaklanıyor bu namazsızlık, niyatsızlık, saygısızlık, sevgisizlik, kanaatsızlık, tenbellik? Neden bu takvasızlık? Neden ilgi yokluğu, merak yokluğu, ilmî tecessüs yokluğu? Nerde bağlılık? Nerde okula saygı, kitaba saygı? Derse saygı, kaleme kağıda saygı? Nerde öğretmene saygı ve güven ve teslimiyet?

Şimdi öğrencilerime nasıl davranacağımı şaşırmış bulunuyorum. Dışarıda saygılı, içeride ifrit bir kitle. Çoğunluk maalesef böyle.

Ne yapmalı?

Devletin derdi başka, bakanlık ihmalkâr, okul idaresi vurdumduymaz, öğretmenler olarak sanki biz de Allah'tan arıyormuş gibiyiz. Ne olacak bu işin sonu böyle?

Öğrenci okumaktan o kadar bezmiş ki, öğrencilikten o kadar uzaklaşmış ki, öğrenci demeye bin şahit gerek. Ders çalışma bitmiş, bari dinleseler ya!... Ne gezer. Çeyreği uyur, çeyreği konuşur, çeyreği dinler, çeyreği hiç yok.

Yaklaşsan şımarıp üstüne atlıyor, uzaklaşsan dünden memnun, kopup gidiyorlar. Vazife istesen senden kötüsü yok. Kızgın ve öfkeli bakışlar karşısında nasıl üzülmezsin, nasıl kızmazsın, nasıl kahrolmazsın?..

Ne yapmalı?

Bilmeden sınıf geçmek isterler, sen üzülürsün. Olmaz öyle şey dersin. Zayıf verirsin, bu sefer onlar üzgün ve kızgın. Aran açılır gider sevgili öğrencilerinle. Bir sevgi erozyonu başlar ister istemez.

Sevginin bittiği yerde eğitim ne gezer?

Bakanlığın sık sık değişmekten dikiş tutmayan uygulamalarına göre sınıfta kalma yok. Gelinek noktada böyle bir korku da yok. Üstüne üstlük, görev yaptığın için takdir edecek yerde, aynen öğrenci gibi bir de idare kızar, devlet kızar. Veliler, bir sürü maliyete malolan durumdan memnun olmaz haliyle kızar...

Son katıldığım müfettiş toplantısında başmüfettiş aynen şöyle demişti: “Hala anlamadı bu eski kafalar? Yahu başarısız öğrenci yoktur diyoruz, niye anlamıyorsunuz?”

Bir de “geri kafalı” olduk mu? Daha hakaretin gerisi gelecek bu gidişle... “Sizi gidi çağdışı dinazorlar sizi” demeye çok kalmadı herhalde...

Fakat olanları da hala bir türlü anlamazsın. Yahu bilenle bilmeyen nasıl bir olur? Bir devletin, bir bakanlığın bir teamülü olur,

bir geleneği olur, bir kuralı olur, bir disiplini olur. Bir dediğini öbürü tutmayan çelişkiler yumağı bir kargaşa ortamında eğitim mi olur? Yazık değil mi bu ülke insanına?

Aklın almaz, haliyle kendi bildiklerini, aslında onların daha önce öğrettiklerini uygulamak ister ve “Çalışmayan çeksin cezasını. Eğitim, adalet bunu gerektirir. Bu kadar masraflarla bu kadar emekler kendisine sunulmuş. Ama o nankörlük yapıyor da tepiyorsa bütün bunları, sonucuna da katlanmalı” dersin ve bilenle bilmeyen bir olmasın diye karnesine zayıf notu verirsin.

Verirsin de ne olur?

Kötü olduğun yanına kar kalır.

Zayıf verdiğin öğrenciler için yeni bir sınav açarlar. Seni de almazlar komisyona. Başka öğretmen mi yok? Bir de bakarsın ki senin zayıf diye bıraktığın öğrencilerin hepsi iyi yada pekiyi almışlardır o sınavda...

Nasıl mı almışlar?

Gelin bu kadar ihaneti de söyletmeyin burada. Öğretmenliği daha fazla küçültmeyin... Tahmin edin, yiğitlik sizde kalsın.

Tatilden sonra yeni yılda koridorlarda karşılaşırın o öğrencilerle, ya da sınıfta. Bakarlar sana manalı manalı. Acaba içlerinden kim bilir neler geçiyordur. En hafifi “Aldın mı?” olacaktır herhalde. “Bıraktın da ne anladsın” olacaktır.

Hadi sen o sınıfta kendini sevdin ve saydın. Ve iştahla ders anlat. Hadi sen “Çalışın çocuklar, başarısız olanlar üzürlüler sonra. Aklınızı başınıza alın” de onlara diyebilirsen. Çünkü adamlar gülecek ve “Bu hoca daha akıllanmamış yahu” diyeceklerdir muhakkak... “Bu gidişle akıllanmaz da” diyeceklerdir.

Son katıldığım öğretmenler kurulunda başmuavinimiz okul başarı durumunu anlatıyor. Derken başarısız dersler ve öğretmenlere sıra geldi.

-Bunu geçelim” dedi arkadaşımız. Ben:

-Hayır, geçmeyelim. Bu başarısızlar kimler ve neden başarısızlar öğrenelim, dedim.

-Yapma hocam, kimseyi üzmem istemiyoruz.

-Anladım. Sağolun ama, sanırım onlar üzülmez. Görüşelim, tartışalım bunu. Zaten mecbursunuz, yönetmelik emretmiyor mu bunu?

-Yahu vakit geçiyor, dedi bazıları.

-Geçsin. İşimiz ne? Bundan önemli olan ne?

-Yahu mahcup olur arkadaşlar şimdi.

-Hayır, kimse mahcup olmaz. Mesela onlardan biri de benim ve hiç mahcup olmam, üzülmem. Bilakis sevinirim. Hem başarılı öğretmenler ne yapmışlar da başarılı olmuşlar, dinler öğrenirim.

-Evet, biri sensin ve ne demek istediğini anlıyoruz. Amma elimizden ne gelir hoca. Bırak Allah aşkına.

-Zaten bırakıyorum. Dilekçem hazır...

Yıllar önce yapılan bir kurul aklıma gelmişti. Okulun en başarılı matematik öğretmeni, sonradan Anadolu Lisesine kaptırdığımız bir hoca, başarısızlığın sebebini üslubuna dikkat etmeden soran müdüre şöyle demişti:

-Tamam müdürüm. Yanlış yapmışım. İkinci dönem bilene de bilmeyene de iyi not vererek hatamı telafi eder, başarılı bir öğretmen olurum...

Eğer biz hak ve özgürlükleri kullanmada, hukukun üstünlüğünde, sosyal barış ve adaleti sağlamada, refah seviyesi ve gelir dağılımındaki dengede, bilim ve teknolojiye, milli savunmada ve daha başka alanlarda dünyadan geri kalmışsak, hatta ezilmişsek, sömürülüyorsak, yağmalanıyorsak, bunun altında yatan imansızlık ve cehaletten başka nedir ki?

İnsanımızın kaybolması nedendir? İnsanımızın ve uygarlığımızın?

“Başka okullar daha berbat” diyorlar.

Doğrudur.

“Sizin öğrenciler, ileride iyi olurlar” diyorlar.

İnanıyorum. Kuşukum yok buna. Bu konuda çok tecrübelerimiz var.

Ama neye yarar bunca yıllar heba olduktan sonra?.. Neye yarar “Ba’de harabi’il Basra”?

Dostlarla, samimi ve idealist öğretmenlerle dertleşiyoruz bu konuları. Onlar da “Eğitim bitti, üzülme, kendini yeme bitirme. Anlat gitsin. Alanlar alır, almayanlar almaz.” diyorlar.

Öyleyse ben de bittim demektir. Burada böyle işe yaramaz bir vaizlik yapacağıma, gider camide va’zederim. Orada halkımız hiç olmazsa dinliyor, saygı duyuyor ve teşekkür ediyorlar. Hiç olmazsa ikrama geçiyor.

En iyisi emekliliğimi ister, gider köşe-i uzletimde oturup okurum. Eğer gönüllü üç beş genç bulabilirsem, onlarla beraber oturur okurum..

Hey gidi günler hey!...

Hey gidi idealler hey!...

“Yapma hocam, emekli olmakla yanlış yapıyorsun” diyenler olabilir.

Ben de öyle düşünüyorum. Yani gönlüm kopamıyor aslında okuldan. Bu eğitim yuvalarından böyle ayrılmak ölüm gibi geliyor bana. Ama ne fayda. Sonuç ortada...

Ben bu manzaraya dayanamıyorum. Ben mektebin ve sevgili gençlerin cayır cayır yanmalarına dayanamıyorum artık.

Ben insanımızın göz göre göre bitirilmesine tahammül edemiyorum. Ben bunca emeğin ve değerini heder edilmesine, heba edilmesine katlanamıyorum...

Doktorum, fırlayan tansiyonum karşısında şaşkın. “Neyin var hocam?” diyor.

Nasıl anlatayım ki sana? Ben bitiyorum sevgili doktorum... Ben tükeniyorum... Kerpiç kerpiç dökülüyorum ben...

Hey Gidi İdealler Hey!...

Yıllar önce baş başa kaldığımız bir günde eski bir müdürümüze:

-Abi, Allah aşkına neden eğitim ve öğretimle ilgilenmediniz? Neden binalara verdiğiniz değeri, içindeki insanlara vermediniz? diye sormuştum.

-Sevgili hocam, sen hala bilmiyor musun, eğitim bitti. Eğitim öldü. Biz sadece bunu ilan etmiyoruz o kadar. Yapılacak bir şey yok artık. O binalar da “bu da falanın eseri” diye hayırla anılmamız içindi...

Ben bu görüşe katılmamıştım o zamanlar. Bence okullardaki yetkililerin hâlâ yapabileceği bazı şeyler daha vardı. İnsan eğer orada varsa, orada duruyorsa eğer, bir şeyler yapmalıydı. Ya yapmalı, ya da ayrılmalıydı.

Ama, o zaman anlamadığım acı bir gerçek varmış. O da “bu iş daha bitmedi” diyenleri sistemin o işin başına getirmedeği idi.

Size bir hikaye anlatayım da “Kıyamet neden kopar?” sorusunun cevabını siz bulun. Bu günlere neden ve nasıl geldiğimize de ışık tutar bu hikaye.

Kıyametin Sebebi

Mustafa Tunçbilek isimli bir öğretmen arkadaşımız öğretmenler odasında anlatıyor: “... Partisi İl Başkanlığının bulunduğu binanın önünden giderken birden il başkanıyla karşılaştım. Ben, içimden gelmediği halde, “şerrine lanet” diyerek;

-Selamün aleykum abi, dedim.

Adam selamımı bile almadan:

-Lan oğlum sahtekarlar, neredesiniz siz? diye cevap vermez mi?

Tepem attı! “Ulan mendebur herif, sahtekarın daniskası sensin, bana mı söylüyorsun?” diye içimden bir kalaylamak geldi. Ancak duygularımı bastırdım, öfkemi içime gömdüm ve:

-Hayırdır abi, ne demek neredesiniz? dedim.

-Hani oğlum, seçimden evvel gelip bizimle çalışmaya söz vermediniz miydi?

-Hayır abi, sen beni birisiyle karıştırdın herhalde?.

-Yok oğlum, Cumhuriyet lisesinden bir grup öğretmen geldiniz de “Şu müdürü başımızdan al, seçimde size çalışmaya söz” demediniz miydi?

-Sana kimler gelip söz verdi bilmiyorum ama, görevinden alınan müdür benim... .

Adam kıpkırmızı kesildi ve:

-Yahu hocam kusura bakma, dedi.

-Niye kusura bakacağım. Ben muavin de oldum, müdür de. Şimdi de öğretmenim. Her şeyi gördüm geçirdim. Bu işler bu ülkede malesef böyle...

Çok yetenekli birine, idarecilik önerdiler, reddetti. Oysa ihtiyaç da vardı.

-Neden? denilince, sebebini izah etti:

-Eskiden bir nezaket vardı. Partiden telefonu açarlar ve “lütfen” diyerek yapılacak yakışıksız işi istirham ederlerdi. Şimdi o da kalktı. Açıyor ve emrediyorlar. Hem de çok kaba, çok onur kırıcı olarak. Bir kıymetli bürokrati, bir delegeye değişıyorlar. Nasıl çalışacaksın? Kimseden görev isteyemiyorsun, görevini yapmayan kişiye dokunamıyorsun; sonra gider, Partiye şikayet eder. Yaptığımı beğenmezlerse, müdahale ederler. Senin bilgin varmış, birikimin varmış, hikaye... Niye idareci olayım ki?..

-Haklısın, dedik çaresiz...

Peki bu uygulamanın yanlış olduğunu kim bilmiyor, kim inkar ediyor?.. Hiç kimse. Buna rağmen uygulama bu.. Bu devlet nasıl kalkınır böyle? Bu ülke nasıl refaha erer, huzura erer, barışa erer..?

İşte Peygamber Efendimiz (Aleyhi’s Salatu ve’s Selam)’in “kıyamet” dediğı sosyal buhran, sosyal sıkıntı, sosyal patlama bu!..

Yıllar öncesinden peygamberimiz haber veriyordu bu durumu: “ İşler ehli olmayana verildiğinde, kıyameti bekleyiniz.”¹

Kıyamet, yani toplumsal deprem, alt üst oluş yani

Bu böyledir. Zira insanı da, toplumu da, evreni de yaratan, bu üçlünün nasıl olursa mutlu olacağına kanunlarını koyan Allah’tır. Eğer Allah’ın kanunlarına bağı kalınırsa, huzur vardır, düzen vardır, barış vardır. Bunlarla da mutluluk vardır, refah vardır, zenginlik vardır. Anarşi, kaos, bu tür sosyal yasalara uymamakladır. İşte Allah’ın ölümsüz emri:

“Allah, emanetleri ehline vermenizi ve insanlar arasında hüküm verdiğinizde, adaletle hüküm vermenizi emreder, Allah

size ne güzel ögütler veriyor... Allah her şeyi iştirici ve görücüdür.”²

Bir okula müdür tayin etmenin yolu, kanun ve yönetmeliklerle belirlenmiştir. Onun da esası bilgi ve birikimdir. Ehliyettir kısacası. Eğer uyulursa, kimse incinmez. İşler tıkır tıkır yürür.

Ama gel gör ki o yönetmelik hiç bir işe yaramaz. Çünkü uygulanmaz. Etrafınızdaki müdürlere şöyle bir bakınız. Bilgi ve birikimi mesai arkadaşlarından daha üst düzeyde olduğu için mi oradadırlar acaba? Yoksa siyasi, iktisadi, idari veya başka bir gücü bir şekilde elinde tutanların adamı veya akrabası olduğu için mi? Yandaşlar, kayınlar, yeğenler ve yiyenlerden olduğu için mi?

Elbette istisnalar olacaktır ama kural da bellidir: “İstisnalar kaideyi bozmaz.”

O zaman insanlar arasında haset, kin, nefret, düşmanlık, zulüm, gıybet, koğuculuk ve kavga kol gezer. Bunu nasıl inkar edeceksin? Nasıl haksız bulacaksın?

O zaman işler yüzüstüdür, işlemez olur. Çünkü onu yapacak insan, küstürülmüştür. Bunu nasıl önleyeceksin?

Devlet yönetimi de öyle... Demokrasi ve hukuk ülkede iyi kötü bir kural belirlemiş. Halkın seçtiği insan gidecek, ülkeyi yönetecek. Hem de halk kimi isterse seçecek. Yeter ki seçilmeye mani suçları, cezaları, kötülükleri olmasın. Her insan bu yarışa girebilecek. Kanun ve kural bu.

Peki öyle mi oluyor?.. Halk mı seçiyor seçilenleri? Halkın iradesi midir gerçekleşen?. Yoksa sermayenin, medyanın, mafyanın, silahın, kara paranın, derin klüplerin, beynelmilel kartellerin, kısacası karanlıkların iradesi mi?..

Adalet ve Takva

Adalet, takvaya en yakın kavram.¹ Öyleyse adaletli olunmadan iyi bir müslüman olunamaz. Takva, Allah (azze ve celle)'a içten gelen samimi bir iman, sadece O'nun için yapılan ihlaslı bir ibadet, her halükarda O'nun kanunlarına baş eğerek teslim olmak, içini dışını İslam ahlak ve terbiyesiyle bezemek, böylece O'nun rızasını kazanarak azabından korunmak ise bunun en büyük alameti, kendisi, ailesi ve sevdikleri aleyhinde bile olsa adaletli davranmak, hakkın ve hukukun gereğini yapmaktır.

Allah (azze ve celle) adaletle hükmeder¹ ve bizden de adil olmamızı², adaleti yerine getirmemizi ister.³ Ölçüde, tartıda,⁴ sözleşmelerin adaletle yazılması ve uygulanmasında,⁵ söz söylemeden tutun da⁶ hanımlar arasında eşit davranmaya kadar⁷ hayatın her safhasında adaletli olmamızı emreder. Zaten peygamber ve kitapları indirmesindeki amacı da adaleti yerine getirmektir.

“Allah size, emanetleri ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emrediyor. Allah, bununla size ne güzel öğüt veriyor. Şüphesiz ki Allah her şeyi hakkıyla işiten, hakkıyla görendir.”⁸

En yakınlarımızın aleyhine de olsa, adaletle hükmetmemizi emrediyor Allah Teala, adaleti korumamızı istiyor: “Ey iman edenler, kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine bile olsa, Allah için şahidler olarak adaleti ayakta tutun. (Onlar) ister zengin olsun, ister fakir olsun; çünkü Allah onlara daha yakındır. Öyleyse adaletten dönüp heva (tutkuları)nıza uymayın. Eğer dilinizi eğip bükerek (sözü geveler) ya da yüz çevirirseniz, şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberi olmandır.”⁹

Bir kavme olan kinimizin, buğzumuzun bizi adaletten alıkoymamasını emrediyor. “Ey iman edenler, Allah için hakkı ayakta tutanlar ve adaletle şahitlik yapanlar olunuz. Bir kavme

olan kininiz, sizi adaletsizliğe sevketmesin. Adaletli olun, çünkü o, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkun. Şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberdardır.”¹

Allah (azze ve celle) zulmü, haksızlığı, gücü kötüye kullanmayı yasaklamış,² zalimleri lanetlemiştir.³ Zalimler asla Allah (azze ve celle) ın rahmetine⁴ ve hidayetine⁵ eremedikleri gibi, kurtuluşa⁶ ve başarıya da ulaşamazlar.⁷ Allah onlara belli bir mühlet verse de⁸ sonunda acı bir azap ile cezalandıracaktır.⁹ Kıyamet günü korkunç azabı görünce dünyaya dönerek adam gibi yaşamak isteyeceklerdir ama nafiye.¹⁰

Zulüm ile mülkün yaşamayacağını bize bildiren Allah (azze ve celle)¹¹ zulme karşı birleşmemizi¹² zalimleri asla sevmememizi, onlara yardım ve destek vermememizi emretmektedir.¹³

İnsanlar bu değerlerin kıymetini takdir ediyorlar aslında. Konuşursa herkes adaletin iyi, zulmün, haksızlığın ve hukuksuzluğun kötü olduğunu söylüyor. Ama uygulama işte ortada. Toplumdaki kötü sonuçlar da ortada...

İnsan, eliyle kendini mahvediyor. Bunu önlemenin ölçüsü, insana kalırsa yok işte! İslamsız insanın varacağı sonuç budur işte! Adaletin tam tecellisi için iman ve takva ihtiyacı ortada.

Ancak Allah'a tam iman ile aşklı ve ihlaslı amel bu işi halleder. Peygamber Efendimiz (Aleyhi's Salatu ve's Selam) sözlerine sık sık “Kim Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsa...” diye başlar. İşte kurtarıcı bu. İşte bu iman kurtarır insanı. Geçmişte kurtarmıştı, bu gün de kurtarır. Devlet Başkanına “Kızım da suç işlese, kesinlikle veririm cezasını” dedirten iman.

“Batıda adalet var. Onlar bu işi imansız da halletmiş” diyenler, meselenin ancak bir tarafını görüyorlar. Evet, onlar sosyal bir terbiye almışlar. Belki adalete, erdeme dayalı değil

ama, sosyal barış, huzur ve mutluluk adına bir oto kontrol sistemi geliştirmişler. Kanunlara uymak hepimizin yararınadır diyor ve uyuyorlar. Uymayanları yakalayacak iyi bir denetim kurmuşlar ve cezalandırıyorlar. Bu da topluma bir düzen getiriyor.

Herhalde burada söylenmesi gereken bir söz de batıların özellikle de başkalarına pek adil olmadığı gerçeğidir. Batı dünyada zulmün anıtı olmuştur maalesef. Bu gün geri bırakmak için ellerinden gelen her türlü hile ve desiseyi yaptıkları fakir ülkelerin yer altı ve yerüstü servetlerini, zavallı insanların emeklerini nasıl sömürdüklerini görmüyor muyuz? Hatta açtıkları savaşları, attıkları bombaları, yaptıkları terör eylemlerini görmüyor muyuz?

Dün Bosna Hersek'te olanlar, bu gün Afganistan, Irak ve Filistin'de olanlar neyin nesi? Bunları yapanlar ve adalet... Birbirlerinden ne kadar da uzaklar?

Ama kendi ülkelerinde yarım yamalak bir sosyal düzen sağlamışlar güce dayanarak. Onu da görmezlikten gelemeyiz.

Almanya'da konuştuğumuz bir öğretmen şöyle demişti: "Bizim okulun müdürü altı dil bilir. Sanırım değiştirirlerse yedi dil bilen daha ehliyetli birini getirirler. Öğretmen de ancak eğitimle ilgilenir.

Hatta bir gün okulun duvarı yıkılmıştı. Öğretmenler yanından geçtiler, arabalarını park ettiler. Sonra öğretmen odasında iş elbiselerini giyip oturdular. Duvarın lafı bile olmadı."

Bizde müdür nasıl tayin edilir yukarda anlattık. O duvar da bizim okulda yıkılsaydı, müdürden başlar, müteahhitten hükümete çıkar, devleti yıkar ve yeniden kurardık bitip tükenmek bilmeyen laflarla... ders zili çalmasına rağmen...

Bir uyarıda kendimize gerekir. İçimizdeki beyinsizleri ayıplarken aynı duruma bizlerin düşmesinden de korkmalıyız aslında. Müslümanlar da aralarında adalet, erdem, fazilet, lütuf ve ikram duygularını canlı tutmalılar. İnsafılı ve merhametli olmalılar.

Ama görünen odur ki, kimin eline bir yetki geçse, önce ne olursa olsun eşim dostum akrabam diyor, sonra meşrebim gurubum cemaatım partim diyor, sonra torpilliler diyor, kalırsa da geriye hak edenler geliyor.

Allah (azze ve celle) bizi ıslah eylesin...

Şefkat Sillesi

Bizim okullarımızın yani İmam Hatiplerimizin bu feci durumu acaba bir kanıksama sorunu mu? Bir kanıksama ve doyumsama mı oldu? Ülfet belası dediğimiz derde mi müptela olduk? Herhalde!..

Karanlık günler arkasından doğan fecr-i kazibe aldandık. Kardan tipiden sonra gelen yalancı bahara kandık. Uhud'ta "Zaferi kazandık" yanılgısıyla yerlerini terk eden okçular gibi hezimete sebep olduk. Birden gevşedik, dünyevileştik. Yapılanları yeter sanıp din hizmetini terk ederek ellerimizle kendimizi tehlikeye attık.

Bunun bir cezası olarak da 28 Şubat devrimiyle hak hukuk tanımaz zalimler elinden bir şefkat sillesi yedik...

Yukarıda anlatılan benzer zorluklar 28 Şubat sürecinde İmam Hatip Lisesinin önüne konduğunda nasıl bir panik yaşandı? Öğrencilerin sayısı nasıl da birden bire düşüverdi? Derslere nasıl da boş verildi? İdealler nasıl da terk ediliverdi? Nasıl tebdili şaştı Müslümanların?...

Hala sınıflarda dersler bir öğrenme aşkı ile geçmiyor maalesef. Okula bir mecburiyet, bir mahkumiyet anlayışıyla

geliniyor. Dersler, gereksiz bir işmiş gibi dinleniyor. Sınıflar zindan gibi sıkıyor. Teneffüs zili çalınca ölü yüzlere nasıl can geliyor. Tekrar ders zili çalınca ayaklar sınıfa değil sanki sehpaaya gider gibi ağırdan alınıyor...

Tenbelliğe güzel kılıflar da bulunuyor bu arada. Meslek dersleri hocalarına “zaten imam almıyorlar, biz de olmayacağız. Bu bilgileri öğrensek ne faydası var?” diyor tembeller.

Fen, edebiyat ve sosyal bilgiler hocalarına da “Biz imam olacağız, bu derslerin bize ne gereği var” diyorlar. Bom boş mezun olmağa can atıyorlar.

Devlet de yukarda anlatıldığı gibi ha babam sınıfta kalmayı zorlaştırıyor. Sonunda ilim bitiyor, heyecan ölüyor.

Ama ilk açıldığı günler böylemiydi ya? Ağlayan dellalı hatırlatırım sizlere... Ah o ülfet belası... Ah o doymuşluk hissi, o istigna tavrı... Ah o aşk ve heyecanı kaybetme...

Tembellik

Bir gün sınıfa girdiğimde öğrencilerin nerdeyse yarısını bulamadım.

- Gene mi milli maç var? dedim.

Bu maçları bu kadar tervic eden, teşvik edenler, öğrencileri anarşiden, terörden, zararlı faaliyetlerden alıkoysun, siyasetten uzaklaştırsın, zamanlarını meşgul etsin demişlerdi belki ama, dersten alıkoysun istememişlerdi herhalde. Fakat iş oraya kadar varmıştı işte. Yani amacını aşmıştı.

Hatta iş o kadar ileri gitti ki, kahvehanede top, dolmuşta top, evlerde top, iş yerlerinde top konuşulur olmuştu. Devlet dairesinde bütün memurlar, televizyonlu odalara veya kahvelere koşuyor, caddelerdeki “gooooool” sesinden bırakın çocukları, büyükler bile korkar olmuşlardı.

Hani Necip Fazıl'a nisbet edilen bir söz var ya, haksız değil yani: "Bu millet 'gol' diye bağırdığı kadar 'ol' diye bağırırsa, her şey olur.."

Öğrenciler:

- Yok hocam, maç yok, dediler.
- Ya nerde bunlar?
- Kur'an dersinden kaçtılar.
- Niye?
- Ezberlemeyene dayak var!

Güldüm. Hocasına bu korkuyu daha önce anlatmıştım. O da:

-Dayaksız olmuyor hocam malesef, demişti. Ya öğrenmeden okulu bitirecekler, yada dayak korkusuyla öğrenecekler. Şimdi benden nefret ediyorlar, ama öğreniyorlar. İlerde nefret yerini muhabbete bırakır inşallah. Ne yapayım. İman hale koymuyor, bunları ezberlemeleri gerekiyor, demişti.

- Peki siz niye geldiniz?
- Biz ezberledik hocam!

Gözüm bir kaç tembele ilişti. Onları görünce ister istemez güldüm:

- Ya siz?
- Devamsızlık çok hocam, kaçamadık, mecburen geldik...

Kurbanlık koyun gibi bekliyorlardı. Gözlerinde korku, keder, endişe!.. Her anı ayrı bir azap, her dakikası ayrı bir korku, her saat, acıya biraz daha yaklaşış...

Dersi bıraktım ve sohbete başladım onlara:

- Değer mi be kardeşim. Baksana şu ezberleyenlere! Ne kadar sevinçli, neşeli. İsterse gelsin hocası ve hep kendine okutsun; zevk alır bundan.

O korkuyu biz de yaşadık öğrenciliğimizde. Yahu birader, yaşamazsan olmaz mı?.. Zamanında vazifeni yapsan da için rahat etse olmaz mı? Bunu nasıl olsa yapacaksın, gününde saatinde yapsan da kurtulsan olmaz mı?

Peygamberimiz: “Vazifeyi yapmamanın ilk cezası, kederdir” buyurmuşlar. Sahi, insanlığa çılgınlık derecesinde musallat olan bu keder, bu bunalım, bu stres, bu sinir ve akıl hastalıkları, sahiden görevini yapmamaktan başka bir şeyden mi kaynaklanmakta?

Hayır! Çağın insanı Allah (azze ve celle)’ı tanımıyor, Allah’a baş kaldırıyor. İnkârcı ve maddeci bir çağ! Günah çağı. Fısk, isyan, tuğyan çağı. Sonuçta haliyle delilerin çağı, bunalanların, çıldıranların çağı. Bu çağ sonuçta intiharların çağı...

Korku, keder, sıkıntı, stres, bunalım, hep tembellikten, hep görevden kaçıştan kaynaklanmaktadır.

Gençler, şu okula gelmeniz bir nimet. Bunun bir şükürü olsa gerek. Bu sırayı şimdi siz meşgul ediyorsunuz. Belki kendine siz oturduğunuz için sıra gelmeyen nice yavrumuz, avlusundan geri gitmiştir. Tembellik etmekle hem kendinize hem de onlara yazık ettiniz.¹ Bir de millete. O millet ki size okul yapılınsın diye para verdi. Yoktu kavağını, öküzünü sattı verdi. Amacı, “Aman oğlum!.. okuyun da dininizi öğrenin. Sonra gelin bize de, yavrularımıza da öğretin” idi.

Şimdi siz, sadece sizi ilgilendirdiğini zannettiğiniz tembelliğinizle kimleri vurduğunuzun farkında mısınız?

İslam Coğrafyası Cayır Cayır

Bugün İslam dünyası perişandır. İslam dünyası mağlup, mağdur, mahkum. Kimisi görünür, kimisi görünmez işgal altında

cayır cayır yanıyor.. Kimisi Bosna'da katlediliyor, kimisi Filistin'de. İşte Çeçenistan, Karabağ, Keşmir, Çin, Sudan, Somali, Etyopya... Ve derken Afganistan, Irak... Ne acılar yaşıyor ümmet. Bunlar maddi ateş altında. Bir de manevi ateş altında olanlar var baştan başa...

Biz bu hale, cahillikten düştük. Üstelik biz tembellik yaptığımız sürece bu horluk ve hakirlik devam edecek, bu katliamlar sürüp gidecek.

Zalimler çok memnun bundan. Ya siz de memnun musunuz? Allah (azze ve celle)'tan korkun, haya edin ve kendinize gelin. Akif, cehalet için:

*“Ey hasm-ı hakiki, seni öldürmeli evvel,
Sensin bize düşmanları üstün çıkaran el.”*

Diyordu.

Biz cahil kalmasaydık, bu hallere düşmezdik. İşte bu ümmet, bu fakir halk bunun farkına varmış ve size okul yapmış. Devletten zorla öğretmen almış. Okuyun da bizi kurtarın diye feryad ediyor.

Siz, tembellik etmekle, onların feryadına kulak tıkadığınızın, ümmet coğrafyasını düşman işgaline teslim ettiğinizin farkında mısınız?.. Sizin tembelliğiniz kaç cana, kaç mala, hatta ne kadar ırza ve namusa mal oldu, farkında mısınız?..

Okusaydık, ümmeti şuurlandırıyaydık, bunlar olmayacaktı... Alnımızda kara bir lekedir bu.

Ancak ilim için çabalar, öğretmek için didinir, kurtarmak için uğraşırsak bu kara lekenin utancını alnımızdan silebiliriz.

Bu hem mümkün, hem kolay, hem de zevkli ve sevaplı iken, siz nasıl olur da dersten kaçarsınız? Nasıl olur da Kur'an'dan kaçarsınız? Sizde hiç mi vicdan merhamet kalmadı?

Hiç mi Allah (azze ve celle)'tan korkmuyor, ümmetten haya etmiyorsunuz?...¹ Sizi o fukara halinde binbir masrafla okula gönderen babanıza, babanızın emeğine hiç mi acımiyorsunuz? Sizi yüreği kıpır kıpır okula gönderirken “oğlum okuyacak adam olacak” diye sevinen ve akşam sağ salim gelsin diye yollarınızı gözlerken durmadan dualar eden annenize hiç mi merhamet etmiyorsunuz?...

Allah Resulü, dünyanın en çirkin şeyi tembellik diyor,² “Ne dünya, ne de ahiret içinde çalışmayanı gözüm görmesin”³ diye kovuyor, kendisi de tembellikten Allah (azze ve celle)'a sığınıyordu.

Gençler, sevgili gençler, Allah resulü gelse sizi kovacak!.. Düşünüyor musunuz bu ne demek!... Siz Kur'an okuyanlar da kovulursanız, peki geriye kim kalacak?...

O gün daha neler neler demişim. Dert söyletmiş, aşk ağlatmıştı... Ümmetin derdi ve davamızın aşkı...

Namık Kemal ne güzel söylemişti:

Baîs-i Şekva bize hüzn-ü umûmîdir Kemal.

Kendi derdim billah gelmez yâdıma.

Başarmamız Gerekir

Oysa çalışmak, bizatihi sevinçtir, saadettir. Başarmanın bir mutluluğu, bir iç huzuru var ki, tatmayan bilmez. Başka yerde de pek ele geçmez. Kendine güven gelir. Kişilik kazanır. İnsanlara katılır. Yeni atılımlara karşı cesurdur. Kıpır kıpırdır içi, cıvıl cıvıldır dışı. Dostlar sevinir, düşmanlar çekinir böylesi görevini zamanında yapan kişiden.

Hele ilim için çalışmak, bizatihi bir ibadettir, kalbe nur katar, sevinç katar, insanı manen yüceltir, olgunlaştırır. Bakın bütün alimlere ve evliyalara, yatarak değil, çalışarak elde etiler.¹

Sadece maneviyat değil, maddiyat da öyle. Mesela şu sanatkâr, şu tüccar da öyle... Şu sanayici, şu fabrikatör de öyle. Bu duruma gelinceye kadar gecesini gündüzüne katarak nasıl çalışmış, nasıl didinmiş, ne gibi risklere katlanmış gidin de bir sorun bakalım. Yada bu konuda hayat hikayelerini yazanları bir okuyun. Demek ki ister ilim, ister sanat, ister tefekkür, ister dervişlik, isterse zenginlik olsun..... hiçbir kazanım, maddi veya manevi hiçbir servet çalışmaksızın ele geçmiyor. Herkes kazandığını sayarken, nasıl da mutludur görüyorsunuz.

Gençler, gayret edin, çalışın. Sakın tembel olmayın. Tembellik, maskaralıktır. İnsan için yüzkarasıdır. Tembeller her zaman aslan artığından geçinmeye mahkum olmuş çakal tabiatlılardır. Her zaman aşağılanırlar. Çünkü kendileri tembellikleriyle kendilerini alçaltmış ve aşağılamışlardır.

Başkası niye yapmasın ki!...

Çalışmanın bir saati vardır. O saati iradenizin emrinde disiplinle geçirirseniz, size yeter. Bütün ömrünüz öyle geçsin denmiyor ki. Yiyin için, gezin tozun, eğlenin oynayın; ama zamanı gelince de çalışın. Sakın ertelemeyin. Çünkü, geçen zaman geri gelmez ve her vaktin kendine yeter bir miktar işi vardır. Geri kalmışlığı kaldıramazsınız. Yarın ahirette bir kere daha karşınıza çıkar hesapta, bir kere daha mahcup olursunuz.

Hz. Ömer: “Bu gün Allah (azze ve celle) için ne yaptın” dermiş her akşam. Siz de çalışıp çalışmadığınızı, kazanıp kazanmadığınızı bir yoklasanız olmaz mı?... Malum: “İnsan için çalıştığından başkası yoktur.”¹

Tembelliği yenmemizin bir yolu da, alimlerin hayatını okumak ve çalışmalarını incelemektir. Zamana nasıl sahip olduklarını, vakitlerini nasıl değerlendirdiklerini bilmek, bize örnek olacak ve bizi de gayrete getirecektir inşallah.²

Bilgi Güçtür

Maalesef okulların kapısında jandarma ve polisin beklediği anarşi ve terör dolu yetmişli yılların sonlarında öğretmenliğe yeni başladığım lisenin daha çok ideolojik cezalı iken af edilmiş de okula yeniden başlamış belalı öğrencilerinin bulunduğu son sınıfa ilk defa girerken hem idare hem de öğretmenlerce çok uyarılmış, doğrusu biraz da ürkütülmüştüm. Hatta sınıfa ilk defa girdiğimde daha selam bile vermeden: “Bu da nerden çıktı lan” diyen öğrenciyi, tatsızlıkla başlamayalım diye duymazlıktan gelmiş, önceden düşündüğüm cümleleri, biraz da soğuk ve umursamaz bir tavırla, o zamanlar “ihtiyar” olduğu için, dersime girmek mecburiyetinde olmadıkları halde giren bu öğrencilere şöyle söylemeye başlamıştım:

-Ben yeni din dersi öğretmeninizim. Size bu dersi verirken Allah'tan sevap umuyor, devletten de maaşımı alıyorum. Size de faydalı olmak istiyorum. Sizden bir şey beklemiyorum. Bana düşen, görevimi en iyi bir şekilde yapmaktır. Siz de kendinize düşeni yapar, bana saygılı ve dersime ilgili olursanız, sevabınızı alır, başarılı ve mutlu olursunuz. Değilse zararını siz çekersiniz. Benim bir kaybım olmaz...

Gerçekten de belalı olan o sınıftan aylar geçtiği halde hiç bir saygısızlık görmedim hamdolsun. Ders kitabının dışında da anlattığım her konuyu ilgi ile dinlediler, ama daima sessiz ve saygılı kaldılar. Başka derslerdeki vukuatlarını duyduğum için her an her şey olabileceği gibi tetikte huzursuzca bekleyen

ben, aylar sonra bir özel sohbette çok merak ettiğim şeyi sordum onlara:

-Bana sizi eşkiya olarak tanıttılar, peki ama nerde sizin eşkiyalığınız?

Dediler ki:

-Hocam, biz gerçekten öyleyiz. Ve bizde ders işlemek biraz zor. Ama size gelince, sağcı veya solculardan kimse size bir şey diyemiyor, daha doğrusu cesaret edip de bir soru soramıyoruz. Bunu göze alamıyoruz. Çünkü cevabını en güzel bir şekilde vererek bizi susturacağınızı, mat edeceğinizi biliyoruz. Bu çaresizliğimiz yüzünden ancak sessizce dinliyoruz.

İnanın bunları kendimi övmek için değil, bir hakikate parmak basmak için yazıyorum; bilgi en büyük güçtür. Mesleğinde bilgili, branşında otorite ve kendine güvende olmak daima başarı ve mutluluklarla beraber iyi sonuçlar doğurmuştur.

Sürekli yeni mekanlarda yeni simalarla karşılaşp dinimizi, kültürümüzü, dava ve heyecanımızı tebliğ sancısıyla kıvrandığımız şu günlerde, kardeşlerime hatırlatmak istediğim şey şudur:

Başarımız için, aktüaliteyi de içine alan bir genel kültür, kendi branşımızda yetkin bir bilgi ve bildiklerimizi rahatlıkla anlatabileceğimiz bir usul ve üslup güzelliği...

Bunları en güzel bir biçimde benliğimizde birleştirelim ki, çağrımız cevap bulsun, yankılansın gönüllerde Allah'ın izniyle. Bu vesile ile en büyük amaç olan Rabbimizin rızasını kazanalım. Mutlu olalım iki dünyada da.

Bir şeyi belletmenin ilk şartı, o şeyi çok iyi bilmektir kuşkusuz. Daha sonra öğretmenin usulü, metodu gündeme gelir. Siz de tecrübe etmişsinizdir; gönüller ancak bilgi ile ve ikna

edici tatlı bir dille fethedilir. Bilen insanlara güven duyarız, teslim oluruz, sever ve sayarız.

“Okulda en çok hangi öğretmeninizi severdiniz?” desem, kuşkusuz, en bilgili, en kültürlü, her sorunuza anında ve doğru bilgi verenleri ve bilginin erdemini kendinde gösterenleri dersiniz. Vaizler, müftüler, imamlar için de geçerli bu, bürokrat ve siyasetçiler, hatta bütün meslekler için de. Hatta bilgili öğretmenlerinizden sitayişle bahsederken çoğu kez çok insana verilen “ayaklı kütüphane” lakabını zevkle anarsınız.

Yine “hangi öğretmeninizle - hoş değil ama - alay eder, küçük görür veya disiplinlik olay yaşadınız?” desem, bu sefer yukarıdaki cevabınızın tam tersini vereceğinizden hiç kuşum yok.

“Bu size neyi öğretir, nasıl bir ders verir?” sorusunun cevabı da gayet açıktır; sürekli okumalı, araştırmalı, kendimizi yenilemeli, ilmî ve edebî seviyemizi yükseltmeliyiz. Günceli takip ederken onda boğulmadan, kendi ilim alanımızda sürekli okumalı, ama herkese gerek olan din, ahlak, medeniyet, tarih ve kültürden de devamlı nasibimizi almalıyız.

Çevremizden haberdar olurken, çevremizi de kendimizden haberdar etmeliyiz. Bunu kibir, gurur, övünme, başkalarına üstün gelme, şan, şöhret, makam için değil, çevremizi aydınlatma adına, irşad ve tebliğ ile Allah (azze ve celle) rızasını kazanmak için yapmalıyız.

Bunun en kestirme yolu da yeni şeyler öğrenme gayret ve çabasında olmamızdır. Mutluluğun kaynağı bu olduğu gibi, en yüce makam da her halde budur. Çünkü çalışıp da kazanamayacağımız en büyük makam peygamberliktir; onda zaten gözümüz olamaz. Ancak onların derecesinde Allah’a kavuşmanın bir yolu yok mu? Elbette var.¹ Bunu da son peygamber olan sevgili efendimiz (S.A.V.) şöyle ifade buyurmuşlardır:

“-Ölüm döşeginde bile olsa ilim isteyen, kendisi ile peygamberler arasında ancak peygamberlik derecesi kalarak Allah’a kavuşur.”²

Yine buyurur:

“-Alimler, peygamberlerin mirasçısıdır.”³

Çağlara damgalarını vuran ve insanlık tarihinde unutulmayanların başında, iki günü eşit olmayan, ölüncüye kadar ilimden ve kitaptan ayrılmayanların olduğunu tarih bize bildiriyor.

Evet, ölürlen bile ellerinde kitap, öğrenme ve öğretmenin sancısını çekenlere selam olsun. Rabbimizden bunu dilenir, böyle güzel ölümler ihsan etmesine dua ederiz. Sizlerden ricamız ise, ne zaman ve nerede olursanız olunuz, elinizde muhakkak bir kitap bulunsun.

“Hiç tatil yok mu?” dediğinizi duyar gibiyim. Evet, tatilde de okumalıyız... İsterseniz açalım biraz konuyu.

Okumak Okumak Okumak

Şu günlerde gençlerimizin çoğu sanırım tatillerini tatil gibi yaşayabilmektedirler. Yazın sıcaklarında serinleyecek yer arayanlar umarım çoğunluktadır. Bizim gençlik yıllarımızda tatil demek genellikle bir çeşit çalışma demektir.

Belki de ben bu konuda daha şanslı olanlardandım. Çünkü tatilde olabilecek en büyük işim, baba mesleğinden ötürü ya orman işinde çalışmak, ya da inek gütmek olurdu. Ama bir çok arkadaşım ya babasının tarlasında çalışır, ya pamuk toplamaya gider, ya binalarda yapı işinde çalışır, piriket, çimento, harç taşır, veya fabrikalara giderdi. Memleketin ekonomik şartları bunu gerektiriyordu.

Eline kitabını alıp bir selvi gölgesi bulan, bir ırmak kenarını boylayan ve akşama kadar kitap okuyan ve gezen arkadaşlarımızın sayısı çok azdı.

Ama bu gün tatil, biraz daha tatile benziyor ve öğrenciler bir iş kaygısı çekmeden rahatlıkla gezme, tozma, oynama ve okuma fırsatı bulabiliyorlar.

Tatili hak ettiğinizi umarım. Ama tatil demek, bilgiye veda demek de olmamalı. İnsan, hayatının hiçbir döneminde “Allah’a ısmarladık kitap” dememeli. Hiçbir şey ara vermeyi sevmez.. Ben hatırlıyorum, tatilden dönüşümde masa tenisinde daha önce defalarca yendiğim arkadaşlara yenilirdim elim rakete alışana kadar. Voleybolda da öyleydi. Kitap okuma da aynen öyle, ara vermeyi sevmez. Yazın da bir şeyler, hatta çok şeyler okumalıyız.

Yaz tatilinde okunacak kitaplar daha farklı olabilir. Doğrudur, daha hafif, daha rahat okunacak kitaplar mesela. Hikaye, roman, şiir, biyografi, tarih, anı türü kitaplar gibi mesela. Ama okumaya devam etmeliyiz.

Okumadan adam olmak bu zamanda çok zor. Belki bir sanat dalında, bir zenaatta okumadan bir derece bir şeyler öğrenebilir insan yıllar içinde. Ama “büyük olmak” için, yine de o sanat veya zenaatta kimler neleri nasıl yapmış, biz nasıl yapabilir, yaptıklarımızı nasıl geliştirebiliriz? Bunun için de okumak, araştırmak gerekir. Çünkü ustalara ulaşmak, çıraklık yapmak çok zorlaştı.

İlim alanında ise ustalar da okuma ile yetiştirirler insanı. Okumak, baklava börek yemek gibi zevke dönüşmeli. Olur mu? Elbette. Zaten öyle olmazsa kim okur?

Bunu anlamayanlar okuyanlara önce çok acırlar. “Zavallının bir tatili vardır. Onda da elinden kitap

düşmemektedir. Hayat mı bu? Çekilir mi yahu?” dediklerini duyar gibiyim.

Ama hayatlarını kolaylaştıran makinalar nasıl yapılır, hasta olunca ameliyatı hangi doktor yapar, onu hesap etmezler tabi. Sanki bütün bunlar mektebe gidince otomatikman halledilen şeylerdir.

Bu gün başarılı olmak için çok çalışmak da yetmiyor. Çalışmanın konusunu, metodunu, materyallerini de iyi seçmek gerekiyor. Bu her zaman bir bilene danışarak işi götürmek demektir. Danışanlar dağ aşmış, danışmayanlar düz yolda şaşmış, yani ömürlerini ve enerjilerini israf ederek boşa harcamışlardır.

Okurken de karar vermek lazım; neyi niçin okuyacağız? Başarılı olmak için neleri nasıl yapmak gerektiğini bildiğimiz kadar, niçin yapmamız gerektiğini de bilmek gerekir. Amaç ne? Hedef ne? Nereye, hangi zamanda?

Bütün bunların cevabı insana bir disiplin kazandırır. Disiplin, zamanı güzel kullanma demektir. Başarılı olanlar, düzenli ve disiplinli olanlardır.

“Düzen ve disiplin.” Bu kelimeler, biraz soğukmuş gibi algılanırlar genellikle. En büyük yanılğı burada zaten. Başarıya adanmış insanlarda tertip ve düzen, yani disiplin kelimesi çok sıcak, çok içten, çok sevimli bir kelimedir. Çünkü çok yararlı bir kelimedir.

Başarılı olmak için çok zeki, çok akıllı olmak belki de gerekmez. Ama düzen ve disiplini başaracak bir irade mutlaka gerekir.

Bu irade eğitiminin başarılı olmasında hiç şüphesiz kazanacaklarımızın hülyası çok önemli bir etkidir. Evet, bu çalışmalar bize ne sağlayacak? Ne kazanacağız bu çabalarla?

Bütün bunlara değer mi amacımız? Kaybedersek, önemli bir şeyi kaybetmiş olacak mıyız?

“Büyük Düşünün”

İnsan hedefi kadar çabalar. Onun için eskiler “himmeti âli tutun” derlerdi. Şimdi ona “büyük düşünün” diyorlar.

Evet, büyük düşünelim ve çıtayı yükseltelim. Başarıyı tetikleyen ilgi, motivasyon, arzu ve bunların toplamından oluşacak olan güçlü irade ve enerji o oranda artacak ve bizi hedefimize kilitleyecektir.

Geriye sabırla çalışarak merdivenlerin basamaklarını tırmanmak kalıyor. Sabır, yani disiplinli bir hayata, nefsimizden kaynaklanan tembelliğe aldırmandan, dışardan gelen çok çeşitli engel ve alıkoyuculara dayanarak ve direnerek yolumuza devam etmek.

Bu gün sıradan insanların durumu meydanda. Hayat onlar için gittikçe daha da acımasızlaşıyor.

Milletler için de geçerli bir durumdur bu. Sıradan milletler, yani eğitimsiz, başarmanın gereğini zamanında yapamamış amaçsız milletler, başkalarının saadetini gerçekleştirmek için asgari ücretle zillet içinde yaşamaya mahkumdurlar. Ama bunun için başkalarını suçlamak, onlara bir fayda da vermeyecektir, teselli de.

Sıcak yaz günlerinde elinde kitap bir gölge arayan gençlerden daha istikbali parlak insan düşünemiyorum. Ne okuyacaklarını kendileri bilir. Bilmeliler daha doğrusu. Çünkü yazın ne okuyacağım diye çoktan düşünmüş taşınmış ve danışmış olmalılar.

Ama benim yine de bir teklifim var: Bütün bir insanlığa örnek olarak gönderilmiş sevgili peygamberimizin hayatının değişik boyutlarda okunmasına ne dersiniz?

İslam, herkesin ilgi alanında olmalı değil mi? Doktorunu da, hukukçusunu da, eğitimcisini de, mühendisini de ilgilendiren İslam Peygamberinin hayatı veya getirdiği dini, dininin özellikleri ve insanlara sundukları mesela? Bunlar herkesi ilgilendiren okumalardır.

Başarı potansiyel olarak işte önünüzde. Peki, sizi tutan ne? Adam soru sormasını biliyor ve güzel soruyor: “Başarılı olmak için neler yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Bunları niçin yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. İsterseniz nasıl yapabileceğinizi biliyorsunuz. Yapmamakla neler kaybettiğinizi biliyorsunuz. Yaparsanız neler kazanacağınızı biliyorsunuz. Ama yine de yapmıyorsunuz. Sizi durduran ne?”¹

Bu sorulara vereceğimiz cevap, geleceğimizin ta kendisidir.

Bir Kıyaslama

Kitabımızın başında nasıl bir yokluk döneminden geldiğimiz anlatılmıştı. Biz bu konuda üçüncü nesil sayılırız. Şimdiki gençler güvenmezse eğer, bir şey söyleyeceğim.

Bizim zamanımız bugüne göre yokluk zamanı sayılırdı ama, eğitim şimdikinden daha kaliteliydi desem alınmayınız. Bizim zamanımızda dışarıda okuyacağımız pek hoca yoktu. Daha doğrusu vardı da biz bilmiyorduk. Ne okursak öğretmenlerimizdendi. Onlar da dışarıda İslam'ı öğretmeye çalışan hocalardan haberdar etmemişlerdi bizi. Keşke yaşadığımız şehrin ülemasını tanısaydık. Bu büyük bir zenginlik olurdu bizim için.

İmam Hatip Liseleri ilk açıldığı zaman bina yokmuş. Hoca yokmuş. Kitap yokmuş. Eski medrese hocaları, kendini yetiştirmiş ilkokul hocaları, şehrin müftüsü, vaizi derslere girmiş. Bizim hocalarımızın anlattığına göre çok fakir ama bir o kadar da renkli bir okul hayatları olmuş. İslam'ı, ilmi, okutmayı seven ama eğitim bilimlerinden biraz yoksun, öğretmenlik formasyonu olmayan, fakat çok sevimli, çok değerli, çok kıymetli öğretmenleri olmuş.

Mesela bir hocalarından bahsederlerdi. Yazılı sorularını sormuş, dışarı çıkmış merdivenlerde oturuyor. Okul müdürü öyle görünce şaşırılmış ve sormuş:

- Hayırdır hocam, burda niye oturuyorsunuz?

Bu gün hangi öğretmen şu cevabı verir?:

- Yazılı yaptım da çocukları. Benim yanımda utanıyor, kopya çekemiyorlar. Onun için buraya geldim.

Okul müdürü deyince onlar da bir alem o zaman. Yani Milli Eğitimin tayin ettiği devlet kafalı adamlar. Ama meslek sevgileri takdire değer. İşte onlardan biri tatbikata gidecek öğrenciyle beraber öğle namazında Kahramanmaraş, Acmeli Camiine gider. Hatta yanında sınıfı da götürür. Biri ezan okur öğrencilerin, biri de imam olup namazı kıldırır.

Müdürün kendisi beş vakit namazı kılmayan biridir ama öğrencinin başında görev icabı gelmiştir. Fakat namaz boyunca kıvranır durur. Namaz bitince heyecanla:

- Oğlum ne var bu kadar heyecanlanacak? Heyecandan sesin çıkmadı. Neden sesli okuyamadın namazda?

- Hocam öğle namazı sessiz kılınır ya!

- Haa oğlum, ben de ikinci namazı sanmıştım... der.

Bilmez ki ikinci de öyle içten okunarak kılınır...

Hocalarımıza göre bizim zamanımızda binalarımız ve öğretmenlerimiz vardı ve iyiydi nisbeten. Ama doğru dürüst ders

kitaplarımız yoktu. Ders kitaplarımız, bu gün baktığımızda, öğrenciye çok ağır gelen kitaplardı. Hatta klasik kitaplardan sayılırdı.

Akaid ve fıkhıtan Ahmet Hamdi Akseki'nin "İslam Dini" okutulurdu. Şimdiki gençler anlamazlar bile onu. Fıkıh ve hadis usulünü, Arapça metinler ve dilbilgisini, Hayrettin Karaman yazmıştı. Bu gün İlahiyat Fakültelerinde okutulan kitaplar seviyesinde, belki de daha üstünde eserlerdi. Arapça sözlüğü de bizler için Hayrettin Karaman ve Bekir Topaloğlu yazmışlardı. Tefsiri Mehmet Sofuoğlu yazmıştı. Çok ciddi eserlerdi onlar. Onlar bir devrin hocalarıydılar. İmam Hatip Liselerinin hocalarıdır, üstadlarıdır onlar. Allah (azze ve celle) razı olsun onlardan ve bütün hocalarımızdan.

Genel kültür kitaplarına gelince onlar da sayılı idi. Başucu kitabımız "Safahat"tı, "Çile"ydi. İçerde Said Nursi'yi pek anlamazdık. Okuduğumuz birkaç yazar vardı. Necip Fazıl, Osman Yüksel, Cevat Rifat, Şule Yüksel... Dışardan tercüme eserlerin yazarları ise Seyyid Kutup, Muhammed Kutup, Hasan el-Benna, Mevdudi, Ali en-Nedvî gibi birkaç isimdi. Muhammed Hamidullah'ı da geç tanıdık.

Hatta öğretmen olduk, okuyacak kitap yoktu. Tefsirden o zaman Elmalılı Hamdi Yazır'ın "Hak Dini Kur'an Dili"ni, Konyalı Mehmet Vehbi'nin "Hulasatu'l Beyan"ını, Ömer Nasuhî Bilmen'in "Kur'an Tefsiri"ni okuduk mu artık okuyacak kitap bulamazdık. Dışardan da sadece Seyyid Kutup'un "Fî Zilal"ı yeni tercüme ediliyordu.

Hadisten de öyle; Nevevi'nin "Riyazu's Salihin"i, Diyanetin "Tecrid-i Sarih"ini okudun mu başka kitap yok sanki. Sanki diyorum, o zaman Konyalı M. Vehbi Efendinin "Tecrid Tercüme Ve Şerhi" piyasada bulunmazdı. Sonra Ahmet Davudoğlu iki kitap çıkardı o zaman: "Müslüm Şerhi" ile "Selamet Yolları".

Fıkıhta ise Ö. N. Bilmen'in "Büyük İslam İlmihali" ve "Hukuk-u İslamiyye ve Istılahat'ı Fıkhiyye"sini, siyerden Numan Şıblı'nın "Asr-ı Saadet"ini, Zuhuri Danışman'ın "İslam Tarihi" ve "Osmanlı Tarihi"ni, İsmail Hami Danışman'ın "Kronolojik Osmanlı Tarihi"ni bitirdin mi başka kitap yok. Evet, bütün bunları üç beş yılda bitirdin diyelim, sonra ne okuyacaksın?

Bir de benim bir genç gözüyle çarşı pazarda gördüklerimdi bunlar. Kütüphaneler ve içindeki binlerce eserler değil. Onlar bizim ilgi ve bilgi alanımızın dışındaydı malesef.

Sırf bunu düşünerek Kahramanmaraş'a tayinimi istedim. Orada özel Arapça ders verenlerden ders alacak ve önüme açılan okyanusa dalacaktım.

Branşımızın dışındaki dünyayı saymıyorum tabi. Gerçi ben şiir ve roman okurdum ama konumuz bu değil.

Artan Kitaplar

Bu gün ise her konuda telif yada tercüme yığın yığın eserler var. Üniversiteler, hatta Milli Eğitim ve Kültür Bakanlıkları başta olmak üzere devlet bile güzel eserler çıkarıyor. Arapçadan ve batı dillerinden yapılan tercümelemler de sayılırsa gerçekten iyi bir yerdeyiz elhamdülillah. Dergiler ve gazeteler de buna eklenirse, bu gün olay bambaşka olmuştur.

Şimdi işler daha da başka bir hal aldı. Nasıl mı? Yıllarca yemeyip içmeyerek borç harç biriktirdiğimiz kitapların hepsi ve daha fazlası sadece internette ya sitelerde hazır, ya da e-kitap olarak bulunuyor. Arkadaşlarımız bazen bir cd. getiriyor. "Nedir bu?" diyorum. "İçinde bin tane hadis kitabı var" diyorlar. Açıyoruz, aklımız duruyor... Neredeeen Nereye?

Şimdi bilgisayarımınla binlerce cilt kitabı, bir büyük kitap boyutundaki çantamda taşıyorum. Aklım almıyor ama gerçek olduğunu da biliyorum...

Ama geçmiş bilinmezse şimdiki hal tam olarak değerlendirilemiyor ve istikbal güzel anlaşılamiyor. Bu kadar imkan içindeyiz fakat ne acıdır ki oyuna geldiğimizden yararlanamıyoruz. Evet, oyuna geliyoruz. Bu kadar imkanın içinde yüzüyoruz, ama sistemin bizi cahil bırakma, dini, eğitimi, kültürü kontrol altında tutarak gerçekleri öğretmeme, taliplerine ulaştırmama çalışmalarına da takılıp kalıyoruz.

Lütfen sevgili gençler, size kurulan tuzakları görün ve boşa çıkarın. Kazdıkları kör kuyulara kendileri mahkum olsunlar. Biz yine de onları şefkat ve merhametle kucaklamak için iman ve bilgiden yapılmış merdivenler uzatırız. Kurtulmak istemeyenlere elden ne gelir?

İmam Hatiplerin Amacı

Türkiye şartlarında İmam Hatip Liselerinin özel bir güzelliği var. Orası, hem imam ve hatiplik için din görevlisi yetiştirmek, hem de her üniversiteye adam göndermek için açılmıştır. Onun için hem İslamî ilimler, hem de sosyal ve fen bilimleri okutulur. İslamî ilimler ise, başta Arapça ve Kur'an olmak üzere akaid, kelim, dinler tarihi, fıkıh, tefsir, hadis, siyer, ahlak, hitabet gibi bir sürü muhteşem derslerdir. Ama bunlar lise seviyesinde bir müfredatla işlenen derslerdir. Daha güzele sınır yok ama bunların programı da fena değildir. Hatta güzeldir. Yazarları da hem alanlarında uzman, hem de iyi niyetli kişilerdir.

Buna rağmen içimizden bazı guruplar imam hatiplere karşı çıkmışlardı. Bir gurup medrese çevrelerindendi. Orada okutulan

derslere ve kitaplara “yetersizdir” diye karşı çıkmış ve tenkit etmişlerdi. Bunlar iyi niyetli ama biraz da mağrurlardı.

İyi niyetli olduklarını bildiğimiz için incitmeden sormak istiyoruz; neresini beğenmiyorsunuz bu derslerin ve kitapların? Denilebilir ki daha güzeli olmaz mı?

Olmaz olur mu?

Dedik ya güzele kim sınır çekebilir? Kim kendi yaptığını mükemmel görebilir?

Ama imkan ve şartlar bu. Akıl ve marifet, mevcut şartlar ve imkanlardan en iyisini çıkarma hikmetini kavramak ve başarmaktır.

Zamanla zarureti görmüş ve karşı çıkmayı bitirerek işbirliğine girmişlerdir hamdolsun.

Bir de İmam Hatipleri yeterince tanımayan ve “İslam’a savaş açmış bir sistemin okullarıdır” diyerek onlardan “dini bozacaklar” diye korkan, endişelenenler vardı. Daha çok Süleyman Hilmi Tunahan Hocaefendinin yetiştirdiği çevreden olan bu insanlar, kendileri de Kur’an Kursu adı altında yapılanarak dinî hizmetler veriyorlardı. Çok anlamsız bir karşı çıkış ve karalayışı uzun bir zaman sürdürmüşlerse de hamdolsun o endişelerinin yersizliğini ve rekabetin de gereksizliğini anlamışlardı. Özellikle de 12 Eylül darbesinden sonra devletin kendileri için yasakladığı Kur’an Kursu hizmeti yerine mecburen öğrenci yurtlarına yönelince, ülke şartlarını ve bu sistem içinde İmam Hatiplerin kıymetini takdir etmişlerdi. Şimdi hamdolsun onlarla da bir sorun kalmamıştır.

İmam Hatip Liseleri için devlet zamanında şu teklifi de getirmişti ama, camia kabul etmemişti: “Gelin sizi Kur’an kursu gibi sadece dini ilimlerin okunduğu bir okul yapalım. Buradan çıkan da sadece din görevlisi olsun.”

Yani üniversiteye gitmesinler. İşte bu İmam Hatip camiası tarafından kabul görmedi. Çünkü onlar bütün alanlara dağılmak ve

ülkenin çehresini değiştirmek istiyordu. Tabii yıllar içinde sistem bunu kendince tehlike gördü ve 28 Şubatla bu okulları budadı. Bu günkü korkunç zulüm devlet eliyle reva görüldü maalesef.

Ama bir şey vardı. Darılmasınlar ama medrese çıkışlı bir çok alim, şeyh, hatta Suriye’de, Suud’da, Mısır’da okuyan bir çok hoca, ülkeyi, ülkenin şartlarını, geçirdiği devrimleri, dönemleri, inanç ve kültür yapısını, verilen mücadeleleri maalesef tanıyamadı. Dünyayı da, dünyada dönen dolapları, düzenleri, sistemleri, ilke ve ideolojileri, İslam’a kurulan tuzakları tanıyamadılar.

Ülkeyi tanımadıkları için bir çok batıl kişi, zümre, dernek, vakıf, parti ve siyasi kişileri, hatta hayatlarını dini yok etmeye adanmış kurum ve insanları desteklediler. Farkında olmadan zalimlerle işbirliğine girdiler.

Ama beğenmedikleri imam hatipliler aldıkları çok yönlü eğitim vesilesi ile Allah’ın verdiği ferasetle onlara doğruyu gösterirler. Hatta yıllarca halkı irşat ettiğini sanan nice alim ve şeyhlerden inanç ve ilke bazında daha doğru bir istikamet çizgisindeydi onlar. Acı ama gerçek bu... Bunları yaşayarak gördük.

Hatta yabancı ülkelerde yaşanan arap kavmiyetçiliği ve daha başka olumsuzlukları görüp de yurda Türkcü veya Kürtçü, yani ırkçı olarak dönenleri de az değildir.

Dışarıda Arapça tahsil görmüş hocaları halk çok beğenir. Özellikle Ezher dersen akan sular durur. Tamam, onlara hak veririz. Fakat çevrenize şöyle bir bakınız; İslâmî hizmetlerin içinde veya başında kimleri görürsünüz?

İmam Hatip Liselerini beğenmeyen Suriye İlahiyât mezunu bir hocaya bir gün dedim ki:

- Hocam, kusura bakmazsanız size bir şey soracağım.
- Buyurun sorun hocam.

- Siz Suriye’de okudunuz. Bizim Seyyid Kutup, Muhammed Kutup, Said Havva, Cevdet Said, Fethi Yeken, Mustafa Sibaî, Said Bûtî, Zuhaylî gibi tercümesini okuyarak çoştüğümüz bir çok yazarı belki gördünüz. Eserlerini doğrudan okudunuz. Mısır’dan sonra İhvan-ı Müslimîn’in en güçlü yapılanması da ordaydı. Muhakkak aralarına girip çıkmışsınızdır.

Ama ben bakıyorum, sizde o konular hiç yok. Talebeleri de konuşturuyorum; onlara da bunlardan hiç bahsetmiyorsunuz. Halk içinde va’z ve seminer gibi dersler de yok. Ben bunu izah edemiyorum. Allah (azze ve celle) aşkına siz izah eder misiniz?

- Hocam haklısınız. Bizden hayır gelmez. Biz orada okurken yabancıydık. Bir çoklarımızın pasaportu bile yoktu. Her an tutulup kovulabilirdik. Bu endişeyle devletten hep korktuk. Buraya geldik. Bu sefer de bu devlet bizi gerici yobaz diye töhmet ve takip altına aldı. Burada da bu devletten korktuk. Biz hep korktuk. Onun için bizden ne köy olur, ne de kasaba...

Haşa amacım zaten yok denecek kadar az olan İslamî tahsil yapanlar arasında sen ben kavgası yapmak değil, bilakis buna meydan vermemek için çabalamaktır.

Maksadımız, kimse kimseyi küçük görmesin, gözden düşürmesin, harcamasın, yok saymasın. Alan geniş, hizmet ortada. Herkese başından aşkın iş düşüyor zaten çalışan varsa...

İmam Hatipler Devrini Tamamladı mı?

Bu gün bir gurup da yıllardır “İmam Hatipler devrini tamamladı” diyorlar.

Ne diyorsunuz, öldürelim ve gömelim mi?

28 Şubatla ölüm derecesinde yara aldılar. Can çekişiyorlar. Bir darbe de siz vurun, ölsün bari? Bunu mu istiyorsunuz?!...

Biz o gurubu biliyor ve seviyoruz. İslam'a ve eğitime katkılarını minnet ve şükranla yadediyoruz. Zamanında ve kısmen hala şimdi de İmam Hatip Liselerine verdikleri önem ve desteği de unutmamak. Hatta önderleri Hocaefendi bir va'zında "Amerika'nın attığı bomba İmam Hatip Lisesi üstüne düşüyorsa, siz oraya özellikle dikkat ve itina edeceksiniz" demişti. Bunları unutmamak.

Ama "İmam Hatipler devrini tamamladı" sözleri hatadır, yanlışdır. Eğer bunda olumsuz rekabetin payı varsa, cemaat kibir ve ucbu, meşrep taassubu varsa çok da tehlikelidir.

İmam Hatipten başka hizmet yolları varsa, ki vardır, hiç durmasın, kim nasıl hizmet etmek istiyorsa etsin. Hatta katkımız olursa seviniriz. İmam Hatip Lisesi mani midir buna? Hayır. Öyleyse dert ne? Bu sözlere ne gerek var? kardeşleri üzmemek, incitmek niye? Yaralamanın yararı nedir? Müsbet hareket etmek bu mudur?

Bu gün bir özel okula bin kişiyi alabiliyorsunuz. Orada da İslamî eğitimi açıktan ne kadar verebiliyorsak... Ama olsun, biz bundan da hoşnutuz ve duacıyız. Fakat bu lafları duyduğumuzda Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinin öğrenci sayısı dışardan bitirmelerle beraber onbini aşıyordu. Bu rakam, bu şehirdeki orta öğretimin yarısını geçiyordu o zaman. Ne muazzam olaydı değil mi?

Bu orduyu üzmemek niye?

Ama bu gün bu sayı yok. Neden yok? Yukarıda anlattık bunları... Bu halimiz bizi yakarken, taş yerine gül atanlar bile üzer, incitir bizi Şiblî'nin Hallac'a yaptığı gibi...

Şer güçler hala İmam Hatiplerle uğraştığına göre, orada hala iş var demektir. Kaldı ki bu kadar iş yapan bir kurumun ölse bile cesedine dahi saygı gerekir.

Bizi üzen bu tür sözlerini, zamanında ettikleri güzel sözler hatırına bağışlıyor, bundan sonra daha dikkatli konuşmaya davet ediyoruz kardeşlerimizi.

Birlik ve beraberlik ihtiyacının ayyuka çıktığı bu zamanda, geçmişte Süleyman Efendinin talebeleriyle düşülen karşılıklı hataların tekrarını yaşamak istemiyoruz.

Bir zamanlar muhterem Mahmut Ustaosmanoğulları hocamız şehrimizi ziyaret etmişti. Lütfedip meclise fakiri de davet etmişler, kendilerine yakın bir yeri göstermişlerdi. Sohbet esnasında İmam Hatip Liselerinin eksikliğinden dem vurarak çocukları oraya değil de kendi kurslarına göndermelerini söylemişti. Yavaş bir sesle kendilerine: “Aman hocam, bu nazik bir konudur. Cemaat belki yanlış anlar, vur deyince öldürürerir. Mesele yanlış anlaşılırsa bir zamanlar “Sülaymancı – İmam Hatip kavgası gibi bir de İmam Hatip – Mahmut Efendicilik” kavgası başlatabilir. Bunu ne siz istersiniz ne de biz” deyiverdim.

Herkesin sorunu var bu ülkede. Kim dört başı mamur ki? Bırakır mı sistem denen canavar ülke insanı mutlu olsun? Millete dayanmayanlar, milletten korkanlar, millet bir şeyler yapmasa bile hayallerindeki gerçeklerden korkarak sürekli düşman üretiyor ve savaş pozisyonu alıyorlar.

Böyle bir ortamda çalışıyorsunuz. Elbette her istediğinizi istediğiniz şekilde yapamıyorsunuz. İmam Hatip Liseleri de öyle. Sorun yumağı bir bakanlığın, hatta devletin üvey evladı. Ondan da öte düşman evladı. Katlanmak zorunda kaldığı, elden günden utandığı özürlü ve engelli evladı. “Takiyye” zorunluluğu hissetmese neler yapmak istediğini görüyorsunuz işte.

Böyle bir ortamda yaşayan bu okulların muhakkak derin sorunları olacaktır. Yıllar önce Altınoluk Dergisi İmam Hatip Liselerinin sorunları için bir sayı hazırlamıştı. O sayı için benden de

bir yazı istemişti. İki üç sayfaya sığdırılacak dertleri nasıl özetleyecektik?

Bu bölümün sonuna koyacağımız bir yazıyı onlara “işte bazı sorunlarımız” diye göndermiştim. Aradan geçen yıllar neler getirdi, neler götürdü, bir muhasebeye de imkan verecek o ibretli yazıyı dediğim gibi bu bölümün sonunda “İmam Hatip Liselerinin Bazı Sorunları” başlığı ile okuyacaksınız inşallah.

Dersler ve Kitaplar

Yukarda işaret edilen bir yanlış burada biraz daha açmak isterim. Bu yanlış anlayış maalesef bizim içimize de bir şekilde sinmiş ve öğrencilerimize zarar vermiştir.

Bu yanlış anlayış, okullarda okutulan ilimlere veya ders kitaplarına soğuk bakış ve gereken değeri vermeyiştir. Özellikle de bizim alanımızda sivil medreselerde okuyanlar gibi dışardan okullara bakanlar, İmam Hatip Liselerini ve okul kitaplarını hor görürler. Çok yanlış bir tutumdur bu maalesef. Onlarla karşılaşan ve konumları ilk bakışta kendilerine cazip gelen öğrencilerimiz de bu yanlış kanaata hemen teslim olurlar.

Her ne kadar kabahat müslümanlara özgürce din eğitimi imkanı vermeyen sistemde ve bu şartlarda sistem içinde en iyi din eğitimi veren okulların tembel talebelerinde ise de, maalesef o çevreler iyi eğitim alamamanın suçunu okullara ve ders kitaplarına yüklerler. Bu, Müslümanların din ve vicdan özgürlüğü içinde eğitim haklarını alamamaya tepki ise aferin der, destek veririz. Ama bu kadar olumsuz şartlarda görevini yapmaya çalışan bir kurumu tenkitse, bindiği dalı kesmek gibi görür, yanlışlık var der, itiraz eder, insafa davet ederiz.

Bu başkalarının cazip gelmesi ve kendi kıymetinin bilinmeyişi her zaman ve zeminde var olan, geçerli olan bir

yanlış durumdur, tutum ve davranıştır maalesef. Ataların dediği gibi “komşunun tavuğu komşuya kaz görünürmüş.”

Yıllar önce yaşadığım acı bir hatıramı anlatayım. Kayseri Yüksek İslam Enstitüsü'nde öğrenciyiz. Bu okulların akademi olmasını istiyoruz. Öğretim üyeleri ve öğrenci dernekleri yoğun bir şekilde bu iş için uğraşıyorlar. Siyasi ortamlarda bu isteğin haklılığını dillendirenler de var.

Bu arada okul öğrenci dernekleri bu amaçla boykot kararı almışlar. Hocalarımız, bu boykotun gereksizliğinden, anlamsızlığından bahsettiler. Ama boykot başladı. Bu arada meclis de tatile girdi. Hocalarımız bu sefer istenilen işi yapacak olan Meclis tatile girdiği için, boykotu devam ettirmenin saçmalığından bahsettiler. “ ‘Meclis açıldığı gün kaldığımız yerden devam ederiz’ deyin ve geçici de olsa bu faydasız boykotu bitirin” dediler ama bu çok da makul sözleri dinleyen kim?

Bu arada benim bir hutbe okumam yüzünden onbeş günlük bir cezam vardı. İki hafta iki muhteşem hutbe okumuştum. Bu hutbeler bazı öğretmen ve öğrencileri coştururken, orada niçin var oldukları hep merak konusu olan bazı hocaları da kızdırmıştı.

Üçüncü bir hutbe de bomba etkisi yaptı. Kendinden korkan idare, kızgın hocaların şikayetiyle okunan hutbeyi mevzuata göre suç saymış ama, beni de düşündüklerinden bir başka suçlama ile, yani izinsiz hutbe okuma suçu ile onbeş gün okuldan uzaklaştırma cezası vermişlerdi.

Ağlayan Hocam

Ben boykotla ilgilenen arkadaşlara durumu anlattım. Eğer boykottan sonra bir de cezadan dolayı okuldan uzaklaştırılırsam, senemi kaybederim diye izin alarak Siirt’li bir arkadaşım olan

Abdurrahman Özlük ile beraber içeri girdik. Kapıda Arapça Hocamız Hulusi Kılıç bey karşıladı bizi. Gözleri yaşlıydı. Çok sevdiğim, yönlendirmesiyle bazı kitapları sırayla okuduğum bir hocamızdı. Yaman ve espirili bir hocamızdı doğrusu. Anlatacaklarını hep fıkralarla anlatan, güldü mü tam gülen, neşeli, canlı, örnek bir hoca... Ama bu sefer yüzü gülmüyor, hatta ağlıyordu.

-Odama gelin, dedi bize.

Seve seve girdik odasına. Bize yaşlı gözlerle acı acı baktı ve:

-Hepiniz eşşoğlu eşşeksiniz, dedi.

Biz içimizden “haşa babamızdan” diyerek gülmek istiyoruz ama, ortam gereği bunu açıktan yapamıyoruz.

-Ulan bu okullar Akademi olursa, önce bize fayda sağlar. Bizim ünvanımız artar, maaşımız artar, saygınlığımız artar. Size ne olur? Biz burada bu okullar için gece gündüz çalışıyoruz, didiniyoruz. Bir ayağımız Ankara'dan beri gelmiyor. Siz bizi dinlemiyor da, sokakta bir sakallı, sarıklı, cübbeli imamı dinliyorsunuz... Kim lan o imamlar? Sizden üç beş yıl önce mezun olmuş, sizin gibi öğrencilerimiz, sizin gibi insanlar değil mi?

Bu sözleri hiç unutmam. Maalesef ben de yıllarca acısını yaşadım. Biz çok istememize rağmen okulda sakal bırakamaz, sarık saramayız. Ama bunlar insana bir heybet verir, bunu da inkar edemeyiz. Yasaklayanlar boşa yasaklamadı bunları. Fakat bizler bundan mahrum kalırız. Zavallı öğrencimiz, dışarıda sarık saran bir hacı emmiyi, bir gariban dervişi ilimde irfanda ve olayları yorumlamada hocalarından üstün bilir, kim olduğunu bile doğru dürüst bilmediği onu dinler de, bütün ruhumuzu bildiği biz hocalarını dinlemez. Nice öğrencimiz aşırı uçlara

böyle kaymış ve hayatını kaydırmıştır. Nasihat ederiz ama kar etmez. “Sakalımız olmadığından sözümüz dinlenmez” malesef.

Yukarda azıcık değindiğimiz gibi dışardan okula bakan bazı hocalar İmam Hatip Lisesini beğenmezler. Olsun. Varsın beğenmesinler. “Beğenmemek” nasıl bir duygudur, nerden kaynaklanır, başkalarını hakir görmekten sayılır mı, kibir, ucub barındırır mı ayrıca araştırılabilir ama, hadi diyelim haklı da sayılabilirler. Yani kendileri başka yerlerde daha güzel eğitim de alabilirler. Mesela yurt içinde medreselerde, yurt dışında başka okullarda daha güzel okuyarak Allah (azze ve celle)’ın fazlına lütfuna mazhar olabilirler. Bunu ifade etmek için ille de başkalarını aşağılamak mı lazım?... Karınca kaderince kendileri gibi din tahsili yapan kardeşlerini horlamak mı lazım?..

Ya da bir derviş yaşını başını almış, işini aşını bulmuş, bu arada gerek zikir, fikir, tilavet, teheccüd ve sohbetle, gerekse aldığı irfan eğitimiyle manen biraz ilerlemiş ise, daha tahsil çağında dersleriyle meşgul olan talebeden bunu beklememelidir. Öğrenci için en önemli olan şey, derslerine zamanında çalışmak ve ilim elde etmektir. Onun nafil ibadeti şimdilik iyi niyetle edineceği ilimdir. Ondan derviş hayatı beklemek, neyi nerede ne zaman nasıl niçin kullanacağı hikmetini bilmemek demektir. Bu hikmetten uzak olanlar zaman zaman kendilerine yakışmayan söz ve davranışlara düşerler ama cehaletlerinden bunu da bir marifet sanırlar.

Onların ya da bunların sorumsuzca yaptığı konuşmalar, önünü sonunu düşünmeden sunduğu düşünceler malesef muhakemeleri yeterince gelişmeyen öğrencilere olumsuz yansır. İşte bu çok kötü. Yani ne dışarıda beğendiği yere gidebiliyor, ne de okulundan istifade edebiliyorlar. İki arada bir derede kala kalıyorlar. İkiisi arasında kararsız kazım oluyorlar.

Ne olacak şimdi?

İmam Hatiplere Darbe

Biz kendi içimizde sorunlarla uğraşırken, nasıl olur da daha güzel bir eğitim öğretim verebiliriz derken, bizi beğenmeyen kardeşlerimizi iknaya çalışırken, bizi zaten istemeyen sistemin getirdiği zorlukları aşmaya uğraşıp didinirken, bütün bunlara rahmet okutacak bir bela ve musibetle karşılaştık. 28 Şubat darbesi.

Sistem 28 Şubat darbesiyle birinci tehdit olarak savaş açtığı irticanın merkezine din eğitimini, onun da içinde özel olarak İmam Hatip Liselerini koyarak kökünü kazımak istedi. İlk hamlede başaramadı. Dindar insanlar, “inadına” der gibi çocuklarının dinlerini öğrenmelerini istediler.

Sistem baktı ki bu şekilde tamamen bitirmek mümkün değil, o zaman yeni bir oyuna girişti. Üniversite sınavlarında farklı puanlarla önlere duvar çektiler, üniversite yollarını tıkadılar. Yani bacaklarını kesme yetmedi, şimdi boynunu vurmaya çalışıyor.

Güya imam Hatip Liseleri sadece ilahiyat fakültelerine gitsinler istedi. Ama o da bir oyundu. Çünkü gidecekleri İlahiyat fakültelerinin bir kısmını kapattı. “Tamamen kapattılar” dedirtmemek için kalanların da kontenjanını düşürdüler iyice. Tamamını toplasan İstanbul’daki İlahiyatın bina ve hocaları yeter halbuki... Kafalarını kuma gömmekle görülmediklerini sanan deve kuşları gibiler.

Sonra ne güzel din dersi öğretmeni oluyorlardı İlahiyat okuyanlar. O bölümü de aldılar ellerinden, eğitim fakültelerine kaydirdılar. Hadi bakalım nefes alın da yaşamın diyorlar sanki.

Bu bir hakaret aslında, bu bir küfür kadar ağır hakaret. Bu bir savaştır hatta. Bu ne kin dine karşı aman Allah’ım, bu ne nefret dindarlara karşı böyle?...

Size haberi aktarıyorum:

“Bilimsel Yobazlık”

“Din öğretmenliğini eğitim fakültelerine bağlayan YÖK, ‘hadis’, ‘kelam’ ve ‘tefsir’ derslerinin isimlerini değiştirdi. Matematik, fizik, kimya gibi terminolojiye yerleşmiş ders isimlerinin değiştirilmesine neden ihtiyaç duyulduğu merak konusu.

İslam’ı Az Bilecekler

Yeni programa göre, ilköğretim din öğretmenleri, din olgusunu, “bilim, akıl, felsefe ve sanat ışığında betimleyebilecek” biçimde yetiştirilecek. İslam dininin esasları ile Arapça ders saatleri azaltılırken, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretmenleri için Atatürkçülük, Yabancı Dil, Bilgisayar, Felsefe, Sosyoloji, Antropoloji, Müzik ve Psikoloji zorunlu ders yapıldı. Arapça pratik uygulamasının tümüyle kaldırıldığı programa zorunlu olarak Türkçe Sözlü ve Yazılı Anlatım dersi konuldu.

İlk kez bu yıl, bu bölümlere yeni yerleştirilen öğrencilere uygulanacak programın esaslarına göre; Arapça dersi, artık sadece birinci sınıfta okutulacak. Arapça halen birinci ve ikinci sınıflarda haftada 4’er, ikinci sınıfın ikinci yarısından itibaren ise haftada 6 saat teorik, 2’şer saat pratik uygulamayla öğretiliyor. Sadece alan bilgisi dersleri için İlahiyat fakültesi hocalarından yararlanılmasını öngören YÖK, Kur’an dersiyle ilgili ilginç bir karara da imza attı. Tavsiye niteliğindeki karar uyarınca, öğrenciler, başın kapatılması, ‘İslami inanç gereği’ zorunlu olan Kur’an dersi pratik uygulamaları için İlahiyat fakültelerine gidecek. Böylece yönetmelik düzenlemesi ile başın örtülebildiği Kur’an dersleri eğitim fakültesinde dolaylı olarak yasaklanarak, öğrenciler İlahiyat fakültelerine gönderilecek.

Amaç şu cümle ile özetlenmiş: “Genel Kurul toplantısında alınan kararlar doğrultusunda artık Din Öğretmenliği okuyan öğrenciler daha az İslam bilgisi alacak.”¹

Yök bu kararı neye dayanarak aldı? İslamın daha az öğretilmesini kim istedi kendilerinden? Bu dersler İlahiyat fakültelerinde okunurken kim zarar gördü de eğitim fakültelerine alınıyor bu dersler? İlahiyat fakülteleri başarısız mı olmuştu da elinden alıp başka fakültelere veriliyor bunlar? Bunca kadro orda hazırken bu öğrencilere orda kimler verecek bu dersleri?

Esas soruyu soralım: İlahiyatlar ne zaman kapatılacak kökten?

Evet, Yök bu kararı neye dayanarak aldı? Halka mı sordu? Öğrencilere mi danıştı? Cumhurbaşkanı, Genel Kurmay mı istedi? Hükümet mi, Milli Eğitim mi istedi? Bilimsel çalışmalar, kamuoyu araştırmaları, istatistiklerin ortaya koyduğu ihtiyaçlar mı var?

Hayır! Hiçbiri değil...

Peki amaç ne? Öğrencilerin İslam’ı daha az bilmelerindeki amaç ne? “Yarım hoca dinden, yarım doktor candan edermiş”. Sormak lazım: “YÖK daha az İslam diyerek neden dinden etmek istiyor?”

Halkın, eğitim camiasının ve öğrencilerin nazarında sıfırı tüketen YÖK, kanaatimce itibarını paspas yapan böyle kararlarla aslında “eceli gelen it cami avlusuna işer” darbı meseline ifadesini bulduğu gibi kendi sonunu hazırlıyor. Yarın bir yiğit iktidar çıkar da bu kamburu sırtından kaldırırsa, bu millet ömür boyu alkışlayacaktır O’nu. YÖK’ün aklı varsa akıllı davranmalı ve eceli gelen, yani kendi sonunu hazırlayan durumuna düşmeye devam etmemeli.

Arzuları ne? Orada okuyan gençler “istikbalimizi öldürdüler” deyip boş verecek, çalışıp öğrenmeyi bırakacaklar. Serseri olacak ve

koca bir tahsil hayatını heder edecekler. Sistem bunu istiyor. Kısmen başardı da.

Daha sonra da şeytanların bile aklına gelmeyen tuzaklar denediler darbeci yönetimler.

Neydi o?

Öğrencilerin hiç bir şey öğrenmeden okullarından mezun olmalarını sağlamak.

Nasıl yaptılar bunu?

Okullarda sınıfta kalmayı kaldırdılar.

Aklımız aynı vatani, aynı havayı paylaştığımız insanlardan bu kadar düşmanlığı almıyor değil mi?

Aklımızı sevelim, Kur'an'dan beslenmiyor ki anlayışlı, kavrayışlı olsun... Oysa Kur'an onların ruh halini çok güzel aydınlatır.

Buna Rağmen Başarı

Tabi İmam Hatip Liselerinde okuyan öğrencilerimizin üniversiteyi bu kadar dert edinmeleri ayrıca sevindiricidir. Çünkü bizim bir amacımız mesleğe adam yetiştirmek ise, bir amacımız da yüksek öğrenime öğrenci kazandırmaktır.

Bizim için ayrıca bir mutluluk oluşunun nedenlerini bilmem ki tekrar etmeye gerek var mı? İmam Hatip Lisesi üniversiteye kazandırma açısından her zaman başarılı olmuştur. Hatta bu konuda şu anda bile bu kadar olumsuzlukları aşarak Anadolu ve Fen liselerinden sonra bütün liselerden ileridedir İmam Hatip Liseleri üniversiteye girme hususunda.

Onların kökünü kazımak isteyenleri kahrından öldürecek çalışmalardır bunlar. Aferin çocuklarımıza...

Bu konuya biraz daha yakından bakalım ama önce Şu mısraları yazalım:

Bir kapı bend eder ise bin kapı küşad eyler
Hazret-i Allah'dır a efendi Fâtihu'l-ebvâb

Muhasebe

Cumhuriyet kurulduktan sonra ve özellikle tek parti döneminde din eğitiminin ve dînî yaşantının, din ve vicdan özgürlüğünün ne durumda olduğunu kitabımızın başında az çok yazmıştık.

Arada bir demokratlar dönemi var. Halka kısmen söz hakkı veren bir dönem. Bu alanda eskiye nazaran bazı iyileştirmeler yaşandı. Halk kendi çabalarıyla İmam Hatip Lisesi ve Kur'an Kursu yaptırmada eskiye nazaran biraz mesafe aldı.

Ama bu kadarcık iyileştirmeleri dahi hazmedemeyen ve yapılan küçük küçük işleri "karşı devrim" gibi gösteren bir jakoben gurup, milletin kendilerine emanet ettiği gücü istismar ederek millete çullandı. Bütün bir milletin gözbebeği olan okulların ve insanların üstüne, sözde millet adına, sanki halk kendilerinden istiyormuşçasına saçma bir savla "savaş naraları" atarak yürüdü.

Olay belkide bambaşka boyutlarda verilen bir savaşı ama, darbe her zaman dindar ama dinini yeterince bilemeyen halka indiriliyordu.

Kara ve soğuk bir 28 Şubat gününde bir kere daha "İrticai faaliyet" diye eğitim öğretim başta olmak üzere din ve dindarlar ile ilgili her iş, her alan yoğun bir takip altına alındı. Maddi manevi eziyet ve işkence altına, sindirme, hatta yok etme ve bitirme altına alındı. Açıkça savaş ilan edilmişti halkın bir kesimine.

Başka ülkelerde hep halkın yanında özgürlükler için savaşıyan aydınlar ve medya, ne acıdır ki bizim ülkemizde hep statükonun yanında yer alarak halka karşı savaşmaktadır. Demokrasi ve insan hakları bayraklarının dalgalandığı dünyamızda maalesef bizim büyük gazetelerimiz militarizmi desteklemektedir. “Halka rağmen halk için” savaşıyanlar, maalesef gazete manşetlerinde “topyekun savaş” diye, “büyük taarruz” diye naralar atıyorlardır.

Oysa, “irtica” diye bir suç yok ceza yasalarında.

Peki ama, kanunsuz suç olur mu?

Asla!...

Ama milleti bölmek ve birbirine düşürmek suç. Bölücülük, fitne, kargaşa, anarşi çıkarmak suç.

Ne oluyor?

Yavuz hırsız suçunu mu bastırıyor?..

Bu suçu işleyenler, bu suçun işlenmesinin tahribini önlemek isteyen kahramanları cezalandırıyorlardı...

“Hımbıl suçunu bilse” de sonuç değişmiyor, “hak zıdırın” sözü bir kere daha gerçekleşiyordu. Bu arada yargı, kendi bindiği dalı kesiyor ve bir ülkede olmazsa olmaz olan hukuka güveni kökünden sarsıyordu.

“Benim yanımda haklısınız, zayıf olsa da en güçlüyüzdür. Benim yanımda güçlüyüz, haksız olduğça en zayıfınızdır” ilkesi İslam’da idi ve o da çoktandır ortalıkta görünmüyordu maalesef.

Yola Devam

Bu büyük millet, millet olmanın bilinci içinde, ağır başlı ve sakindir... Olayları ibretle seyrediyor. Bir akli başında müdahale bekliyor sancıyı dindirecek. Eli böğründe sancılı ama, belki

nefretli ama, henüz düşmanlık yok içinde. Yapılanları, “bir densizlikti, geçti” diyerek affedebilir.

Daha doğrusu böyle olsun istiyor... Kavga istemediği için, hesap sorması da olmayacak, intikam da olmayacak belli. Zira, işin ucunda devlet var, hükümet var.

Bu millet, devleti ile kavgayı asla hoş görmez ve istemez. Tarih boyunca, Allah (azze ve celle) ve Resulünden (sav) sonra, “ulu’l emr” demiş ve devletini sevmiş, saymış. Şimdi, Allah’ın kitabında övülen ve itaatı istenilen ulu’l emr, Allah’ın kitabına savaş mı açıyor? İslam’a savaş mı açıyor? Ulu’l emr, ulu’l emr olmaktan vaz mı geçmiş?

Bunu akli almıyor bu milletin. Ama İmam Hatiplerin kapanmasını, on beş yaşından önce çocuklarına Kur’an Kursunda Kur’an öğretilmesinin, camilerde, evlerde Kur’an öğretilmesinin yasaklanmasını, dine hizmet etmek isteyen vakıfların, derneklerin, medyanın kapatılmasını da anlamıyor... Başörtüsü, sakal ve sarığın suç sayılmasını anlamıyor...

Buna ne demeli? Onlar gazete manşetlerinde “topyekun savaş” diye, “büyük taarruz” diye adını koyuyorlar.

Peki biz de savaş diyelim mi? İyi olur mu bu? Kim kiminle savaşıyor? Hayır!.. Biz savaş demiyoruz buna ve karşı savaş başlatmıyoruz. Biz dahilde savaş istemiyoruz.

İyi ama, savaş değilse nedir bunlar? Bunun adını nasıl koyalım? Barış değil, sevgi gösterisi değil bunlar...

Peki ne demeli buna? Sağlı sollu alınan yumruklara nasıl karşı konulmalı?..

Bütün bu yapılanlar yanlış ise, çirkin ise, nasıl “dur” demeli, nasıl nehyetmeli, nasıl engellemeli?..

Bu milletin büyüklüğü burada işte!.. Millet olma bilinci, tarih bilinci burada. O biliyor ki, bunlar aşılır. Bunlar “elnina”

gibi gelip geçici fırtınalar, tayfunlar, boralardır. Yakacak, yıkacak, silecek, süpürecek, tusinomiler oluşturarak sel olup götürecektir, ama bir gün bitecek.

O zaman, yeni bir seferberlik başlatılır ve iyi bir temizlik yapılır, tamirat yapılır. Hayata, kaldığı yerden devam edilir. Fırtına ile savaşmanın anlamı olmadığı gibi, devletle, devletin kurumları ile savaşmanın da anlamı yoktur. Devlet, kendi içinde kendini tamir eder. Devlet, er yada geç millet için var olduğunu anlar ve millete hizmete döner.

Millet, din eğitimini ve öğretimini istiyorsa, ki istiyor, devlet er yada geç bu milletin isteğine uyar ve din hizmetini verir. Bir gün gelir devlet, tıpış tıpış dine ve dindar vatandaşına hizmet eder... Yeter ki millet var olsun ve istesin... Asıl olan millettir çünkü.

Bu günlerde ne yapmak gerekir? Önce haklılıktan kaynaklanan bu serin kanlılığı sürdürmeli, ağır başlılığa devam edilmeli. Bilinmeli ki, bindiğimiz aynı gemidir.

Yanışa "yanlış" diyeceğiz elbet. Kaş çatacak, surat asacağız, belki buğz edeceğiz. Ama kavga yok. Kargaşa, anarşi yok... Savaş yok yani... taarruz maarruz yok. Çünkü, maksat gemiyi batırmamak değil mi? Delenler ne kadar gemiyi batırmış olurlarsa, ona dur derken kavga çıkarıp geminin dengesini bozarak alabora olmasına sebep olanlar da gemiyi batırmış olurlar. Gemi battıktan sonra suçlu aramak ne fayda sağlar. Akıllı olan, geminin batmaması için sabrederek tahammül edecek, fedakarlık gösterecek, direnecek ve badireyi en az zararla atlatacaktır.

Sonra ne yapmalı?

Oturup düşünelim. Hani "biz bu filmi görmüştük" derler ya, bırakın filmi, biz bu senaryoyu yaşadık. Biraz gerilere gidin

lütfen; Said Nursi'yi, Mahmud Sami'yi, Süleyman Hilmi'yi, Hacı Veyiszade'yi, Ali Haydar'ı, Celal hoca'yı, Mehmed Zahid'i, Osman Hulusi'yi, Gönenli Mehmed'i, Muhammed Raşid'i, Abdülhakim Arvasi'yi, Mehmet Akif'i, Necib Fazıl'ı, Osman Yüksel'i, Ali Fuat'ı, Nurettin Topçu'yu ve daha binlerce isimli isimsiz kahramanı hatırlayın... Daha zor günlerde neler yaptılar... Nasıl yaptılar... Nelere katlandılar... Ve bugüne nasıl geldik...

Bunları bir kez daha düşünelim. Çekilen acıları, ızdırapları, işkenceleri, verilen emekleri, ömürleri düşünelim... Aşkımızı, imanımızı, tazeleyelim... Ve, evet, kaldığımız yerden yürümeye devam edelim. Sakin sakin hizmete devam edelim.

Adını andıklarımızdan daha çoğuz, daha rahatız, daha güçlüyüz, daha imkanlıyız. Kara, fırtınaya, kasırgaya rağmen, elninoya ve tusunomilere inat, Allah için hizmete aksatmadan devam edelim.

Bu bir psikolojik savaştır; irade bombardımanı altındayız, çözülmeyelim, dağılmayalım, daha çok sarılalım birbirimize, işbirliğini artıralım; ama yola devam edelim. Yerinde sığınağa girerek, yerinde yere yatarak, taşı siper alarak, yerinde yaralanarak... Ama asla vazgeçmeyerek devam edelim.

Demek, yaptıklarımız doğruymuş, yolumuz başarıya doğruymuş; öyleyse, yol almaya devam edelim. Kervan yürüsün yani... Her sese aldirmayalım.

“Sen de insan evladısın!”

Biraz gerilerden bir sahne size: “Konyalı Hacı Veyis efendi karakola götürülüyor. Suçu insan olmak, Müslüman olmak, insanları iki cihanın azizliğine çağırmak, çocuk okutmak!

Sorgu, sual, karanlık aydınlık altında gül yüzüne bir şaplak iniyor. Talihsiz bir tokat. Görevlinin eli havada donup kalıyor. Hacı Veyis efendinin kendisini tokatlıyan görevliye söylediği bir tek cümle var:

-Hakkını helal et evladım, elin acımış olabilir...

Hacı Veyis efendinin bu bilgeliği karşısında, aniden şiddetli güneş ışığı altında kalmış bir kardan adam gibi, yere yığılıveriyor eli havada donup kalan görevli ve:

-Ben ettim sen etme hocam! diyerek eline ayağına sarılıyor. Hacı Veyis efendi görevliyi kollarından tutup ayağa kaldırdıktan sonra:

-Zalim olma oğul! Sen de insan evladısın! Bu memleket Müslümanların memleketidir! diyerek karakoldan çıkıp gidiyor.1

Evet, bu memleket, Müslümanların memleketidir. Kimileri “İrana gitsinler” derken kimileri de “Suudî Arabistana gitsinler” diyor.

Seyahat iyidir. Turizmi dinimiz de teşvik etmiştir. Geçici gidişler gelişler olacak ama temelli yaşayacak değiller ki oralarda. Başka bir memlekette yaşayacak değiller. Burada kalacak ve burada yaşayacaklar.

Ama ne olursa olsun, İslam dininden vazgeçmeyecekler. Allah’tan kopmayacaklar. O’nun rızasını kazanmak için çaba ve gayret göstereceklerdir. Burada ve müslümanca...

Var oluşları bunun içindir zaten. Hayat, bu sınav içindir ve başarmaktan başka yolları da yoktur. Çünkü onlar da, onların düşmanları da ölecek ve Allah’ın huzurunda hesap vereceklerdir.

Pişman Olacaklar

Evet, 28 Şubatla İmam-Hatip Liselerini kapatmak istediler.. Öyle bir darbe vurdular ki, bir zamanlar on bin öğrencisi olan bir okulda şimdi bin kişi kalmış gözüküyor.

Arkadan YÖK darbesi geldi. Yukarıda anlatmıştık bu darbeyi de. Onların hesabına göre böyle giderse, mevcutlar bir iki sene sonra mezun olacak ve bu iş bitecek.

Bitmedi ama, kör topal gidiyor. Yani büyük ölçüde şimdilik başardılar İmam Hatibi devre dışı bırakmakta.

Başardılar, çünkü sekiz yıllık kesintisiz eğitimle orta kısmı kapandı. Bu bir şekilde telafi edilebilirdi. Ama ikinci ve esas darbe, yukarıda anlatıldığı gibi YÖK darbesiydi. İmam hatipler İlahiyata yönlendiriliyor, başka okulları tercih edenlerin puanları aşağı çekiliyordu.

Hadi öyle olsun demek çok zor, ama hadi diyelim. Darbe bununla da kalmıyor; Mevcut on bir İlahiyat Yüksek Okulu bir çırpıda kapatılıyor. İlahiyat Fakültelerinin kontenjanları iyice azaltılıyor, bin kişi okuyacak okula yüz ikiyüz öğrenci alınmıyor. Bu örtülü bir kapatma demektir. Giderek kapatılacağı fısıldanıyor.

Zaten bunun bir göstergesi olarak mezunlarına da, çok ihtiyaç olduğu halde görev verilmiyor. Fiili bir kapatma yani...

En son darbe, “Din Kültürü Öğretmeni“ olacaklar İlahiyatlardan alınarak Eğitim fakültelerine veriliyor. İnadına ve söver gibi. Bir meydan okuma, bir bilek bükme havasında. Hiç kimse eğitimi düşünmüyor. Allahım, bu çılgınlık niye?...

Düşünün, birisi Ziraat Fakültesinden mezun olmuş. Öğretmenlikle ilgili hiç bir ders görmemiş, ihtisas bilgisi edinmemiş... onu sınıf öğretmenliğine alıp atıyorlar ama, öğretmen olarak yetiştirilmiş İlahiyat mezununu almıyorlar... Akılla, mantıkla, ilimle, yöntemle hiç bir izahı yok... Bunun tek bir izahı var; İlahiyatı

sevmeme, İlahiyat fikrini yok etme... İlahiyata savaş açma yani... Daha da açıkçası dinle, İslam'la savaş...

Ama “dinle, imanla, İslam'la savaşıyoruz” demiyorlar. Halkı kandırmak ve kendilerine düşman kazanmamak için “irtica ile savaşıyoruz” diyorlar.

Sevsinler sizi, “irtica” nedir? Var mı ceza hukukunda böyle bir suç? Yoksa niye savaşıyorsunuz? Kanunsuz suç olur mu?

Hem bu olmayan suç niye pavyonda, kumarhanede, kulüplerde değil de İmam Hatip Liselerinde, Kur'an Kurslarında, dînî vakıf ve derneklerde arıyorsunuz?..

Her gün İmam Hatip Liselerinin işini bitirecek yeni bir haber bekliyoruz. Halkın parasıyla, fakir fukaranın yardımıyla yaptıkları, sadakalarla, kurban derileriyle, hatta milletin ineğini, kavağını satarak yaptırdığı bu okullar, içinde Kur'an okunsun, hadis okunsun, fıkıh, akâid okunsun diye yapılan bu okullar kapanacak ve bu dersleri çağdışı gören zihniyete teslim edilecek....

Aman Allahım!.. Elli yıllık macera, acı, hatta kahredici, yakıcı, yırtıcı bir şekilde bitirilecek...

Buna sebep olanlar, bu milletin bedduasından, lanet okumasından kurtulamıyacak, evet asla kurtulamıyacaklardır. Ahiretteki azaplarının ise buradakilere benzer olmayacağını, yasakladıkları Kur'an-ı Kerim çok açık ifade etmektedir.

Peki ama, İmam Hatip Liselerinin bitmesi, İslam davasının bitmesi mi demektir?

Asla... Kim böyle bir anlam çıkarıyor ve seviniyorsa, bilsin ki o sevinçleri çok geçmeden kursaklarında kalacak ve hüsrana dönüşecektir.

Hatta çok pişman olacaklar, “Keşke orada kalsalardı, ilişmesek ve orada halletseydik” diyecekler..

Üzülenler de ölçülü üzülünler, ama ye'se düşmesinler. Çünkü, İslâm davası, İmam Hatip Lisesi gibi yerel, lokal bir alandan, genel bir alana taşınmış bulunmaktadır. Açıkça söyleyelim; Artık her okul bir İmam Hatip Lisesi olmaya namzettir ve olacaktır. Uyuyan devî uyandıranlar. İleride “ellerimiz kırılıyordu da...” temennisinde bulunacaklar. Bunda hiç kimsenin kuşkusu olmasın.

Allah'a Giden Yollar

İmam-Hatip Liseleri'nin temsil ettikleri Allah dostları şöyle söylerler: “Allah'a giden yollar, mahlukatın nefesleri sayısındadır.”

Yani, sen bir yolu kapatsan ne yazar ki, geride sayısız yollar var Allah'a giden... Allah'a giden her yolu tıkamaya ne aklınız, ne de gücünüz yeter. En azından ömrünüz yetmez...

Nitekim, bu gün İmam Hatip Lisesi ile uğraşanların çok yakından tanıdığı bir ismi hatırlatarak davamızı ispat edelim. Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri, O'nu onlar kadar biz de tanıyoruz.

Kim mi Said Nursi? Onlara göre hem kürtcü, hem mürteci bir yobaz. Devlet ve millet düşmanı. Bölücü ve yıkıcı bir kişi. Kanunlara baş kaldıran bir âsi, öyle dediler ve ölene kadar O'na zulmettiler. Hapisler, sürgünler, işkenceler, zehirlemeler, tehditler, hakaretler... Bize göre ise O, asr-ı saadeti hatırlatan mazlum bir iman kahramanı... Bir hakiki İslâm alimi. Mücahid bir imam... Fedakâr bir müşid. İhlâslı bir Allah eri.

Evet, son nefesine kadar O'na kahrettiler ve tarihte görülmemiş bir cinayetle hatta mezarına kasdettiler...Yattığı yerden bir gün cesedini çıkarıp, rivayetler muhtelif; ya denize attılar, yada kimsenin bilmediği bir yerlere gömdüler.

Peki sonra ne oldu?

Unutturabildiler mi O'nu?

Eserlerini yok edebildiler mi? Nurculuk bitti mi?..

Ne oldu peki?

Sadece Türkiye'ye değil, dünyaya yayıldılar. İnternete girin bir bakın; bütün dünya dillerinde harıl harıl "Risale-i Nur"lar okunuyor ve ülkesine hayranlıkla bakılmasına sebep oluyor.

Bütün bu O'ndan bahsetmemin sebebi yazımızın ana fikrini destekleyen şu sözlerini iktibas içindi aslında. Onunla uğraşan ve İmam Hatip Liselerini kapatmak için çırpınanlara da, O'nu seven ve İmam Hatip Liselerinin içinde bulunduğu duruma üzülen, kahrolanlara da iyi okumalarını tavsiye edeceğimiz su sözlerini alıntılarla içindi.

"Cenab-ı Hakk'a bakan ve O'na ulaşan yollar, kapılar, âlemin tabakaları, sahifeleri, mürekkepleri nisbetinde bir yekun teşkil etmektedir. Adi bir yol kapandığı zaman, bütün yolların kapandığını tevehhüm etmek, cehaletin en büyük bir şahididir. Bu adamın meseli, gayet büyük askeri bir karargahı barındıran büyük bir şehirde, karargahın bayrağını görmediğinden, sultanın veya askeriyeye ait bütün şeylerin inkarına veya te'viline başlayan adamın meseli gibidir."1

Evet, bir yol kapanırsa, daha binlerce yollar vardır Allah'a giden, Allah'a ulaşan. Dost ve düşman ona göre sevin sin ve üzülünler.

Daha binlerce yol ve yollarda ihlasla yol alan Allah erleri vardır. Tıpkı ashab-ı kiramın hicrete çıkışı gibi, yerine göre sessiz ve derinden, ihlas, tevazu ve mahviyetle yol alan sıddikler vardır. Yerine göre de Ömercesine gürleyerek, haykırarak, aslanlar gibi kükreyip naralar atarak yol alanlar vardır. İhlasla alınan yollar, razı olunan menzillere ulaştıracaktır yolcularını... Zafere ulaştıracaktır Allah, yolcularını...

Kimse yolcularını küçümsemesin. Yapılanları küçümsemesin. İhlasa baksın, samimiyeti görsün, tarihi doğru yorumlasınlar. Evet İmam Hatip Liselerini kapatanlar, bir gün yaptıklarına çok pişman olacaklardır.

İmam Hatiplerin Bereketi

Bu pişmanlığın başka bir boyutu daha var. İmam Hatip Liseleri sadece kendi öğrencileriyle kalmıyor, mahalledeki akraba ve arkadaşlarından tutun da, diğer lise ve yüksek okul öğrencilerini de müsbet manada etkiliyordu.

Nasıl mı?

İçinde İmam Hatipli barındıran evler değişiyordu. Çocuk namaz kıldıkça, ana baba da mecbur kalıyorlardı. Kardeşler aileden etkileniyor, dini öğreniyor ve yaşıyorlardı.

Bu yaşayışlar akrabalarda konuşuluyor, akraba çocuklarını da etkiliyordu. Onların inanç ve düşüncelerinde de derin izler bırakıyordu.

Aynı izler mahalle arkadaşlarına da sırıyordu gezerken, oynarken. Gidilen yerler seçiliyor, oynanan oyunlar sorgulanıyordu.

Onlarla beraber evlerde veya yurtlarda yatıp kalkan binlerce üniversite öğrencisi dinini diyanetini öğreniyordu onlardan. Hatta fakültelerdeki hocalar bile dini yönden sorularını onlara sorarak bir şeyler öğreniyordu.

İşte şimdi İmam Hatip Lisesini kapatanlar ülkenin bütün çocuklarına kötülük yapmış oldular onları İmam Hatip Lisesililerden mahrum ederek.

“İyi ya, biz de böyle olmasını istiyorduk zaten” dediklerini duyar gibiyim.

Bekleyin siz. Okullarda dinden imandan uzak yetişen çocuklar toplum için nasıl birer suç makinesi olacak, huzuru katleden nasıl birer bomba olacak bekleyin siz. Bekleyin de görün.

Azıcık etkisini gösteren din ve yerli kültürü katledenler, toplumu nasıl bir girdaba attıklarını ilerde görecekler. Şu yaşanan alkol, uyuşturucu, fuhuş, hırsızlık, kapkaç, kavga ve anarşi alıp başını gidecek ve hayat bir cehenneme dönüşecektir. Canavarlaşan caniler, sokakları dolduracak, insanlar bırakın geceyi, gündüzleyin bile emniyeti kaybedeceklerdir. Evlerinde rahat yatamayacak, ailecek şöyle bir gezintiye hasret kalacaklardır. O zaman bu milletin dini imanı ile oynayanlar, başlarını nasıl taşlara vurduklarını anlayacak.

Şimdiden bir kısmı “din elden gidiyor” diye bağıyor. Siz o zaman göreceksiniz elden gitmenin ne olduğunu...

Yaşayanlar görecek ve İmam Hatip Liselerini çamla çarayla arayacaklar. Allah (azze ve celle) musibetlerini uzun etmesin, yanlıştan ders alarak dönme basireti versin diye dua etmekten başka elden ne gelir?!..

Görüyorsunuz, size bile beddua etmeye dilimiz varmıyor? Bizi nasıl ülke için birinci tehdit ilan edebilirsiniz?

Siz, ne İmam Hatip’i, ne de imam hatiplileri anlayamazsınız. Hele bizim gözümüzde imam hatip ne demektir nerden bileceksiniz.

İsterseniz size azıcık bir ipucu verelim:

İmam Hatiplerin Mücadelesi

İmam hatipler yıkılmadı, dimdik ayakta... Üzerinden tank geçti. Başkaları olsa pestilleri çıkardı. Ama İmam Hatipler mücadeleye dayanıklıdır. Yaman bir bağıklık sistemi vardır onların. Yaman bir dayanma, direnme ve devam etme güçleri vardır.

Onların hakkını yiyen zalimlere, haksızlığı seyreden vurdumduymazlara, yarar göremeyince terk eden vefasızlara inat imam hatipler dimdik ayakta... Kan kusuyorlar ama, düşmana şamata imkanı vermemek için “kızılıcak şerbeti içtik” diyorlar.

İmam hatipler uzun maratondaki yürüyüşlerini sürdürüyorlar Allah (azze ve celle)’ın izniyle. Allah (azze ve celle) şahit, nöbet yerini terk etmediler, saflarını bırakmadılar. Yaralarından kan damlasa da, açlıklarından nefesleri koksa da, hala sağdan soldan aparkut yeseler de, çelmelenseler de ayaklarından, ağızlarında şu kutlu beste, yürüyor hala imam hatipler:

Şarkımız

Kırılır da bir gün bütün dişliler,
Döner şanlı şanlı çarkımız bizim.
Gökten bir el yaşlı gözleri siler,
Şenlenir evimiz, barkımız bizim.

Yokuşlar kaybolur çıkarız düze,
Kavuşuruz sonu gelmez gündüze,
Sapan taşlarının yanında füze,
Başka alemlerle farkımız bizim.
Kurtulur dil, tarih, ahlak ve iman,
Görürler nasılmış, neymiş kahraman!
Yer ve gök su vermem dediği zaman,
Her tarlayı sular arkımız bizim.

Gideriz, nur yolu izde gideriz,
Taş bağırda sular dizde gideriz,
Bir gün akşam olur biz de gideriz,
Kalır dudaklarda şarkımız bizim...¹

Dünyanın zalimleri, zorbaları utansın.

İnsan hakları çılgınlıkları attıkları halde yanındaki kıyımları görmeyenler utansın.

Haksızlık karşısında susan dilsiz şeytanlar utansın.

İmam hatipler utanmaz, bilakis zor zamanlarda sınavda başarının daha değerli olduğunu bilirler. “el-Ğunmu bil ğurmu” olduğunu iyi bilirler. Yeryüzünde çalım satarak dolaşan haksızlık savaşılarının yakın zamanda yere serileceklerini, hatta yerle bir olacaklarını çok iyi bilirler. Hikmeti görür, ders ve ibreti alır, itiraz ve isyanı terkederler. Onlar O büyük veli gibi:

*Hak şerleri hayreyleyler
Zannetme ki gayreyleyler.
Arif anı seyreyleyler
Mevla görelim neyleyler,
Neyleyse güzel eyler.
derler.*

“Bir işi siz beğenmezsiniz, ama onda sizin için hayır olabilir” (Bakara, 216) fermanına “amenna” selamını çakarak dimdik durur,

*“Cehennem olsa gelen, göğsümüzde söndürürüz,
Bu yol ki hak yoludur, dönme bilmez, yürürüz.”¹*

Diyerek yola devam ederler.

Onlar da insan. Yorulanları, ayaklarının dermanı kesilenleri veya hastalananları olur.

Olur mu olur.

Şaşkınlık ve hayretler içinde kalarak sağa sola iltifat edenleri dahi olabilir.

Saf değıştirenleri olabilir mi?

Hadi diyelim, o da olabilir ama, bunlar tek tükdürler, döküntüdürler.

Asıl kafile ise aslanlar gibi yürüyorlar... Dökülenlerini de mümkün mertebe toplayarak, kurda kuşa yem etmeden yürüyorlar..

Gidiyor gidiyor nurdan heykeller,

Ufuk önlerinde bayrak kulesi.

Bu gidenler altın kol silsilesi.

Ufuktan ahenkten daha güzeller.

Gidiyor gidiyor nurdan heykeller...!

İmam Hatipler Allah (azze ve celle)'ın ordusudur. Allah (azze ve celle)'ı severler. İnyetlerinden belli ki Allah (azze ve celle) da onları sever. İmam Hatipler inananlara karşı alçak gönüllü, inkarcılara, zalimlere ve zorbalara karşı ise onurlu ve izzetlidirler. Allah (azze ve celle) yolunda çaba ve gayret sarfeder, kınayanların kınamasından asla korkmazlar. Allah (azze ve celle)'a dayanıp güvendikleri için de kimseden bir beklenti içinde olmazlar.

Çalışın İmam Hatipler, didinin. Bıkmayın, usanmayın. Bu tekerlek artık tümsek mümsek dinlemez. Surlarda gedik açılmıştır mukaddes mi mukaddes. Artık sadece kahbe rüzgarlar değil, ne fahişe fırtınalar, ne de mel'un kasırgalar engelleyebilir sizleri.

Başladığımız yere bakın; ne karanlık günlerdi değil mi?

Şimdi ise öyle mi?

Hadi sıkın dişinizi İmam hatipler. Sıkın, çoğu gitti azı kaldı...

Ben gökten uzanan eli görür gibiyim...

Evimizin barkımızın şenlenmesine şunun şurasında ne kaldı...

Unutmayın: "Men sabera, zafera." Sadaga Resulullah sallallahu aleyhi ve sem fi ma kale.

Onlarla yürüyen izzet kazanır.

Onlarla yürüyen cennet kazanır.

Onlarla yürüyen, her halükarda kazanır.

Başlarına mihnet de gelse, muhabbet de, onlar hep kazanır. Kayıp kelimesi yoktur onların lügatında. Çünkü kayıp diye onlar dalaleti bilir ve her an ondan Allah (azze ve celle)'a sığınır.

İmam hatipliler yalnız bırakılacak kimseler değildir. Onların yalnız bırakılmasına Allah (azze ve celle) da, Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) da, melekler de, sıddikler salihler ve şehitler de razı olmazlar...

Onlar bu çağda peygamber görevi üstlenmişlerdir. Onlarla beraber olanlar peygamberlerle, sıddiklerle, salihlerle, şehitlerle beraberdir demektir.

Onlar ne güzel arkadaşlırlar.

Allahım! Bu sırat-ı müstakîmden ayırma bizi. Kendilerine nimet verdiklerinin yolundan, dalalete düşmüş ve gazabına uğramışlarının yoluna çevirme bizi...

İmam Hatip Liseleri neden bu kadar kıymetli?

Bunu anlamak için biraz gerilere gitmek gerekir sanırım. Kısmen başlarda değinmiştik ama, isterseniz biraz gidelim gerilere doğru ve nedenini yakından görelim.

Üçüncü Bölüm

Eğitim Sancısı

Eğitimin İflası

İlköğretimden başlayarak Liselerde, üniversitelerde okuyan çocuklarımız da oyuna getiriliyor. İşe yarar bir şey öğrenemeyen yavrularımız okumaktan nefret ettiriliyor. “Diplomalı cahil” sözünü yabana atmayınız. Liselerde okumak ne kazandırıyor insana?

Bir sınav yapılıyor, doğru cevabı hiç olmayan cevap kağıtlarının sayısı yekun tutuyor. Nice lise birincileri üniversite sınavında başarısız oluyor. Bunlar üstelik ikinci bir paralı okul olan dersanelerden de geçenlerdir. Ya bir de dersane olmasaydı, sonuç ne kadar vahim olurdu? Dersaneler eğitimin ayıbını kapatıyor maalesef.

Ayrıca şu paralı dersanelerin adalet ve eşitlik ilkelerine vurduğu darbeye ne demeli? Tevhid-i tedrisat nereye gitti bu arada?

Keşke dersaneye verdiğimiz parayı üniversiteye versek de yavrularımız okusa. Biraz da devletin katkısı olursa, olmayacak iş değil. Bu gün dersanelere verilen paralar boşa gitmekte. Üniversite öğrenci almadıktan sonra, çok bilmişsin o da bir işe yaramıyor?

Ne ülke be!... Eğitemiyor, öğretmiyor öyle dert. Eğitse, öğretse öyle dert. Bu sistemde yaşamak başlı başına bir dert...

Yukarda sorulan aynı soru üniversiteler için de sorulacak. Çünkü profesörler yana yakıla dert yamıyor, feryat ediyorlar:

“Fakültelerin seviyesi lise seviyesine düştü. Kendimizi lise hocası sanıyoruz.”

Eee, okumasını bile bilmeyenleri liseden mezun edersek öyle olur tabii... Ciddi ciddi sormak lazım, “Bu günkü eğitim ne kazandırıyor insana?”

Bırakın ilk ve orta öğretimi, hatta fakültelerde ders veren hocaları bile sorgulamak lazım ne kadar bilgililer, isteseler bile ne kadar verebilirler diye.

Bazı şeyler sayılacak belki “şunlar öğretiliyor ya” diyerek. Onlar hayatın tabii seyri içinde zaten olağan şeyler. Asgarisi de diyebiliriz. Onun ötesinde alabildiğine çıplak bir gerçek var: Sistem çocuklarımızı ıskartaya çıkarıyor. Harcıyor yavrularımızı. Bu sistem hepimizi harcıyor aslında...

Bu gün okullar kocaman modern birer hapisane ve öğretmenler de gardiyan. Bunlar sokakta olsa nasıl kontrol edilecekler? İşte okullar sayesinde oyalıyorlar gençliği... Bir de sanırım göz boyayan istatistikler için gerekli. Yeri gelince “Efendim, nüfusun şu kadarı lise, bu kadarı fakülte mezunu” diye istatistiklere girecek... Öyle ya, AB’ye karşı ayıp olmasın, standardımız yüksek görülsün... Eğitimin geldiği nokta malesef bu.

Düşünebiliyor musunuz? 1 700 000 genç lise bitiriyor. Bunun sadece 300 000’ni üniversiteye gidiyor. Bunun yarısı zaten işe yaramaz fakülteler, ya da iki yıllıklar. Peki geriye kalan 1 400 000 genç nerede? Sokaklarda. Ne yapıyorlar? Hiç!.. Sanat yok, iş becerisi yok, kendine güven yok... Çaycı, çöpcü, asgari ücretli olarak vasıfsız işçi, mafya tuzaklarına hazır gençler... Kaldırım mühendisleri... Okullarda öğrendikleri hayatlarında bir işe yaramıyor ki? Yazık değil mi gençliğimize?

YÖK Kamburu

Batılı ülkelerde öğrencilerin üç aşağı beş yukarı yarısı isterse üniversiteye gidebiliyor. Oysa bizde bu işleri düzene koyacak YÖK fazla okul istemiyor. Neden? Hoca yokmuş. Yoksa yetiştir. Maksat o değil. Ya ne? Onların derdi eğitim değil, irtica ile savaşmak. “Az olsun, bizden olsun” mantığı.

Gazetelerde her gün bir skandal. Adam rektör olmuş. Ömründe yazdığı bir tek kitabı var. O da Amerika’dan aşırma çıkıyor. Yani başkalarının yazdığını şekillerine varıncaya kadar tercüme etmiş ve “benimdir” diye sahiplenmiş. Yani düpedüz hırsızlık.

Sadece kitap hırsızlığı mı?

Gırtlığına kadar yolsuzluk.

Üstüne gitseler “Ben cumhuriyetçiyim, laikim, Kemalistim diye böyle yapıyorlar” diyerek hedef şaşırtıyor.

Hatta koca (!) YÖK başkanı çıkıyor, çocukların bile söylemeyeceği şeyleri ciddi ciddi söylüyor.

Savunmalarda belge yerine geçen beylik sözler genellikle şunlardır. “Rektör suç işlemez. Yobazlar Cumhuriyet Üniversitelerini hedef alıyorlar. Maksatları Cumhuriyeti yıkmak, devleti ele geçirmektir.”

Ne savunma ama?

Peki ama mahkemelere düşmüş bu kadar dosya ve dava varken bu sözler ne mana ifade eder?

Rektör suç işlemezmiş.

Öyle mi?

Ya bu ne?

“YÖK’ün usulsüzlükleri sebebiyle daha fazla görevde tutamayıp 2004 yılında görevden almak zorunda kaldığı Niğde

Üniversitesi eski Rektörü Prof. Dr. Ferhat Ecer, zimmetine para geçirdiği gerekçesiyle Niğde Sulh Ceza Mahkemesi'nce tutuklandı.”

“Hakkında zimmetine para geçirmek suçlamasıyla soruşturma açılan Prof. Dr. Ecer, önceki gün Niğde Cumhuriyet Savcılığının tutuklama talebiyle Niğde Sulh Ceza Mahkemesine sevk edildi. Rektörlük görevini yürütürken bir banka ile personel maaş sözleşmesi imzaladığı ve bankadan aldığı 135 bin YTL'yi zimmetine geçirdiği iddiasıyla hakkında soruşturma açılan Ecer, Niğde Sulh Ceza Mahkemesinde verdiği ifadesinde, banka ile protokol imzaladığını, ancak 135 bin YTL'nin üniversite hesabına geçip geçmediğinin kendisi ile bir ilgisinin olmadığını söylediği öğrenildi.

Ecer, mahkemede tutuklandı. Yüksek Öğretim Kurumu Yüksek Disiplin Kurulu, geçen yıl Ecer'in rektörlük görevi sırasında zimmetine para geçirdiği iddiaları üzerine Ecer'i görevinden alarak kamu görevinden çıkarma cezası vermişti. Prof. Dr. Ecer, 2004 yılı Aralık ayında rektörlük görevinden istifa etmiş, YÖK Yüksek Disiplin Kurulunun 10 Mart 2006 tarihli toplantısında suçlamaları kabul etmediğini belirtmişti. Ecer, geçen yıl emekli olmuştu.”

Derin İlişkilerle Gündeme Gelmişti

Vakit, Ferhat Ecer'in görevde bulunduğu dönemde çeşitli usulsüzlüklerini gündeme getirmiş 25 Ekim 2004 günü “Derin Kokuşma” başlığı ile verdiği haberde Ferhat Ecer'in “Derin devlet seni Kahramanmaraş'a rektör olarak görmek istiyor” diyerek kandırdığı Prof. Dr. Nedim Çetin'den 25 bin dolar para aldığı iddiasıyla, Niğde Üniversitesi Rektörü Ferhat Ecer hakkında YÖK'e şikâyette bulunulduğunu yazmıştı. Dönemin Niğde Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksek Okulu

Müdürü Prof. Dr. Nedim Çetin, YÖK’e yazdığı dilekçede, Üniversite Rektörü Prof. Dr. Ferhat Ecer ile Özel Kalem Müdürü Cengiz Doğan’ın “Derin devlet seni Sütçü İmam Üniversitesi’ne rektör yapmak istiyor” vaadiyle parasını aldıklarını ihbar etmişti”¹

İşte bir başka haber:

“VAN Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Yücel Aşkın, Tıp Fakültesi Araştırma Hastanesi’ne tıbbi cihaz alımındaki ihalede usulsüzlük yaptığı iddiasıyla açılan soruşturma kapsamında 3 ay sonra tutuklandı.

Araştırma Hastanesi’ne İspanyol Expansion firmasından 25 milyon dolarlık tıbbi cihaz alımı ihalesinde usulsüzlük yaptığı gerekçesiyle Van Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından açılan soruşturma kapsamında Rektör Aşkın’ın lojmanına geçen 14 Temmuz’da baskın düzenlendi. Aşkın’ın Azerbaycan’da bulunduğu sırada polis 13 saat boyunca evde arama yaptı. Tarihi eser koleksiyoncusu olan Aşkın’ın evindeki tüm tarihi eserleri, diz üstü bilgisayarı ve bazı evraklara el konuldu.

4’üncü Ağır Ceza Mahkemesi Hakimi Sivri’nin Aşkın hakkında mahkemeye gönderdiği dosyayı incelemesi 7,5 saat sürdü. Avukatlar odasında üzgün ve endişeli bekleyen Rektör Aşkın, saat 20.30’da mahkeme salonuna alındı. 1 saat 15 dakika süren yargılama sonunda mahkeme Van YYÜ Rektörü Prof. Dr. Yücel Aşkın’ın tutuklanmasına karar verdi. Mahkemenin ‘delillerin yok edilmesi, gizlenmesi veya değiştirilmesine’ ilişkin 100. maddesi gereğince Aşkın hakkında tutuklama kararı verdiği belirtildi.”²

YÖK Başkanı Prof. Dr. Erdoğan Teziç, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Yücel Aşkın’ın çete suçlamasıyla tutuklanması hakkında yaptığı açıklamada “Rektör Yücel

Aşkın'a sahip çıkmakta kararlıyız. Aşkın'a sahip çıkmak, Cumhuriyete sahip çıkmakla eş anlamlıdır” dedi.¹

Bu tutuklama sebebiyle YÖK başkanının acaip garaib sözler sarfetmesine cevap Anayasa Mahkemesinden geldi. İşte o cevaptan bazı pasajlar:

“YÖK Başkanı Prof. Dr. Erdoğan Teziç ve üniversite rektörlerinin Van 100. Yıl Üniversitesi Rektörü Yücel Aşkın ile ilgili devam eden yargı sürecini etki altına almaya yönelik açıklamalarına yargının en tepesindeki isimden tepki geldi. Anayasa Mahkemesi Başkanvekili Haşim Kılıç “Yargıyı etkileme, yönlendirme ve baskı altına alma çabalarını kaygıyla izliyoruz” dedi.

Kılıç, Yeni Şafak'a yaptığı açıklamada; “Durum ne olursa olsun gerçekten normal sürecinde devam etmekte olan bir yargı süreci bulunmaktadır. Bir soruşturma kapsamında rektör tutuklanmıştır. O kişinin suçlu veya suçsuz olduğu konusunda kimsenin şu aşamada birşey söylemesi mümkün değildir. Ancak mahkeme kanunların verdiği yetkiye dayanarak tedbir olarak tutuklama kararı vermiştir. Bu tutuklama kararı o kişinin suçlu veya suçsuz olduğu konusunda kesin kanaat vermez” şeklinde konuştu.

YÖK'ü Kaygıyla İzliyoruz

Anayasa ve yasalar karşısında herkesin eşit durumda olduğunu ifade eden Kılıç, “Hukuk devleti olan Türkiye’de hiç kimsenin ve hiçbir kurumun ve kişinin Anayasa ve yasalar karşısında üstünlüğü ve ayrıcalığı olamaz. Yargıyı etkileme, yönlendirme ve baskı altına alma girişimlerini kaygı ile izliyoruz. Bu gelişmeleri yargı adına tehlikeli buluyorum” diye konuştu.

Teziç'in Anayasa Hukukçusu olduğunu hatırlatan Kılıç, “YÖK’ün başında hukukçu kimliği ile tanınan Teziç’in YÖK Başkanı olarak hukuk adına tavır alması gerekirdi. Yıllarca Anayasa Hukuku okutan Erdoğan Teziç’in okuttuğu insanlardır bu kararı veren hakim ve savcılar. Teziç’in anlattığı yargı bağımsızlığı ilkeleri doğrultusunda hakim ve savcı arkadaşlarımızın gerekli kararları verdiklerini unutmamalıyız. Bu rektör suçsuz da olabilir” dedi.

Bu arada rektörün, tutuklanması sırasındaki görüntülerin doğru olmadığını belirten Kılıç, “Rektörün götürülüş şeklini çirkin buluyorum. Düzeyli bir şekilde ve rektöre yakışır şekilde götürmek lazımdı” diye konuştu. Öte yandan YÖK Başkanı Prof. Dr. Erdoğan Teziç ile üniversite rektörlerinin yargıyı baskı altına almaya yönelik çabalarına Yargıtay’ın sessiz kalması ise dikkat çekici bulundu.

Herkes Yargıya Güvenmeli

Kılıç, YÖK’ün açıklamasında yer alan “Rektöre sahip çıkmak Cumhuriyet’e sahip çıkmaktır” sözlerini ima ederek, “çeşitli düşüncelerin ve mülhazaların arkasına gizlenerek yargıya taarruzda bulunmayı doğru bulmuyorum. Rektör hakkındaki yargılama süreci devam etmektedir. Yargı en doğru kararı verecektir. Yargıya herkesin güvenmesi lazım. Suçluysa rektör de olsa ceza alacaktır. Suçlu olduğu ispatlanırsa, rektör denilerek ceza verilmemesi düşünülemez” diye konuştu. (Bilal Çetin-Yeni Şafak)”¹

Cumhuriyet Üniversitesi ve rektörleri suç işlemez mantığının ne insan, ne de suç ve ceza mantığında yeri yoktur, olamaz da. Kaldı ki o kadar mahkemelere düşmüş bu kadar dosya ve dava varken bu sözler ne mana ifade eder?

Şimdi sıkı durun, peki bu ne? Bu ne Allah aşkına, bu ne? Bilim yuvaları mı, film yuvaları mı? Şu haberi okuyan o malum kişilerin yüzü kızarmayacak mı?

İşte manşetten verilen haber. Biz kısaltarak alalım. Tamamını isteyenler internetten bulabilirler:

“47 üniversite incelendi, tamamında yolsuzluk çıktı”

Kamu İhale Kurumu, şikâyet üzerine üniversite ihalelerini mercek altına aldı. 4 yılda 690 ihaleye bakıldı. Her üç ihaleden birinde yolsuzluk tespit edildi. İncelenenler arasında usulsüzlük görülmeyen üniversite yok. En çok tıbbi malzeme alımlarında sorun yaşanırken, soruşturma izinleri YÖK’e takıldı.

Uluslararası akademik başarı listelerinde ilk 500’e bile giremeyen Türk üniversitelerinin yolsuzluk sicili kabarık çıktı. 2003 yılında kurulan Kamu İhale Kurumu (KİK) mercek altına aldığı 47 üniversitede, çeşitli yolsuzluk ve usulsüzlüklerle karşılaştı. 4 yılda masaya yatırılan 690 ihalenin 240’ında şaibe görüldü. İncelenen ihaleler üniversitelerin yaptığı toplam ihalelerin sadece yüzde 5’ini kapsıyor. KİK’e yansıyan usulsüzlüklerin en yoğun olduğu yer İstanbul Üniversitesi.

Onu Gazi ve Ondokuz Mayıs üniversiteleri izliyor. Listede Boğaziçi, Galatasaray ve ODTÜ de var. Kurumun tespit ettiği belli başlı yolsuzluk yöntemleri ise şunlar: İhalenin belirli firmalara göre hazırlanması, sözleşmenin usulüne uygun imzalanmaması, düşük fiyat teklif eden firmaların hukuka aykırı olarak ihale dışı bırakılması, yeterliliği olmayan firmalara ihale verilmesi. Kamu İhale Kurumu’nun yaptığı incelemelerden çıkan sonuç, üniversitelerdeki sorunları gözler önüne seriyor. Ancak, herhangi bir üniversite yöneticisi hakkında soruşturma açılabilmesi için YÖK’ün izni gerekiyor.

Kamu İhale Kurumu, devlette konuyla ilgili sorunların karara bağlandığı en üst merci özelliğini taşıyor. Özerk bir yapıya sahip olan kurum, kendisine ulaşan şikâyet başvuruları üzerine inceleme yapıyor. Kurum, kurulduğu yıl 97, 2004'te 160, 2005'te 157 ve 2006'da da 277 üniversite ihalesini mercek altına aldı. İncelenen ihale konuları daha çok tıbbî malzeme, tıbbî teçhizat, hizmet alımı ve yapım işleri üzerinde yoğunlaştı. Elde edilen bulgulara göre her ihale hakkında farklı işlemler uygulandı. Bazıları için cumhuriyet savcılıklarına suç duyurusu yapılırken, bazılarında da ilgililer hakkında soruşturma açılmak üzere YÖK'e ihbarda bulunuldu. Düzeltmesi mümkün olmayan usulsüzlüklerin belirlendiği ihaleler iptal edildi. Bazıları da kurum kararıyla düzeltildi.

İhalelerinde yolsuzluk tespit edilen üniversiteler

Marmara, İstanbul Teknik, Yıldız Teknik, Van Yüzüncü Yıl, Ankara, Hacettepe, Dokuz Eylül, Ege, Fırat, Dicle, Harran, Gaziantep, Gazi, İnönü, Adnan Menderes, Afyon Kocatepe, Selçuk, Balıkesir, Çanakkale Onsekiz Mart, Mustafa Kemal, Mersin, Abant İzzet Baysal, Akdeniz, Anadolu, Atatürk, Celal Bayar, Çukurova, Cumhuriyet, Erciyes, Gaziosmanpaşa, Kafkas, Sütçü İmam, Karadeniz Teknik, Kocaeli, Muğla, Niğde, Osman Gazi, Pamukkale, Trakya, Uludağ ve Zonguldak üniversiteleri...
“1

Eğer vaktiniz varsa bu konuda üniversiteler hakkında internette kısa bir sörf yapın. Yoksa bir siteden aldığım şu bilgileri okuyun. Adres açıktır ve iddialar sahibini bağlar. Biz bir fikir olsun diye sadece aktarıyoruz.

“Akademisyen Mafyalar”

Evet, başlık böyle atılmış: “Akademisyen Mafyalar, Akademik Kariyerin Zirvesi.”

İşte yazının gerisi:

I: Üniversitenin Nasıl Bir Yer Olduğunu Biliyor musunuz?

• 1997-2003 arasında 108 akademisyen mali-maddi suçlar, hırsızlık, zimmet, tarihi eser kaçakçılığı, dolandırıcılık, evrakta sahtecilik, tehdit, fiili tecavüz ve hakaret, kız öğrencilere sarkıntılık, taciz, uyuşturucu madde kullanmak gibi nedenlerle üniversiteden atıldı.

Yüksek Uyuşturucu Kurulu!

• Eski İTÜ’lü Prof. İsmail Hakkı Bilen, Gaziantep’te uyuşturucu üretilen tekstil fabrikasında tutuklandı. (01.02.2006)

• Trabzon’da, aralarında KTÜ öğretim üyesi Birol Güner’in de bulunduğu 10 kişi çetecilikten tutuklandı. (19.08.2006)

Kadrolaşma ve Tasfiye Rektörlüğü!

• Afyon Kocatepe Üniversitesi’nden Yrd. Doç. Ali Galip Baltaoğlu, avukatının bürosunda gizli kamera çekimleri yaptıran Yrd. Doç. Lütfullah Türkmen, Dekan Adnan Şişman, Rektör Halim Sözbilir ve YÖK Başkanı Erdoğan Teziç hakkında dava açtı. (12.08.2005)

• 19 Mayıs Üniversitesi Rektörü Bernay, takip ettirip telefonlarını dinlettiği 83 öğretim üyesini üniversiteden attı. Yönetimdeki isimlerle soyisim benzerliği olan 114 kişi ise akademik kadrolara yerleştirildi. Bazı dersleri lise öğretmenlerine verdirdi. Rana İncekulak, erkek arkadaşı cuma namazına gidiyor gerekçesiyle asistan yapılmadı. (02.02.2006)

• İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı Suat Gezgin sahte belgeyle başladığı ikinci dönem dekanlığına halen devam ederken, Hukuk Fakültesi’nde Prof. Nevhis Deren de bir

akademisyene sahte belge düzenleyerek soruşturma açtı ve ceza verdi. Zamanında Yaşar Nuri Öztürk de, kemalist kadrolaşma amacıyla İlahiyat Fakültesi dekanı olabilmesi için profesör yapılmıştı. (21.11.2006)

- Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörü Yücel Aşkın eşini, 4 yeğenini, yardımcısı Hasan Ceylan'ın kızını, danışmanı Yrd. Doç. Mehmet Bingöl'ün 3 kardeşini, eşini ve kayınbiraderini, kendisiyle birlikte tutuklanan ve hapisanede intihar eden Enver Arpalı'nın kızını, damadını, 3 yeğenini ve 2 kayınbiraderini kadrolara aldı. (19.11.2005)

- Yücel Aşkın'ın kasasında 418 akademisyenin Ulusal Takip Koordinasyonu Kurulu adına kaydedilmiş özel bilgileri bulundu. Üniversitenin eski rektörlerinden biri hakkında, “Mısır El-Ezher Üniversitesi’nden alınan sahte diplomalı 40 kadar öğrenciyi İlahiyat Fakültesi’ne geçiş yaptırdı. Radikal akımların üniversitede kadrolaşması bunun zamanında oldu. Adıyaman Nakşibendî Menzil Dergâhı ile irtibatlıdır” yazıyordu. (03.11.2005)

- Dicle Üniversitesi Rektörü Fikri Canoruç, seçimlerdeki rakibi Prof. Halil Değertekin ile 6 profesörü tıp fakültesinden attı. (25.11.2005)

- Abant İzzet Baysal Üniversitesi eski Rektörü Yaşar Akbıyık karısının eski eşini, Tıp Fakültesi Hastanesi’nde işe başlattı. (21.02.2006)

- İnönü Üniversitesi Rektörü Hilmioğlu döneminde, 100’e yakın öğretim üyesi ideolojik baskılar nedeniyle ayrılmak zorunda bırakıldı. (12.08.2005)

- “Profesör olamaz” şeklindeki jüri raporuna rağmen, deprem zengini İTÜ’lü Prof. Celal Şengör dönemin YÖK

başkanı Kemal Gürüz’le olan arkadaşlığı vesilesiyle profesör yapıldı. (19.06.2006)

Rektörlüğe bağlı İntihal Bölümü!

• Prof. Ömer Dinçer ile Prof. Yahya Fidan, yazdıkları bir kitabı Prof. Tamer Koçel’in ‘İşletme Yöneticiliği’ adlı kitabından; Prof. Ruşen Keleş 150 sayfalık ‘Çevre Hukukuna Giriş’ kitabını Prof. Nükhet Turgut’un kitabından; Prof. Necla Arat İstanbul Edebiyat Fakültesi’nde yazdığı ‘Ahlak Felsefesi’ tezinin 218 sayfasının 200 sayfasını üç ayrı yabancı kitaptan; İÜ Rektörü Kemal Alemdaroğlu da ‘Laparoskopik Kolektomi’ makalesinin tümünü Amerikalı bir doktorun kitabından araklayarak yazdı. YÖK kurucu başkanı İhsan Doğramacı’nın “Annenin Kitabı” isimli kitabını başka yerden çaldığı iddiası sürüyor. Prof. Atalay Arkan, tercüme ettiği kitabı kendi adıyla yayınladı. Rektör Ferit Bernay, eski Rektör Naci Gürses’le birlikte yazdıkları bir makaleyi ‘Journal of Pediatric Surgery’ adlı derginin bir sayısından kopyaladı. Prof. Yahya Güzel, Salih Somuncu, Ender Arıtürk, Prof. Rıza Rızalar... İntihalcilerin listesi bu şekilde uzuyor!

Halkla İlişkiler ve Şiddet Yüksekokulu!

• İnönü Üniversitesi Tıp Merkezi Sekreteri (MİT muhbiri) İnci Kaya, Rektör Fatih Hilmioğlu ile genel sekreter Reşat Özkan tarafından rektörlük binasının 3. katından aşağı atıldı. (01.09.2004)

• Muğla Üniversitesi Rektörü Şener Oktik, Prof. Mustafa Sunu’yu önce tehdit edip tartakladı, dövdürttü ve sonra da ‘maaş kesim cezası’ verdi. (27.02.2006)

• Erciyes Üniversitesi’nde Prof. Abdullah Çoban, Prof. Yahya Güzel’le kavga ederken tabanca kabzasıyla yaralandı. Çoban, iki sene önce de bilim hırsızlığı yapmakla suçladığı Prof.

Şaban Patat hakkında kendisine baltayla saldırdığı gerekçesiyle suç duyurusunda bulunmuştu. (15.02.2006)

- Selçuk Üniversitesi Meram Tıp Fakültesi profesörü Hasan Gök, hastabakıcı Hüseyin Vurgun'a tekme tokat saldırdı. (22.04.2006)

Ekonomi ve Dolandırıcılık Fakültesi!

- Ankara Üniversitesi'nin sahte reçetelerinde, fiyatı 430 YTL olan pomatlardan 396 tane yazıldı. Yükseköğretim Kurulu Genel Sekreteri Turgut Kılıç'ın eşinin eczanesine bu şekilde 171 bin YTL aktarıldı. (04.10.2006)

- Üniversiteler Arası Kurul Yabancı Dil Sınavı'nda 19 Mayıs Üniversitesi'nden Yrd. Doç. Mustafa Yazıcı kendi yerine Yrd. Doç. Kenan Durna'yı sokarken, Selçuk Üniversitesi'nden Yrd. Doç. Vicdan Altınok cep telefonu ile kopya çekerken yakalandı. (21.10.2006)

- 19 Mayıs Üniversitesi adına casino, kumarhane işletmek, Türk Hamamı açmak, eğlence sektöründe faaliyet göstermek, fal bakmak, güzellik bakımı gibi "işler" in patentini alan Rektör Ferit Bernay, yolsuzluk 'uzman'larını üniversite ihale komisyonuna yerleştirirken, 'ek ders' adı altında bir çok akademisyene yıllarca para aktardı. (18.02.2006)

- Niğde Üniversitesi eski Rektörü Ferhat Ecer'in zimmetine 135 bin YTL geçirdiği ortaya çıktı. İnşaat Mühendisliği Bölümü Başkanı Zarife Hanmehmed, notlarını yükseltme karşılığında öğrencisinden 6 bin YTL rüşvet aldı. (20.06.2006)

- Osmangazi Üniversitesi Enstitü Müdürü Prof. Yusuf Özyürek, bir hastadan 2 bin 500 YTL 'bıçak parası' almaktan tutuklandı. (01.02.2005)

- Selçuk Üniversitesi'nin alım ihalelerinde Rektör Süleyman Okudan yakınlarına 31 milyon YTL'lik rant sağladı. Alınmayan bir anjiyo cihazı için 950 bin YTL ödendi. Enstitü sekreteri Ali Bayraktar harç paralarını zimmetine geçirdi. İhale yolsuzluklarında, başta eski Rektör Abdurrahman Kutlu, Rektör Yardımcıları A. Dinçer Bedük, Prof. Şefik Bilir, Prof. Kürşat Turgut, Tıp Fakültesi Dekanı Kemal Gündüz, Başhekim Ahmet Özkağnıcı olmak üzere 41 yöneticinin ve akademisyenin adı geçiyor. (06.05.2006)

- İstanbul Üniversitesi eski rektörü Kemal Alemdaroğlu, tıbbî cihaz alımlarında yakınlarına 2,5 milyon YTL rant sağladı. Öğrencilere harcanması gereken 700 bin YTL'yle, yurt içi ve dışı seyahat biletleri, yılbaşı hediyeleri, kimlerin bile katıldığı belli olmayan yemek davetleri verildiği tespit edildi. Yapılmayan bir davet 4 bin kişi katılmış gibi gösterilerek 14 bin YTL ödendi. Alemdaroğlu'nun üniversitenin 270 bin YTL'sini zimmetine geçirdiği iddia ediliyor; ayrıca kiralanamaz 18 yer kiraya verilmiş ancak kiralaların kim tarafından tahsil edildiği bilinmiyor! (05.05.2006)

- Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörü Yücel Aşkın, Prof. Ayşe Yüksel, Prof. Hasan Ceylan, Prof. Işık Tepe ile Ziraat Dekanı Fırat Cengiz 25 milyon dolarlık tıbbi cihaz alımı ihalesinde yolsuzluktan ve çetecilikten yargılanıyor. Aşkın'ın, çete kurmak, baskı ve tehdit yoluyla ihaleye fesat karıştırmak, özel hayatın gizliliğini ihlal etmek (fişlemek) ve sahtecilik yapmak gibi suçlardan 2150 yıl hapsi isteniyor. Aşkın'ın Beykoz'daki yazlığı 3 milyon YTL değerinde. (18.05.2006)

- İhalelerinin tamamı usulsüz olan Malatya İnönü Üniversitesi, Rektörü Fatih Hilmioğlu'nun ödemesi gereken 4100 YTL tazminatı ödedi. Genel sekreter Reşat Özkan yolsuzluklardan hapse mahkum edildi. (12.08.2005)

• YÖK başkanı Erdoğan Teziç, Galatasaray Üniversitesi rektörü iken dil kursu kayıtları için toplanan 307 bin YTL'nin 200 bin YTL'sini Eğitim Vakfı üzerinden telif adı altında kendisine yakın akademisyenlere dağıttı. (30.11.2005)

• Akdeniz Üniversitesi nükleer tıp bölümünde yapılan hırsızlıkta, Deniz Baykal'ın kızı Prof. Aslı Baykal'ın da adı geçiyor. Bir akademisyen tutuklandı. (27.04.2006)

• Yıldız Teknik Üniversitesi'nde eski Rektör Ayhan Alkış'ın döneminde, Fen-Edebiyat Fakültesi sekreteri Nejat Yalçınlar 8 emekli profesör ile 30 kişiye hayali bordrolar düzenleterek altı senede 6 milyon YTL aktardı!

• Marmara Üniversitesi'nde 245 bin YTL bağış adı altında vakıflara yatırıldı, yaklaşık 50 bin YTL'lik yolsuzluk sebebiyle Enstitü Müdürü Şadi Can Saruhan ve 5 yönetici görevden alındı. Önceki Rektör Turay Yardımcı da yolsuzluklarıyla ünlü.

• Dicle Üniversitesi Rektörü Fikri Canoruç, yardımcısı Eralp Arıkan, eski Rektör Mehmet Ubeydullah Özaydın, yardımcısı Ali Kelle, Tıp Fakültesi eski Dekanı Mehmet Recep Işık, Tıp Fakültesi eski Başhekim Mithat Bahçeci, Prof. Mehmet Yusuf Çelik, Prof. Süleyman Daşdağ ve Prof. Abdurrahman Kaya üniversiteyi 600 bin YTL dolandırmaktan yargılanıyorlar. (07.03.2005)

• Fırat Üniversitesi Tıp Merkezi Üroloji Servisi'nde, tansiyon hastası olmadıkları halde bine yakın hastaya 13-15 kutu ilaç yazılarak boyutu 2 milyon YTL'den büyük yolsuzluk yapıldığı ortaya çıktı.

• Ege Üniversitesi Hastanesi'nin ilaçlanmasına yönelik ihalede 60 bin YTL yolsuzluk yapıldı.

• 28 üniversitenin laboratuvarlarının yenilenmesinde 66 milyon sterlinlik proje usulsüzlükleri belirlendi!

- Çanakkale 18 Mart Üniversitesi Rektörü Ramazan Aydın ile yardımcısı Suzan Erbaş, Tansu Küçüköncü'nün imzasını taklit ederek bankadan parasını çaldılar. (06.05.2006)

- Boğaziçi Üniversitesi'nde tadilat sırasında çalınan fayanslar Elektrik-Elektronik Bölümü profesörü Ömer Cerid'in aracında bulundu. (25.04.2004)

Deprem, Korku ve Rant Bilimleri!

- 17 Ağustos depreminin ardından bu işten para kazanabileceklerini anlayan birçok profesör, firmalara danışmanlık hizmeti vermeye, başka kişilerin üzerine kurdukları şirketlerle proje satmaya, vakıflarla ticaret odalarına kaydolmadan iş yapmaya başladı. Korku salarak, spekülasyon yaparak emlak şirketleri üzerinden rant elde ettiler. Büyük deprem olacak diyenler zenginleşti. Profesörlerden malvarlıklarını açıklamaları isteniyor. (07.11.2006)

- Profesör danışmanlığındaki zemin etüdü şirketlerinden istenilen rapor rüşvetle alınabiliyor. İTÜ'lü Prof. Halit Demir'in danışmanlığını yaptığı, İstanbul'un en büyük şirketlerinden Uzman Yapı Denetim'le birlikte kapatılan şirket sayısı toplamda 48. (25.10.2005)

- Deprem rantını tekellerine almak isteyen TÜBİTAK'çı profesörler, Ulusal Deprem Konseyi'ni kurdular. Kıyıların tsunamiyle yıkılacağını iddia eden İTÜ'lü konseyci Prof. Celal Şengör, 7 milyon 900 bin YTL'lik sermayeli Şengör Gayrimenkul şirketini kurdu. 1999'dan sonra İTÜ'lü konsey başkanı Prof. Haluk Eyidoğan ile İTÜ'lü konseyci Prof. Naci Görür'ün malvarlıklarında olağanüstü bir çoğalma oldu. (02.11.2006)

- İTÜ İnşaat Fakültesi Geoteknik Başkanı Ahmet Sağlamer, İTÜ yurtlarının ve Teknokent'in işletmesini kendi

yöneticisi olduğu vakfa devretmekten davalık olan eşi İTÜ eski rektörü Gülsün Sağlamer'in de eskiden ortaklığı bulunan zemin etüt ve geoteknik araştırma şirketi ENAR'a ve Mashattan projesiyle ismini duyuran Taşyapı'ya danışmanlık yapıyor. (05.11.2006)

- Han Yapı Gayrimenkul şirketine ait İSTHANBUL konut projesinin 10 şiddetinde depreme dayanıklı olduğunu söyleyerek herkesi kandırmaya çalışan Boğaziçi Üniversitesi'nden emekli Prof. Ahmet Mete Işıkara, bu şirkete danışmanlık yapıyor. (06.11.2006)

- “Benden sonra hocalar bu işin [deprem] paraya çevrilebileceğini gördü. Sadece İTÜ'de dışarıda kaçak çalışan öğretim üyesi sayısı 15. Başkasının üzerine şirket kurup, üniversiteye gelen işleri paslıyorlar. Bu suç öyle piramitleşti ki, kimse hakkında soruşturma açılmıyor” iddiasının sahibi eski İTÜ'lü Prof. Ahmet Ercan, Yeraltı Aramacılık şirketini kurdu. Hakkında deprem spekülasyonlarıyla şirketine rant sağlamaktan dava açıldı. Şu anda söyleşilere katılım ücretini 500 YTL'den, TV ve radyo konuşmalarının saat ücretini 500 YTL'den başlatıyor ve günlüğü 1000 YTL'ye danışmanlık hizmeti veriyor. (21.11.2006)

Beden Eğitimi ve Cinsel Taciz Bölümü!

- Spor yüksekokullarında kız öğrencilerin yüzde 25,5'inin öğretim görevlilerince cinsel tacize uğradığı belirlendi. (28.09.2005)

- Samsun 19 Mayıs Üniversitesi'nde Prof. Mehmet Elbistan, Prof. Gülsen Ökten'e cinsel tacizden hapse mahkum oldu. (07.06.2004)

• Çukurova Üniversitesi Ekonomi Kürsüsü Başkanı Prof. Nejat Erk, öğrencilerini elle ve sözle taciz ederken görüntülendi. (18.01.2002)

• Mimar Sinan Üniversitesi akademisyeni Momunkulov, Seren A.'yı soyunma odasında gizli kamerayla görüntülerken yakalandı. (03.03.2006)

• 19 Mayıs Üniversitesi Merzifon Meslek Yüksekokulu müdür vekili Zekeriya Paşaoğlu'nun 2001'de bilgisayar dersinde kız öğrencileri taciz ettiği ortaya çıktı. (30.01.2006)

• Cumhuriyet Üniversitesi Bankacılık Bölümü Başkanı Erdoğan Ekşioğlu öğrencisine cinsel tacizde bulundu. (09.03.2006)

• İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Yüksekokulu akademisyeni Ç.A., kendisine cep telefonuyla aşk mesajları yolladığını iddia ettiği okul müdürü Prof. Nüzhet Kahraman ile, 'Hakkımda dedikodu yayıyorlar' dediği Yrd. Doç. Bilge Katipoğlu'na, Araştırma Görevlisi Sezar Dallaryan'a, sekreter Nebiha Dinç'e tazminat davası açtı. (22.06.2005)

• Selçuk Üniversitesi profesörü Mehmet Emin Aydın'ın karısını defalarca dövdüğü ve araştırma görevlisi Senar Özcan ile aldattığı ortaya çıktı. (27.02.2006)

• İTÜ Devlet Konservatuarı akademisyeni Mehmet Tangör'e bir kız öğrencisine cinsel tacizden dava açıldı. (16.11.2006)

• İTÜ'lü Prof. Haluk Eyidoğan'ın, kız arkadaşına sarkıntılık ettiği gerekçesiyle bir öğrenciden dayak yediği iddia edildi. (02.11.2006)

II: Üniversiteye dualarla tembihlerle yollananlar bilir; "Evladım, derslerine iyi çalış, hocalarını dinle, onların sözünden çıkma" türevi tembihler okul-aile birliğinin alışkanlıklarıyla

sıralanır. “Evladımız adam olacak; eti senin kemiği benim” cinayetli, bir gencin mürüvvetini görme ritüelleri, bu zamanda akademisyen mafyaların eğlencesi olmuştur.

Üniversitedeki siyasi grupların insanları kandırdığından, nasıl (eğer varsa) beyin yıkadığından bahsedilir. Bu yorum, bazı detaylarıyla da gerçekten doğrudur. İnsana insan gözüyle bakmayan politik aygıtlar birçok kuşkunun oluşmasında pay sahibidirler. İktidar-muhalefet ilişkisi, birbirlerine dönüşmeye, benzemeye eğilimlidir.

Artık bugünün üniversite gerçekliğine bakılıp, üniversitedeki siyasi öğrenci gruplarının yaptıkları ile akademisyenlerin yaptıkları karşılaştırıldığında ortaya çıkan manzara çok şaşırtıcı. Siyasi öğrenci gruplarının yaptığı eylemlerin çoğu şiddet içermeyen, pasifist öğeler taşıyan niteliktedir. Sadece ulusalcı-ülkücü gruplar, akademisyen mafyalarının-polisin kontrolünde faşist saldırılarda bulunuyorlar. Bugün yargıya giden öğrenci olaylarıyla akademisyenlerin yargıya giden olayları karşılaştırıldığında, akademisyen mafyalar gerek nitelik gerek nicelik olarak açık ara öndeler.

Akademisyenlerin yaptıkları arasında her türlü yolsuzluk, zimmet, dolandırıcılık, sahtecilik, tarihi eser kaçakçılığı, intihal (bilgi araklama), öğrencilere sarkıntılık, uyuşturucu kaçakçılığı, tehdit ve adam yaralama var; bilmiyoruz daha fazla söze gerek var mı? Kamuoyunda en “terörist” bilinen grupların bile okullarda yaptığı ise oldukça masum sayılabilecek öğrenci eylemleridir.

Aileler çocuklarını okula yollarken, “Aman evladım, akademisyen mafyalara dikkat et” diye yollamıyorlarsa, bu sadece ailelerin korkaklığındandır, bilgisizliğindedir.

Bir de olayın yargıya, kamuoyuna yansımayan kısımları var ki, orası her kampüste, fakültede ‘kol kırılır, yen içinde kalır’

misali korkunun suskunluklarına boğulur: Mafya avukatı ceza hukuku profesörleri, okulda kontrgerilla faaliyetleri yürüten, başka ülkelerde darbe organize eden, deprem korkusunu rantlara çeviren, bilirkişiliklerini, imza yetkilerini şirketlere daha çok kâr sağlamak için satan, neredeyse her ihaleyi soygun fırsatı gören, eğitim-bilim maskesi ile yapmadıkları halt olmayan bir sürü cüppeli pislik.

Evet, bu yazıyı okurken, belki en güvenilir bilinen kurumların kirli yüzüyle karşılaşmak birçok kişi için sarsıcı olabilir. Bildik refleksle, “Bütün akademisyenler böyle mi? Bunlar münferit vaka” makamında karşı çıkışlar olabilir. Onlara sözüümüz şu ki, kainatın bilgisinin toplandığı yer artık mafyanın toplandığı yerdir. Üniversiteyle bir şekilde ilişkisi olmuş insanların bildiği idealist akademisyenler çok az da olsa hâlâ varlar. Onların da çoğu, var olan bu rezilliği çok iyi bilmelerine rağmen sürekli baskı altında tutulmalarından dolayı elleri kolları bağlı durumda. Cılız da olsa verdikleri tepkiler de, akademisyen mafyaların üniversite dışındaki güçleri nedeniyle kolaylıkla katakulliyeye getirilip etkisizleştiriliyor.

Üniversitenin başı dik, çünkü boğazına kadar b.... içine batmış.

III: İnsanlar, mafya denince, televizyondaki dizilerin de etkisiyle, sokakta en rastlanır türü olan koyu renk takım elbiseli yengeç gibi yürüyen hırt tipli Polat Alemdar imitasyonlarını akıllarına getirir. Kimsenin aklına ak saçlı, papyonlu tontonların insanlara kötülük yapabileceği gelmez. Oysa o tontonlar değil mi, insanları öldüren tonlarca bombayı icat edenler? Kapitalizm denen cinayetin en azılı katili militarizmin akademik rütbeli generallerle arasındaki uyum, özellikle 12 Eylül askeri darbesiyle artarak bugüne kadar gelmedi mi? Özal zamanından beri akademisyenler işini bilmede yolunu bulmada iyice azıttılar.

Devlet-şirket-mafya bu topraklarda gücünü artırırken, Türkiye'nin en önemli gelir kaynağı eroin olunca üniversiteler süttten çıkmış ak kaşık olarak kalabilir mi?

Mührü almışlar ellerine, “Adalet de benim, bilgi de benim, hakikat de benim” diyerek, üniversiteden doğru, geleni geçeni, uçanı kaçanı soyup soğana çeviriyorlar, yetmezse öldürtüyorlar. Var olan duruma ilişkin en ufak tepkiyi de vatan-millet-din-kitap-Atatürk-laiklik gibi mevsimine göre değişen kamuflajlarla savuşturmayı meziyet bellemişler.

Akademik kariyerlerin üniversite içine yerleşmiş mafyalar tarafından verildiği, bilimsel nitelikte makale bile üretemeyen, üretse de en fazla yurtdışında faaliyet gösteren para karşılığında akademisyen mafyaların çoğunlukla başkalarının tezlerinden araklayarak yazdıkları metinlerini yayımlayan sahte bilimsel dergilerde yayınlatabilen bir sürü sahtekâr... Zaten çoğu, iş kovalamaktan derslere bile girmiyorlar. Odaları meclisteki milletvekili odalarına dönmüş. Dersleri, çoğu zaman, çanta taşımaktan fırsat bulurlarsa zavallı asistanlar veriyor. Bazı üniversitelerde profesör görmemiş öğrenciler var.

Okullarda ayıya dayı diyerek diplomayı bir şekilde kurtarmaya çalışan bir sürü öğrencinin hali perişan. Çürüme her yeri sarmış durumda. Hapishane-kışla haline gelen üniversitenin rektörlük saraylarında bol ayinli cüppeli saltanat sürenler, artık kral çıplak!

Sizin arkasına saklandığınız kürsüler marangozluk hatası, cüppeli sahtekârlar! Artık marangozların yapması gereken, üniversite denen leşin konacağı tabut olmalı.

Üniversiteler hayata yapılan saldırıların kalesi haline gelmiştir. Şirket-devlet-mafya-üniversite yamuğunun hesabını gençler hesap edemez sanıyorsanız, yanıldığınızı anlayacaksınız.

Saraylarınızın kapılarını doldurun darbeli askerle, işkenceci polisle, özel güvenlikçilerle; titremelerinizin önüne geçemezsiniz. Öfke, saltanat saraylarınızı yıkmaya geliyor! Öfke büyüyor!” 1

Yavrularımız Yem mi?

Size bir başka kaybımızı anlatayım. Ya da kaybımızı bir başka misalle sunayım.

Bu gün ülkemizde okullarımızın yanında kendilerinden ilim ve medeniyet alacağımız çok değerli alimlerimiz var ayrıca. Her yerde bulabilir ve kendilerinden özel dersler alabilir, istifade edebilirsiniz. Hem de ücretsiz. Onları tanımak ve onlardan istifade etmemiz gerekir.

Sizi seven ve seve seve ilim öğretmek isteyen alimlerimiz varken, bu tembellik, bu gevşeklik, bu ilgisizlik, bu ihtiyaçsızlık, bu istigna neden? Neden bu düşman sevindiren pes ediş ilme karşı? Düşmanınıza prim veriş neden?

Neden bize dayatılan tezgahlarda bizi istedikleri gibi evirip çevirmelerine izin veriyoruz? Neden daha özgür ve bağımsız düşünüp yapamıyoruz?

Bir gün sabah erkenden bazı köylere irşad ve tebliğ amacıyla yola çıkacağız. Arkadaşlarımızdan biri,

-Bizim kızı da yolumuzun üstündeki dersaneye bırakabilir miyiz? dedi.

-Neden olmasın?

Akşam işimiz bitince şehre girdiğimizde aynı arkadaş:

-Bizim kız da bu saatlerde dersaneden çıkıyor. Onu alabilir miyiz?

-Neden olmasın?...

Dersanenin bulunduğu sokak öğrenci dolu. Vakit yatsıya yakın. Öğrencimizi aldık. Sordum:

-Nasılsınız?

-İyiyim, teşekkür ederim.

-Sabahtan beri dersanede misiniz?

-Evet.

-Yorulmuyor musunuz?

-Yorulmaz olur muyuz? Şu anda bilerseniz nasıl başım ağrıyor.

-Haftada kaç gün böyle?

-Üç gün.

-Bu arada okul da var. Kaçınıcı sınıf?

-Lise iki.

-Desene daha en az iki yıl bu çile çekilecek.

-Evet maalesef.

-Bu maalesef acımasız, merhametsiz, evlat düşmanı zalim babanıza ithaf olsun...

-!...

Babası dostumuz söze karıştı:

-Hocam, niye öyle dediniz?

Çok sevdiğim dostum beni anlar diyerek ve asıl mesajı kızına göndermek isteyerek:

-Daha kelime bulamıyorum söyleyecek... Allah bu kızı size sabahın köründe teslim edin, akşamın karanlığında teslim alın ve onun beynini hayatında hiç işe yaramayan bilgilerle istemiye istemiye doldurun, ağrısından başını çatlatın diye mi verdi?

-!...

-Hadi diyelim ki bu kızcağız anlamıyor, kavramıyor, peki size ne oluyor da bunun aziz ömrünü sevmediği bilgilerle doldurmak ve

başını çatlatmak üzere mahvediyor sunuz? Allah (azze ve celle) buna yarın bu bilgileri mi soracak? Hadi diyelim okulunu anladık. İmam Hatip Lisesi az çok dinini diyanetini öğretiyor. Arapça ile Kur'an'ı anlayacaklar, sünneti anlayacaklar, fıkıhla dinlerini öğrenecekler, ahlakla olgunlaşacaklar, akaitle inançlarını sağlamlaştıracaklar, siyerle örnek insan Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'ın hayatını öğrenecekler... Peki bunlar yetmedi de bir de haftada üç gün dersaneye niye gidiyor?

-Üniversiteye gitmek için..

-Üniversiteye gidebilecek mi?

-Bunların hepsi bunun için yarışıyorlar

-Evet ve bunların ancak % 15 i kazanacak. Ya gerisi?

-Evlerinde oturacak.

-Sonra?

-Sonra gelin olup kurtulacak.

-Evet. Sen şimdi nasıl hanımına bakıyorsan, kocası da buna bakacak. Mecburdur bakmaya. Kaldı ki kadın bunu ev içinde çalışmakla hak ediyor. Sığıntı değil yani. Peki öyleyse bu çileler niye çekiliyor?

-Vallahi ona sor hocam. Ben anlattım bunları. Ama dinlemiyor beni.

-Öyle mi kızım?

-Ama hocam.

-İyi düşün kızım. Neden üniversite? Eğer şu çabayla sen gel benimle üç yıl çalış, alim olursun. Sonra kendi kendine yeter, kendi kendini yetiştirir, daha fazla şeyler öğrenirsin. Sizlere ihtiyaç var. Bak biz köylere dinimizi anlatmaya gittik. Sen hocahanım olsan, seni de götürürüz. Köylerde erkeklere biz konuşuyoruz ama, kadınlar ihmal ediliyor. Ne güzel sen de kadınlara sohbet edersin.

Şehirde evlerde, derneklerde, camilerde kadınlara va'z edersin. Dergilere, gazetelere yazılar yazarsın. Öyle bir hizmet edersin ve öyle bir tanınır sevilir, sayılırsın ki, üniversite yanında vız kalır. Hem dünyanın mamur olur, hem ahiretin.

Hem bu kadar bilgi ile sınavlarda başarılı olur, bir Kur'an kursu hocası olursun. İstiyorsan al sana maaş. Gerçi evin masrafı erkeğe ait ama, o türlü memuriyet dine hizmette bir vasıta olur. İyi de olabilir.

Ama diyelim ki üniversiteye gittin. Hani gidemediğin zaman bütün bu çalışmaların hepsi güme gider. Hayatta bir gereği, bir faydası yoktur ki çözdiğün o testlerin. Diyelim ki kazandın. Ama nereyi? Rasgele bir yer. O okulu ve o mesleği sevecek misin, sevmeyecek misin belli değil.

Sonra okudun, memur olacaksın. Al sana tesettür sıkıntısı. Al sana erkeklerle aynı yerde bir ömür yaşama sıkıntısı, vebali. Başını açacak mısın? Açsan vay, açmasan vay...

Sadece baş açıp açmamakla da bitmiyor tabi. Bunun yasak olduğunu bildiğine göre demek okurken de, memurluk yaparken de açacaksın. Peki kızım, okuduğun ilimlere göre bu günah...Nasıl kalbini, vicdanını bir yana atıp da günahkar olarak çalışabileceksin? Üç beş gün olsa neyse, bir ömür böyle geçecek. Mutlu olabilecek misin öyle? Olamazsın. Allah (azze ve celle) ile kavgalı mutlu olunmaz.

Muhtaç da değilsin şükür. Yaşamaktan maksat mutlu olmak diyorsan, demek ki memurluk yapmayacaksın. Peki bu kahrolmak niye öyleyse?...

-!....

“Bizim Hanımlarımız Kıymetlidir.”

-Bak sana bir olay anlatayım. Sene 1978 veya 79. O anarşi ve terörün zirvede olduğu kötü yıllardayız. O zamanlar Andırın lisesinde din dersi öğretmeniyim.

İzmir'den bir bayan geldi öğretmen olarak. O zamanlar sosyalist olmak moda. Hükümet de öyle, okuldaki ortam da öyle. Bu da öyle geçiniyor. Kara kuru, orta boylu, şirin bir hanım. İlk günlerin acemiliği ile bazen bana ufak ufak laf atar “Siz hanımları çalıştırmazsınız, günah dersiniz.” gibi.

Ben de “Bizim hanımlarımız kıymetlidir. Hem evde hem de işyerinde iki işle kıyamayız onlara.” der, geçiştiririm. Çünkü ders arasında uzun boylu bir konuyu tartışacak zaman yok. Ben cevap vermeyince tartışma büyümmez. Okulun diğer o zamanki sosyalistleri bana saygıda kusur etmezlerdi. Bir de ben hocalarla tartışsam, ortam gerilecek Bu ise talebelere yönelik çalışmamı engelleyecek. Neme lazım der, hoşgörür geçerdim.

Derken bir gün zil çaldı, biz dersten çıktık. Öğretmenler odasında oturuyoruz. Dışarıdan bir çığlık, bir feryat sesi kıyamet gibi koptu. Dediğim gibi anarşi yılları o zamanlar. Hepimiz dehşetle ayağa fırladık. Bu arada öğretmenler odasına o bayan girdi. Ama iki gözü iki çeşme ağlıyor ve bağırarak “Eşşek babam, hayvan babam, beni para için bu dağlara gönderdin. Benim ne işim vardı bu dağ başlarında bu hayvanlarla... Eşşek babam, hayvan babammmmm.”

Acıdım kadına. Şimdi doğruyu söylüyordu işte. Evinin hanımı olarak pırıl pırıl yuvasında otursa ve güzelce yaptığı yemek kokuları arasında beyini beklese, gelince de O’nu “Hoş geldin hayatım” diyerek kapıda karşılasa, karşılıklı iltifatlarla mutlu bir hayat yaşasa olmaz mıydı? Kimse üstüne alınmasın ama atalar: “İte baklava haram” demişler. İçimden geçmedi değil bunları ona da anlatmak ama sırası değildi. Varsam yanına ve “Nasıl? Kadının çalışması iyiymiş ?” desem bilmem ki ne derdi? Ama O hala başına

toplananlara aldirmeden “Eşşek babam, hayvan babam” demeye devam ediyordu...

-Hocam ağzına sağlık.

-Sen sus ey zalim baba. Sen değil misin kızının hayatı mahvolsun diye üstelik bir de cebinden para harcayan?

-Hocam ben istemiyorum ki..

-Külahıma anlat. Parasını vermezsen bu çocuk nerden gidecek dersaneye ey zalim baba. Bak şu saatte yavrucağ per perişan yollarda. Sen ise sıcak evinde... Hiç mi vicdanın sızlamıyor...

-Allah razı olsun hocam. Keşke daha fazla söylesen de vazgeçse bu kız.

Kızımıza döndüm:

-Kızdırdım mı seni kızım?

-Hayır kızmadım ama ne yapabilirim ki?

-Kendin için yaşarsan çok şey yapabilirsin kızım. Teklifim hâlâ geçerli. Ama akılsızlık eder de el için yaşarsan, elalem ne der diye yaşarsan, bu derdin devası yoktur...

Bütün günahların sebebi üçtür derler: 1-Keyfe, arzulara, şehvetlere uymak, 2- Dünya sevgisi, 3- Başkalarına beğenilme arzusu.

Hayat senin hayatın, hesabını da sen vereceksin... İşin aslı Allah seni sevsin diye çalışmak. Her şeyi O'na göre ayarlamak. Bırak sen, halk ne derse desin. İnsanları bütünüyle memnun etmek mümkün değil.

Ama sen insanların sevgisini de mi istiyorsun? Tamam!... Sen benim dediğimi yaparsan ben seni severim. Annen baban da sever. Hatta bütün Müslümanlar sever. Yetmez mi? Sen bunları bırakıp da kimin sevgisine talipsin?...

Özel İlahiyat Fakülteleri

Yıllar önce İlahiyat Fakültesini kazanamadığına üzülen ve çok zeki kızlardan bilinen yeğenime de benzeri şeyler demiştim. O da dinlememişti. Ona demiştim ki:

-Eğer maksadın ilim ise, bul senin gibi on kız. Ben size özel ilahiyat fakültesi açayım. Hem de devletinkinden daha güzel.

-Nasıl yapacaksın?

-Kahramanmaraş'ın en seçkin alimlerini sizin ayağınıza getireceğim. Size özel Arapça, Kur'an, Hadis, Fıkıh, Siyer, Akaid – Kalam, Tasavvuf hocaları bulacak ve size özel ders verdireceğim. Kendi şehrinizde okuyacaksınız. Her şeyiniz çok güzel olacak. Ama bir şeyiniz olmayacak.

-O nedir?

-Diploma.

-.....

-Sustuğuna göre demek her şey diploma... Her şey el gördülük... El için yaşayan iflah olmaz. Kendisi için yaşayan kurtulur. Ama ne yapalım, bu da çağın hastalığı.

Dehalar, aykırı durmaktan korkmazlar. Doğru bildiklerinde ısrar eder, çelik gibi iradeleriyle disiplinli çalışır, akıntıya kürek sallamazlar. Her şey akıl ve zeka değildir. Onu kullanmasını bilmek asıl marifet.

Aslında bu hala geçerli teklifimizi herkes düşünmeli. Derneklerimiz, vakıflarımız, sivil toplum kuruluşlarımız başta olarak ellerini çabuk tutmalılar. Bu istek kendim için. Zira yaşım geçiyor, yıllar belimi büküyor, bedenim gibi dilim de yoruluyor. Sağlıkta her şey daha güzel değil mi?

İmam Hatip Liselerinin Bazı Sorunları

“Bir dokun bin ah işit” derler ya, işte İmam Hatip Liseleri’nin sorunları da öyle. Ama bir yazıya sığdırabilmek için biz belli bir planın ancak satırbaşlarını zikrediyoruz. Sanırım sorunlarımız hakkında yeterli ipuçları verebilir.

Sorunlarımızı “Program, personel, bina, sistem” kaynaklılar olarak sınırlandırıyoruz.

1. Programdan Kaynaklanan Sorunlar

İmam Hatip Liseleri bir yandan mesleğe yönelik, yani İmam-Hatipler yetiştirirken, diğer yönden üniversitelere eleman yetiştiren okullardır. İşte bu iki amaç farklı iki program isterken, Türkiye’nin şartları buna izin vermemektedir. Ne var ki, iki amaçtan da biraz kırpma, biraz fedakarlık yapmak kaçınılmaz olmaktadır. Bu amaç ikilemi bu şartlarda zor aşılsa da, aslında temel bir sorundur. Gel gelelim bazı program sorunlarına.

1) Ders programları yetersiz ve eksiktir. Bir program uygulandıkça geliştirilmesi gerekirken, bizde yıllar yılı kalır. Ancak, son zamanlarda yeni bir program üzerinde çalışılmaktadır. Onu tam inceleme imkanımız olmadığı için, sözümüz halen uygulanan programlardır.

Burada her ders için söylenmesi gereken çok söz var ama hangi zaman, hangi mekan buna elverir, diyelim bir fıkıh programında günlük hayatımızdaki helal ve haramları bulamıyoruz. Fıkıh kitaplarındaki “Hazer ve ibahe” yok mesela. Yine gerek fıkıh gerekse hadiste, ancak mütehasısların işine yarayacak olan teferruat usul bilgileri verilmekte. Oysa bunlar ancak ilahiyatta okunacak şeyler. Bir siyer ve ahlak dersi yeterince yer almamakta, Kelam dersi, İslam’a yöneltilen çağdaş itirazları görmezlikten gelmekte ... vs.

Dolayısıyla programların sürekli ıslahı gerekirken bizde donuk, eğitimin ve güncelin gerisinde kalmıştır. Belki en büyük sorunumuzdur bu.

2) Bütün okullardaki yabancı dil öğrenme başarısızlığı, İ.H.L’lerde Arapça dersi içinde geçerli. Oysa Anadolu Liselerinde dil öğrenimi kısmen başarılı. Bunu hazırlık sınıfına borçluyuz. Madem ki bu güzel bir metot, niye İ.H.L için denemiyoruz. Öyleyse bu okulların ilk sınıfı Kur’an, Arapça, Türkçe ve Din dersinin okutulduğu hazırlık sınıfı olmalı.

3) Bazı dersler, bazı konular bu okullar için gereksizdir. Bu tür dersler en azından seçmeli olmalı, lüzumsuz ders sayısı ve saati çoğaltılmamalı.

4) Okutulan meslek derslerinden üniversite sınavlarında hiç soru çıkmaması, son sınıflarda o dersin ihmaline sebep olmaktadır. Bu olumsuzluk bir çeşit uygulama ile giderilebilir.

5) İ.H.L ‘de ders veren meslekçi öğretmenlerin onu aşan branşı vardır. Hangisinde derinleşecek? Oysa bu meslek dersleri kendi aralarında gruplandırılarak öğretmenleri belli branşlara bölünse, bilgi için daha faydalı olur kanaatindeyiz. Gerçi bu pratikte biraz uygulanıyor ama, neden köklü bir çözüm getirilmesin ki?

6) Özellikle son yıllarda, öğrenciler arasında, ibadette bir gevşeklik görülmekte. Zaten öteden beri meslek sevgisi yeterince verilememekte. Maalesef imamlık, öğrencilerin en son tercih ettiği meslek. Bunu, müftülüklerle yoğun iş birliği, tatbikat camileri vs. ile aşmaya çalışmalıyız. (Ama sorunun kesin çözümü, devletin Diyanete vereceği değer ve ona munasip ücrette yatmaktadır.)

7) Son olarak şu şartsız kurul, beleş geçme lüzumsuzluklarını gündemden çıkarmak gerekir. Tembellik sanki teşvik edilmekte, çalışma iradeleri çözülmekte.

II. Personel kaynaklı sorunlar

İnsan olan yerde sorun da olur. Ancak bu okullara özel ve aşılması gereken şu sorunları önermiyoruz:

1) Değişen iktidarların başarılı olsalar da okul müdürlerini görevden alması, partizanca bazı atamaların yapılması. Bu, alışma şevkini kırmakta. Hele meslekten olmayan müdür atamaları, istenmeden olan olumsuzlukları beraberinde getirmekte, idareci öğretmen ilişkilerini zedelemekte, öğrencilere yanlış yansımakta.

2) Öğretmen sorunu: Mevcut bütün güzellikleri kendilerine borçlu olduğumuz öğretmenlerimizden de bazı sorunlarımız var maalesef. En barizi, hayat şartları, ücret azlığı, öğretmenin hizmet aşkını maalesef azaltmakta, aşk ve iştiyakı, heyecanı törplemekte. Giderek öğretmen, mesleğinden kopmakta. Kendini yenileyememekte, bilgisini tazeleyememekte.

Bu bir yandan eğitimi etkilerken bir yandan da disiplini bozmakta, öbür yandan da, okuyan düşünen, günceli takip eden öğrenci ile arasını açmakta öğretmenin. Öğrenci öğretmenini yetersiz görüp değer vermezken, öğretmen de onu aşırı ve uçarı, terbiyesiz vs. görmekte, giderek birbirlerinden kopmakta.

Bu meseleyi bir şekilde çözmemiz gerekir. Diğer bir öğretmen sorunu da, bu okullarda çalışan meslekilerin dışındaki bazı öğretmenlerdir. İ.H.L. temel amaçlarına inanmamış, onların değerlerine alakasız ve bunu açıktan söyleyen, en azından ihsas ettiren öğretmen, huzursuzluk kaynağıdır ve kötü örnektir.

Oysa buralara atanan öğretmenlere dikkat edilse, onlar da çalıştıkları okulun özelliklerini göz önüne alarak söz ve davranışlarına dikkat etseler ne kadar iyi olur. Ama zaman zaman sanki bunun aksi bilerek yapılıyor gibi uygulamalar olmakta maalesef.

3) “Nerede yarıyor ki” diyebilirsiniz ama özellikle İ.H.L. ‘de kız erkek karma ders yaramıyor. Bunun önlenmesi gerekir.

4) Bu okullardan mezun olanların ihtiyaç olduğu halde kadrosuzluk nedeniyle görev alamamaları eğitimi olumsuz etkilemekte. Evet (geçmişte) yıllar var ki Diyanete yeni imam kadrosu verilmez ve öğrenciler, açılan sınavları kazansalar bile görev alamazlar. Bu ilahiyat mezunları için de geçerli.

Halbuki yeni istihdam alanları vardır ve bulunabilir. Mesela, özellikle kız öğrenciler, halk eğitimi müdürlükleriyle de işbirliği içinde, mahallerlede kurslar açabilir, okullara konulacak Kur’an, Arapça, Osmanlıca dersleri vasıtasıyla yeni istihdam alanları bulunabilir.

III. Bina kaynaklı sorunlar

İ.H.L. halk tarafından yapılan okullardır. Niye?.. Bütün okulları devlet yaptırır da bu okulları niye halka bırakır, kendisi yaptırmaz? Hatta yapılanlara açılma iznini vermez? Bu başlı başına bir sorun ayrıca.

Ama görülüyor ki, ihtiyaç varken, “Kendi okulunu kendin yap” kampanyası açılmışken, bir ilkokul açmaya devlet başkanı giderken, halkın yaptırdığı hazır İ.H.L. var ve açılmaz. Olacak iş mi Allah aşkına.

Devletin tüm okulları için geçerli bir eksiklik de kütüphane eksikliği. Acaba bir yılda kaç kitap alacak ödenek

verildi kütüphanelere? Hiç dersem, üzülmez misiniz? Acı gerçek!

IV. Sistem kaynaklı sorunlar

Meselenin bam teli ve en önemlisi. Ancak çok yazıldı, söylendi, yaşandı. En çok söz götüren, ama bizim özetleyeceğimiz sorunlar yumağının ana kaynağı:

1)Sistem içinde İslam'ın yeri nedir? Meçhul! İşte bu İ.H.L.'lere yansıyor. Bu yüzden devlet, okulunu zorda kalmazsa açmaz. Zorla açar. Alanını daraltmaya, orta kısmını biçmeye çalışır. Bazı okullara, mesleklere almaz. Fişler... Potansiyel tehlike görür. İrticanın altında onu arar rejim düşmanı kabul eder zaman zaman. Güvenmez bir türlü.

2) Sistemle beraber bazı kurum ve kuruluşlar, medya, İ.H.L.'leri hep tartışır. Laik devlet içinde ona varlık tanımaz. Düşmandır o. Ezilmeli, yok edilmelidir. Oysa bu okullar devletin okullarıdır. Devletin yasalarına göre yönetilir, devletin öğretmenlerine, devletin program ve kitaplarına göre devletin idareci ve müfettişleri denetiminde eğitim yapar...

Bu okullar, amaçları istikametinde eğitim yaparlarken “dini değerler” dese bazı partilerin, “Milli değerler” dese başka partilerin okulları diye lanse edilir. Oy kaybına uğrayan parti, onları gözetim altına alır. Dağıtmaya çalışır. Ne yapsın bu okullar? Bu ruh haliyle yetişen insandan ne beklenir?.. Şahsiyetsizliğe, kişiliksizliğe, kimliksizliğe, güven bunalımına, ürkekliğe, korkaklığa, pısrıklığa, beceriksizliğe, dalkavukluğa, münafıklığa davetiye değil de nedir bu? Bütün başarılı öğretmen idareci öğrenci zan altında ve haklarının nasıl gasbedileceğini gözlemlemekte... Yazık, çok yazık.

Artık devlet “Burası benim okulumdur, çekin elinizi, dilinizi” demeli.

Demiyorsa, bu okullar, sivil örgütlenmeyle ve güçlü temsil ile aşmaya çalışmalı bu olumsuzlukları. Hoş yapılan da budur zaten.

Son olarak şunu belirtelim, yaz boz tahtasına dönen eğitimdeki sistem kavgası bu okulları da vurdu. Tembellik ve disiplinsizlik aldı başını gidiyor. Yeni, orjinal. Yerli değerlere bağlı bir sistemle, sisteme çeki düzen verme zamanı geldi de geçiyor bile.

İşte bunlar İmam Hatip Liselerinin hiç düşünmeden sayacağımız, görünen ana sorunları... Bir de işin içine girerseniz, ne sorunlarla karşılaşsınız kim bilir?!.. Allah yardımcımız olsun.”¹

Dördüncü Bölüm

Özgürlük

Çocuklarımıza Ağlıyorum.

Kendi derdim yetmiyormuş gibi, istikbaldeki çocuklarımızın bizleri düşünerek acı ve ızdırapla ağlamalarını hayal ettikçe, dayanamıyor ağlıyorum. Onlar inşallah kendi dünyalarında, şen şakrak ve gümrah ocaklarında, o muhteşem, yeri doldurulmaz aile terbiyeleriyle mes'ud ve bahtiyar olarak yaşayacaklardır.

Ve zamanı gelince her şeyi ile kendilerinin olan okullarına gidecekler inşallah.

Okullarında, yüzleri nurlu, gözleri sevgi ve heyecanla pırıl pırıl parlayan öğretmenleri onlara daha ilk derslerinde Allah'ın adıyla başlayarak kainatın sırlarını, Allah'ın evrendeki kanunlarını anlatacaklar. Sonra öbür derslerde o muhteşem kanunların aynı kaynaktan kaynaklanan, ama insanlar için, insanların bireysel, aile ve toplumsal işlerini düzenlemek için konulmuş parlak kanunlarını anlatacaklar. Sonrada öbür derste, o kanunların hikmet ve faydaları anlatılarak kalpler tatmin edilecek, gönüller yatıştırılacak, sonra o yasaların yaratıcısı Allah teala, hicablar aralana aralana, sevgi ve saygı ile manen yaklaşıla yaklaşıla, esma ve sıfatlarıyla tanıtıla tanıtıla sevdirecek, eşsiz bir medeniyetin pırıl pırıl ölçüleri verilecek, edep ve ihsanla, şefkat ve merhametle, hizmet ve gayretle yavrularımız erdirilip olgunlaştırılacak.

Ve derken, - işte beni ağlatan da budur – bu günlere kolay gelinmediği, nice acı ve ızdırab, çaba ve emek, ter ve göz yaşı akıtıldığı, hele hele de “bize en yakın, bize bu dünyanın sunulduğunda doğrudan muhatap o en yakın garipler, çilekeşler, mazlumlar, mağdurlar, ezilmişler, kahredilmişler ordusu...” diye derse başlanacak...

İşte o zaman yavrularımızın mutlulukları hüzne dönüşecek, sevinç dolu yüzleri acıyla buruşacak, kalpleri sızlayacak, kaşları çatılacak, göz yaşları ılık ılık yanaklarından dökülecek... Hocaları onlara bizleri anlatırken onlar bizlere rahmet okuyarak “Ah babacığım, ah dedeciğim!.. Neler çekirtmişler sizlere, neler!..” diyecekler içleri parçalanarak...

İşte ben, garip bir hisle, hayalimdeki evlatlarımın ağlamasına ağlıyorum...

Şimdiden o derste anlatılanları duyar gibiyim. Yavrularımızın, ciğerparelerimizin feryatlarını duyar gibiyim. Nasıl olabileceğine, bütün bunların bir İslam ülkesinde, ülkenin sahibi Müslümanlara, yine “Ben de müslümanım” diyenler tarafından nasıl yapılabileceğine belki onların akılları, havsaları almayacak. Sanki bizim alıyormuş gibi...

“Size Neler Yapmışlar?”

Bir gün dinleyecek ve okuyacaklar ki, Allah (azze ve celle) in kendilerine ihsan ettiği şu sıksan şuheda fişkırarak topraklarda devleti yıkılan İslam yasaklanmış, “Allah” (azze ve celle) demek yasaklanmış. Kur’anı okumak ve anlamak, Kur’an’ı okuyan ve uygulayan Hz. Muhammed (sas)’i okumak ve hayatını rehber edinmek, onu biricik önder bilmek yasaklanmış.

Kendi kimlik ve kültürleri, parlak medeniyetleri yasaklanmış. Bilgi ve eğitim ocakları, san’at ve edep ocakları

tekkeler ve medreseler yasaklanmış. Okudukları kitaplar, yazdıkları yazılar yasaklanmış.

Kendi kılık ve kıyafetlerinden soyulmuş, onlara istemedikleri halde zorla sevmedikleri, zulümlerini unutmadıkları kafirlerin, yaktıkları evlerin henüz öskesi sönmemiş, öldürdükleri yakınlarının henüz cesetleri çürümemiş, ırzına geçtikleri kız ve gelinlerin henüz göz yaşları dinmemiş iken bütün bunları yapan sömürgeci kafirlerin elbiseleri giydirilmiş.

İstemedikleri halde çalışabilmek için, ekmek parası için, kafirlere benzesin diye birçok erkeklerin sakalları tıraş ettirilerek cascavlak edilmiş. Zavallı Müslüman erkekler tüyleri yolunuk tavuklara dönmenin ve bu halleriyle çorun çocuğun ve insanların içine çıkmanın ayıp ve utancıyla ezilerek gizli gizli ağlamışlar.

Kadınların başörtüsü zorla çıkartılmış kamusal alanlarda, ızarlar, çarşaf parçalanmış sokaklarda, tesettürlü gezenler alaya alınmış, resmi dairelere sokulmamış, hatta zaman zaman hastanede tedavi bile edilmemiş, mahkemede hakkını savunamamış zaman zaman. Mekteplere hiç bastırılmamışlar. Hep “öcü” diye tanıtılmış, hep hakaret edilmişler.

Erkekler, hanımlarının iffet ve namusunu koruyamamanın ezikliği ile kahrolmuşlar... Beyinlerinde Maraş, Sütçü imam, Ermeni, Fransız, çarşaf, tabanca cirit atarak...

Çocuklara okulda iman esasları yerine yeni ideolojilerin ilkeleri anlatılıp inançları ellerinden alınmış ve çatışma olmasın diye İslam'ın eğitimi yasaklanmış.

Kendilerine bu vatani kanlarıyla, canlarıyla, binbir emek, gayret ve fedakarlıkla emanet etmiş olan ecdada sövdürülüp, onların karşısında savaşmış olan işgalci, sömürgeci, emperyalist zalim kafirler, uygarlığın gönüllü armağan edicileri, dünya medeniyetinin temsilcileri diye sevdirelmiş. Ve yeme-içmeden, giyim kuşamdan, oturup kalkmadan gezip tozmaya varıncaya

kadar sosyal hayatı düzenlemenin her alanında o kafirleri taklit etmek zorunlu kılınmış.

İslam nizamı hayattan kovulmuş ve bütün kurum ve kuruluşlarıyla İslam dışı sistem ve düzenlemeler, ülkeye getirilmiş, yasalara bağlanmış, teminat altına alınmış...

Evet, yabanın iyice yerleşmesi için ve “gericilik, yobazlık, irtica, çağ dışılık” diye anlatılan İslam’ın bir daha geri gelmemesi için iffetli kızlar ve oğlanlar yarı çıplak, bazen çırlıçıplak soyulup plaj, diskotek, dans, bar, bale, çağdaş eğitim, kültür, sanat, şu bu bahane edilerek hep günah, alkol, kumar, uyuşturucu, zina... bile bile teşvik edilmiş.

İçki içmediği, dans etmediği, hanımını açmadığı, yerine göre rüşvet yemediği... gibi aklın almayacağı sebeplerle insanlar dışlanmış, bazen işten bile atılmış. Kitap okuduğu, cemaatle namaz kıldığı, Allah (azze ve celle) ı zikrettiği, başında takke, sarık bulundurduğu, sakal bıraktığı, hatta hacı hocanın oğlu veya akrabası olduğu için insanlar maddi manevi işkence görmüş, işinden aşından olmuş, hatta zindan görmüş. Bir kuru iftira ile idam bile edilmiş...

Kanunun hâlâ yürürlükte olup mecbur etmesine rağmen kimsenin giymediği, anayasada değiştirilmesi dahi teklif edilemez yasalardan iken herkesin çoktan hayatından çöpe attığı şapka yüzünden nice insanlar sürülmüş, öldürülmüş...

Hasılı Müslüman olduğu ve dinini yaşamak istediği için yazılı basında, radyoda, televizyonda, tiyatrodaki, okul ve üniversitelerde, devlet dairelerinde, hatta bulvarlarda sövülmüş, dövülmüş, hakaret görmüş, ezilmiş... Adı gericiye, yobaza, örümcek kafalıya, çember sakallıya, takunyalya, mollalığa, üfürükçüye, muskacıya, tarikatçıya... çıkmış.

İsraili Yahudiler, Amerika ve Avrupalı Hıristiyanlar, Rusyalı dinsizler çağdaş, uygar, medeni diye sevimli gösterilirken, onlarla hayatın her alanında iş birliği, hatta bizatihi

birlik için çabalanır, hatta ve hatta izzet ve şeref ayaklar altına alarak dilenilirken, Arap, Acem, Hintli, Orta Asyalı Müslümanlar horlanmış, aşağılanmış, Müslüman ülkelere sırt çevrilmiş, hiç birleşmeme, hatta ticaret yapıp para kazanmama pahasına sınırlara mayınlar döşenmiş... Yunan, Bulgar, Moskof sınırına döşenmezken, işte böyle, İslam ülkeleri sınırlarına mayınlar döşenmiş...

Milletin İslam, şeriat, din, mukaddesat kelimelerini ağzına almaları bile suç sayılmış. İlle Allah (azze ve celle) denilecekse, bunda ilmî, ictimai bir zaruret varsa “Tanrı” kelimesi ile geçiştirilmeliymiş... Bunun için matbuata özel emirler çıkarılmış.

Küfür dünyası ile birleşme hümanistlik, insancılık, çağdaşlık, evrensellik, enternasyonallık olurken, uygarlık olurken, İslam ülkeleriyle birleşme, yani ümmetçilik, yobazlık, gericilik, çağ dışılık, hatta vatan ve millet hainliği olmuş.

Derken, ülkede Müslüman kalmasın, ta ki kafirlerden aldığımız sistem rahat yaşasın diye İslam’ın eğitimi yasaklanmış... Hocalarla alay edilmiş, aç ve açıkta bırakılmış. Onlarla düşüp kalkmalar bile suç olmuş. Zindanlar, suçlulardan çok sadece Müslümanlıkları suç olmuş dindarlarla dolmuş... bahane, bir araya gelerek kitap okudular, zikir çektiler, Suç aletleri de kitap, takke, tesbih... Öyleki Hocaefendilerden kimileri kötü bir muamele ile karşılaşmamak için ölene kadar evinden çıkmamış.

“Aman Allah’ım, bunlar nasıl olabilir? Bırakın insanları, bu muamele hayvanlara bile reva görülüp yapılamaz!..” diye evlatlarımız nasıl hayret edecek ve gerçek olduğunu öğrendiklerinde de nasıl acı ve ızdıraplarla inleyecek, sarsıla sarsıla ağlayacaklar.

Hele hele, yaşlı, düşkün, fakir bir Hıristiyanı dilenir gördüğünde: ”hem bu dünyada perişan, hem de ahirette” diyerek

oturup ağlayan Hz. Ömer hassasiyetine sahip çocuklarımız, bütün bu zulümleri,” biz de müslümanız” diyenlerin yaptıklarını öğrendiklerinde eminim bizim kadar belki onların da talihsizliğine, nasipsizliğine, fitnesine dehşete düşerek bakacak, ürperecek ve ağlayacaklar.

İşte bütün bunları hayal ediyorum da o masumların ağlamasına dayanamıyorum. Ne var ki şu düşünce bir teselli veriyor bana:

“Varsın ağlasınlar, inşallah nimetin kadrini kıymetini bilmede, yeniden batıla karşı mücadelede ve hazırlıkta onlara bir uyarıcı olur da faydalanırlar bu göz yaşlarından. Bir daha aynı acıları yaşamamak için gerekeni yapmada tahrik edici olarak etkili olur bu ağlamalar inşallah da, ders ve ibret alırlar.”

İşte bu düşünce ile biraz teselli oluyorum. “Allah’ım, bizim musibetimizden onlara ibret aldır. Nasihat olsun musibetimiz. Gerekli dersleri alsınlar da düşmesinler bir daha, daima ayakta kalsınlar.” diye dua ediyorum.

Kılık Kıyafet Derdi

Yeryüzünde kılık kıyafeti kanunla düzenleyen bizden başka ülke var mı acaba?

Kaddafi ile röportaj yapan kadın soruyor:

-Niçin kravat takmıyorsunuz?.

Kaddafi:

-Üstüme giydiğim her elbisenin bir faydası var. Söyler misiniz, kıravatın ne faydası var? diyor

Sahi kravatın ne faydası var? Hiç... Sadece “batılı değerlere boynumuz bağlı” mesajı var o kadar. O yüzden okullarda iş yapan hademelere, hatta kaloriferciye de bağlattılar bir zamanlar. Zavallılar kan ter içinde, toz duman içinde sık boğaz olmuşlardı. Çalışırken kravat hiç de yakışmıyordu onlara.

Öğretmenler odasında sohbet ediyoruz. Şalvarın faydalarından bahis açılmıştı. Aman ne kadar da faydalı bir giyecekmiş şu şalvar. Derken kendisini milliyetçi diye tanıtan bir arkadaş atıldı:

-Hocam artık şu çağda şalvar mı giyeceğiz?!

Şalvar giyip giymeme değil de, kafama iki şey takılmıştı.

Biri, şalvarla çağın ne alakası vardı. İşte Pakistan başkanı merhum Ziya'ul Hak, çağdaş bir devletin başıydı ve bizim başkanın ziyaretine geldiğinde gördük; şalvarlıydı. Ne çağdaşlığından, ne ilminden, ne irfanından, ne dezzetinden, ne bileyim, şalvarla kaybedileceği vehmedilen hiçbir şeyinden hiç bir şey kaybetmemişti... Yakışıyordu da..

İkincisi, bunu milliyetçi, yani milletin dinine, örfüne, adetine, tarihine bağlı olduğunu ifade eden biri söylüyordu... Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu...

Yahu kardeşim sen milliyetçiyse, yani yabancılaşmaya karşıysan, yerli kültüre bağlıysan; işte şalvar yerli olandır, milli olandır. Babanın, dedenin giydiği şalvardır. Aksine pantolon, kravat yabancıdır. Bizim kültürümüzde, coğrafyamızda yok. Yetişmemiş bizim iklimimizde.. Bu bir yabancılaşmadır. Nasıl oluyor da şalvara karşı çıkabiliyorsun?

Sahi aklıma geldi, aslında şalvarı yasaklayan ve pantolonu mecbur edenler de milliyetçiydi Cumhuriyet kurulurken. Yerli kıyafeti, ceddinin kıyafetini, yani sanğı, sakalı, şalvarı, cüppeyi, ızarı, peçeyi yasaklayanlar da milliyetçiydi. Devletin ekonomisine büyük darbe olmasına rağmen ecnebi şapkasını, pantolonunu, tıraşını, kravatını zorla, baskıyla dayatan, buna karşı çıkanları cezalarla susturan, milleti kılığıyla, kıyafetiyle, medeniyetiyle, kültürüyle, kanunu, mektebi, velhasıl çeşitli kurumlarıyla kendi dünyasından alarak, yabancı dünyalara, yani Avrupaya taşıyanlar da milliyetçiydi...

Bu sistemin mektebinde “tek tip türk” olarak yetiştirilen birçok insanlar biliyorum şimdi dişlerini gıcırtaarak bana saldırmak için lafımın bitmesini bekliyorlar. Ama vurmadan önce Allah aşkına söyleyin bunda bir terslik görmüyor musunuz?

Daha da garibi, bunu ilk defa ortaya atan da ecdadımız Osmanlıdan olmuş... II. Mahmut’la başlamıştı bunlar değil mi?

Bakınız başımdan geçen ilginç bir hatıramı anlatayım. İmam Hatip Lisesinde, müdür beyin odasındayım. O zaman baş muavinim. Okulun bazı meselelerini konuşuyoruz. Telefon çaldı. Müdür beyin konuşmasından, karşısındakinin İl Milli Eğitim Müdürü olduğu anlaşılıyordu. O da milliyetçi bir insandı. Konuşmalardan konunun kılık kıyafet olduğu anlaşılıyordu.

Müdür bey:

-Evet efendim. Her toplantıda söylüyoruz efendim. Sene başında kılık kıyafet yönetmeliğini okuduk efendim. İkaz ederim efendim...

İçimden “herhalde başörtüsü ile derse giren bayan öğretmenleri konuşuyorlar” diyordum. Telefonu kapatan müdür bey, derin bir nefesten sonra:

-Senin hakkında konuştuk, demez mi?

-Ne diye?

-Ne biçim öğretmen o öyle, çarşıda şalvarla dolaşiyor, kışın başına börk giymiymiş. Söyle o adama, okul dışında da devlet memuruna yakışan kıyafetle dolaşsın, diyor.

Hoppalaa!.. Uğraşacak başka işi mi kalmamış koca müdürün? Sonra kel başıma börk giymiyeyim de kafayı mı üşüteyim kış günü?. Hem kendisinin babası da giyiyor bu şalvarı. Bizim Maraş’ta hala şalvar giyilir ve kimse de yadırgamaz.

Ne diye giymeyecekmişim ki? Hem rahat, hem ucuz, hem moda ile değişmez, hem “şişmanladım olmaz oldu, yenisini alayım

bari” gibi dert ve masraf yok, hem de tesettüre uygun, hem göbeğimi örter, hem de şalvar milli bir kıyafetimiz.

Peygamberimiz hem giymiş, hem de icad edeni övmüş.. Var mı pantolonda böyle özellikler?..

Şalvarı ne zaman giymem: Öyle bir şehre giderim ki, orada şalvar giyilmez, giyen yadırganır. Ben de bir hoca olarak, tebliğ ve irşadda, eğitimde, halk tarafından kabul gören kıyafetin önemini bildiğim için, insanlara ters düşmeyen, hüsnü kabul gören ortalama bir kıyafet giyerim. Zira kılık kıyafet, şahsiyeti etkiler. O zaman şalvar giymeyebilirim..

Sonra canım biz bunu okulda giymiyoruz ki. Köyümüzde, kentimizde, mahallemizde giyiyoruz. Artık o kadar hürriyetimiz de müsadenizle olsun canım.

Hak ve hürriyetlerin ön plana çıktığı bir dünyada yaşıyoruz. Oysa daha bir kılık kıyafet özgürlüğümüz bile yok. Batılılaşma imiş... Hadi ordan sende!.. Batıda kimse kimsenin kılığına karışmıyor... Kraldan çok kralcılar sizi!.. Var mı dünyada bizden başka, giyim kuşamını kanunla düzenleyen bir ülke.? Yok. Hele dinî bir zaruretse, kafir bile saygılı buna. İşte İngiltere’de sihler sarıkla geziyor, hatta motorsiklete binerken herkese mecbur olan kaskı giymiyorlar mahkeme kararıyla. Onlar işin özünde, bizimkiler taklit peşinde....

Nedir şu başörtüsü zulmü?.. Hangi hukuk, hangi demokrasi, hangi uygarlık, hangi insanî değerler, hangi temel hak ve hürriyetler, hangi estetik ve kültür, hangi sosyal barış, hangi halk iradesi, hangi sevgi ve saygı, hangi hoşgörüyü sığar?

Dün daha kötüydü. Kadınların zorla peçesi, ızarı, çarşafı alındı. Maraş’ta Fransız ve ermeni askerleri yapmıştı bunu.. neler oluyor?

Erkeklerin sakalı, sarığı, cüppesi, şalvarı alındı zorla, baskıyla, cezayla. Vatanını canıyla, kanıyla savunan gaziye “ya bu

kıyafet, ya da çık git bu ülkeden” denildi... Hangi insafla, hangi vicdanla?!.. Bu işlerin ilimle, sanatla, kültürle, uygarlıkla ne alakası vardı?.

Sordular mı Millete?

Sordular mı millete? Evet ey sistemin mekteplerinden “tek tip” olarak yetişen arkadaşlar, bu işin hak, hukuk, demokrasi, insan hakları neresinde?. Kalbinize danışın, tornadan geçmiş beyinlerinize değil...

Açıka söylüyorum: Bu ülkenin insanı, okullarda kendilerine öğretilen her şeyi yeniden sorgulamadan, değerlendirmeden, eleştirmeden sözüm ona ne çağdaş olur, ne de uygar!.. Bu sistemle insan ancak barbar olur, barbar...

Çok mu ağır bu laflar?

Hayır!...

Adam insanların derdini dinleyecek ve haklarını verecek yerde, “bunlar dün yoktu, şimdi nereden çıktı?” diyor. “Bizim kılık kıyafet derdimiz yok” diyor. Ve bu adam “çağdaş” geçiniyor. Hatta “aydın” geçiniyor. Vah ülkem vaaaah!...

Dün niye yoktu?

Gayet açık efendim: Korkusundan yoktu. Bu kadar basit. Dün korkutulmuştu, bastırılmıştı, sindirilmişti...

Neden korkuyordu?.

Onun cevabını da okuduğun devrim tarihi versin.

Ha, bir de “Bizim kılık kıyafet derdimiz yok” diyorsun. Tamam kardeşim, senin yoksa bizim var. Bizi bu ülkenin eşit bir ferdi olarak kabul ediyor musun?

Ediyorsan, bizim derdimiz var. Çöz bu meseleyi kardeşim, çöz. Senin insanının derdi bu... Hayvan derdi bile olsa, dertlere kayıtsız kalmazsın.... Hayvan hakları da var tıpkı insan hakları

gibi. O zaman bu meseleyi hak ve hukuk ölçüsünde çöz. Yoksa her şey çözülür!

Etmiyorsan, ülkenin en temel sorununu öğrendin demektir. Bu da bir aşama. Ama bir daha demokrasiden, insan haklarından, eşitlikten, hukukun üstünlüğünden, sosyal barıştan söz etme...

Neyse, şimdi ciddi olalım. Evet, Allah (azze ve celle) tan korkmuyorsanız bari kulundan utanın. Bize gülen elalemde utanın. İnsanlar kahroldular. Sütçü İmam gibi tabancaya sarılamadılar, sıkamadılar. Sıkamazlardı. Sıkamayacaklar da. Çünkü karşılarındaki Fransız değildi. Kendi insanıydı... Aldıkları devlet terbiyesi, dahilde silah sıkmaya mani idi. Kardeşlere silah sıkılmazdı.

Kahroldular, hala da oluyorlar. Hak hukuk diye çırpındılar, hala da çırpınıyorlar.

Yeter artık, sen de insan evladsın; çöz bu meseleyi...

Böyle olmaz. Bir yanda devlet, bir yanda din olmaz. Hakimiyetin kayıtsız şartsız millette olduğu ülkelerde bunlar olmaz. Özgür ve uygar bir ülkede din ve devlet çatışmaz. Din ve vicdan özgürlüğü, en temel bir insan hakkı olarak bunun için vardır.

Ama işte ülkemdeki acı çatışma!.. Bu hale düşmemeliydik. Bir yanda yasa ve yasak, bir yanda iman, izzet, şeref, haysiyet ve insanlık onuru.. Niye karşı karşıya getiriyoruz bunları?.. Allah'ın emrini tercih etse devlet zulmedecek; işinden aşından edecek, sürgün edecek, zindana atacak, hatta idam bile edecek... Devletin emrini tercih etse, Allah'ın gazabını, azabını, lanetini üstünde hissedecek, yarın ahirette yüzünün karalığını düşünmenin ağırlığı ezecek kalbini... Sürekli günahaht olmanın utancını yaşayacak... Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık... Bu böyle gitmez tabi.. Bir yerden patlak verecek.. En iyisi, yeter artık insan haklarını ayaklar altında çiğnediğin, çöz artık be meseleyi çöz...

Adam, “benim böyle bir derdim yok” diyor. Olmaz tabi. Sen Allah’a veya dinine inanmıyorsan böyle bir derdin niye olsun ki? Seni anlıyorum. Ama bil ki bu ülke sadece senin değil. Burda ben de yaşıyorum.

Bana gelince, ben bu halet-i ruhiyede iken, beni Allah’ıma, namusuma, şerefime, kadınıma, kızıma karşı onursuz bir duruma düşürmüşken, kimsenin, ama kimsenin sosyal barıştan, sevgiden, kardeşlikten, hoşgörüden bahsetmeye hakkı yoktur. Kimse dinlemez bana bu martavalları.... Kimse, kinin, buğzun, düşmanlığın, intikamın yersizliğinden, haksızlığından, faydasızlığından bahsedemez. Hakkı yoktur buna...

Burda bir yangın var ve ben yanıyorum. Eğer samimi iseler, martaval okumasınlar, önce bu yangını söndürsünler. Ben, “benim dediğim olacak” diye dayatmıyorum. Ben de hak hukuk diyorum. Hukukun üstünlüğü sağlansın diyorum o kadar.

Ölü Doğan Yasalar

Her kanun, halk için yapılır. Kanun koyucular, kanun yaparlarken, kendi halkının dinini, inancını, örf ve adetlerini, sosyal değerlerini ve ihtiyaçlarını gözetmek zorundadır. Hukukun en temel esasıdır bu. Halka ters düşen hukuk, her şeyden önce yasallaşamaz. Eğer yasallaşmışsa, hem yaşayamaz, hem de orada demokrasi, insan hakları, halkın iradesi, milletin egemenliği yoktur. Orada dikta vardır, zulüm ve zorbalık vardır.

Evet, o tür yasalar da zaten halk tarafından benimsenmezler. Ölü doğan bir hukuktur o, istense de uygulanamaz.

Yasalarda “bey, paşa, efendi” gibi lakaplar yasak. Sabah akşam televizyonda konuşan emekli askerlere hukukçular bile durmadan “paşam” diyor. Daha birisinin de “yahu bana paşam deme. Bu yasak” dediğini duydunuz mu? O yasak deliniyor

durmadan değil mi? Peki, o deliniyorsa, bu niye delinmiyor?.. Böyle ülke olmaz.

İşte meşhur şu şapka kanunu. Kim giyiyor şapkayı? İşte yaygınlaşan tesettür. Kafayı taktık ya işte giyilen şalvar.

Yasama yetkisinde olanlar da biliyorlar ki tesettür Allah'ın emridir. Milli kıyafetimizdir, dini kıyafetimizdir. Örfümüzdür, adetimizdir. Tarihî giyim kuşamımızdır bizim. Bunu terketmeye zorlayıcı hiç bir sebep de yoktur. Peki öyleyse, bunun zıddına yasa çıkarmak, dini ve milli kıyafetleri, sırf yabancılaştacağız diye, emperyalist batılılara, bize hala düşman; bizi bölmeye, parçalamaya, yok etmeye çalışan, bu yüzden dinimize, kültürümüze, medeniyetimize düşman batılılara kendimizi beğendireceğiz diye yasaklamak, hangi hukuk mantığına ve metodolojisine sığar?..

Bütün bu yaygaralar olurken yükselen iki ses var ki kahrediyor insanı. Peki ama bu işler niye böyle oluyor, güler misin, ağlar mısın?!..

İki sestten biri hukukçulardan geliyor. Tesettürü yasaklayan bir yasa yok. Peki bu olanlar niye o zaman?

İkinci bir ses de batıdan: “Biz tesettürü yasaklamıyoruz. Aksine yasaklayanları kınıyoruz.”

Aman Allah'ım, aklımızı koru!.. Çıldırılmamak işten değil... Biz kendimize acı çektirmekten zevk alan ruh hastaları mı olduk yoksa?

Müdür beye dedim ki:

-Boş ver sen onu!.. Çok istiyorsa gelsin kendisi söylesin!..

O telefon eden adamla da çok karşılaştık daha sonraları ama, gene sağ olsun bir şey söylemedi...

Eğri oturup doğru konuşalım. Sorunun altında batılılaşma, onun da altında halkı adam yerine koymama yatıyor.

Kendi halkını adam yerine koyuyorsan koy kardeşim, değilse o zaman adını koy bu sistemin. Ama çıkıp da demokrasi, halkın iradesi, millet egemenliği deme. Bu kadar küçülme.

Sorun belli ama, maalesef çözümü o kadar basit değil. Altında aydınlar yatıyor çünkü... Her ülkede halkı için, halkının hakları ve özgürlükleri için savaşan aydınlar, maalesef bizim ülkemizde halkıyla savaşıyorlar. Hem de haksızların safında zulümden yana olarak.

Çözüm zor ama, imkansız değil. Bu halk büyük bir mücadele tarihinden ders alarak bu günlere geldi. Sabırla verdiği onurlu mücadelesini mutlaka kazanacaktır. Zorluk onun zafer tacını daha da parlak yapacaktır, o kadar.

Sonsöz

Sonuç itibariyle Allah (azze ve celle) nin olgun dini ve insanlığın saadet kaynağı İslam ortadadır. Açık seçik kaynaklarıyla ortada. Bu gün en büyük sorun, ona karşı olan cehaleti gidermektir. Bu aynı zamanda İslam'a bilgi, hikmet ve güzel öğütle davettir, tebliğdir ve cihattır. Cihat kelimadan, kaleminden sonra gelen bir eylemdir.

Bu alanlar bu gün yeteri kadar doldurulamamıştır maalesef. Bu konuda evrensel çapta bir boşluk vardır. Bu konuda inkarcıların insan haklarını hiçe sayan özgürlükleri daraltıcı yada kaldırıcı çalışmaları ve engellemeleri kadar, inananların da bilgi, beceri, ilgi, gayret ve cesaret yokluğu utanç verici boyutlardadır.

Ortamin özgür olmaması, ilim, eğitim ve davetimiz için bir engel olamaz. Olmamalı. İslam hep böyle ortamlarda zuhur etmiştir zaten. Kur'an'ı okuyor ve anlıyorsak sorun yoktur demektir. Bütün sorunlar, ondan uzak kalmakla başlar.

Uzak yada yakın olsun yaşadığımız tarih engin bir tecrübeler bütünüdür aslında. Medeniyetimiz ve kurumlarımız, İslam toplumunu oluşturmada az birikim sağlamaz bizlere. Düşüşler ve kalkışlar, başarı kadar da başarısızlıklar, tefekkür, tezekkür, tedebbür için değerli hazinelere dönüşürler.

Kitabımızın birinci ve ikinci bölümleri bunları anlatır. Ülkemizde İslam ilimleri açısından çok olumsuz bir dönem sayılan Cumhuriyetin ilk yıllarında yaşanan maceralar İmam

Hatip Liseleri ile bir başka döneme girer. Bu arada özel bir eğitim alanı olarak medreseler de devam etmiştir ama, devlet ve halk içinde tarihine münasip büyük bir yankı oluşturamamıştır. Bunun kusuru onlarda değil, onlara özgür bir eğitim öğretim alanı bırakmayan yönetimlerdedir.

Sistem, laikliği benimsemekle aslında dine karşı tarafsız kalması, en azından lakayt kalması gerekirken maalesef düşman olmuştur. Bu düşmanlık dini eğitimin en olumsuz dönemlerinin yaşanmasına sebep olurken, okul binası, okunan dersler ve programı, yöneten ve ders veren öğretmenleri ile tamamen devlet kontrolünde olan İmam Hatip Liselerini bile zaman zaman bitirme noktasına getiren budama hareketlerine sahne olmuştur. Geçmişte orta kısmını kapatmakla onu gövdesinden ikiye biçmek isteyenler, 28 Şubatla da başını kopartmaya kalkışmışlardır. Ama İmam Hatip Liseleri dokuz canlıdır ve bu tür eziyet ve işkencelere, hak batıl mücadelesinden kalma bir bağımsızlıkla dayanıklıdır.

Bütün bu olanlar gösteriyor ki haklar ve özgürlüklere en fazla muhtaç alanlar, dinî eğitim, öğretim ve yaşam alanlarıdır. Ülkemizin kalkınma ve uygarlık düzeyi de hiç kuşkusuz bu alanlardaki özgürlük mücadelesinin başarısıyla doğru orantılıdır. Hatta bu dünya çapında geçerlidir.

Neden mi?

Çağ İslam'ı çağırıyor. İnsanlık farkında olmadan onu arıyor. Üstelik tarihin ve sosyolojinin dili İslam'ın zafer günlerinin yaklaştığını müjdeliyor.

Gelin dostlar yeni bir doğuşun fecrinde uyanık olalım. Her an huzurda olduğumuzun bilincinde olalım şafak sökerken. Hazır olalım, hazırlıklı olalım.